

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

Au fost susținuți doi
noi apostoli

Au fost susținuți noi
autorități generale și
oficanți ai organizațiilor
auxiliare

Au fost anunțate șapte
temple noi

Prima Președinție

Președintele Russell M. Nelson (centru) a fost susținut ca al 17-lea președinte al Bisericii în timpul celei de a 188-a Conferințe Generale Biamuale. Consilierii săi din Prima Președinție sunt președintele Dallin H. Oaks (stânga) și președintele Henry B. Eyring.

Sesiunea de sâmbătă dimineață

- 6 **Adunare solemnă**
Președintele Henry B. Eyring
- 9 **Daruri prețioase de la Dumnezeu**
Președintele M. Russell Ballard
- 12 **Sunt eu un copil al lui Dumnezeu?**
Vârstnicul Brian K. Taylor
- 15 **Cum vă iartă Hristos, așa iertați-vă și voi**
Vârstnicul Larry J. Echo Hawk
- 17 **Inima unui profet**
Vârstnicul Gary E. Stevenson
- 21 **Până la șaptezeci de ori câte șapte**
Vârstnicul Lynn G. Robbins
- 24 **Profetul lui Dumnezeu**
Vârstnicul Neil L. Andersen

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

- 28 **Susținerea officianților Bisericii**
Președintele Dallin H. Oaks
- 29 **Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2017**
Kevin R. Jergensen
- 30 **Blând și cu inima smerită**
Vârstnicul David A. Bednar
- 34 **Încă o zi**
Vârstnicul Taylor G. Godoy
- 36 **Implicarea Tinerelor Fete în lucrare**
Bonnie L. Oscarson
- 39 **Rânduielele necesare salvării ne vor aduce lumină minunată**
Vârstnicul Taniela B. Wakolo
- 42 **Predarea în cadrul căminului – o responsabilitate sacră și plină de bucurie**
Devin G. Durrant
- 46 **Munca de întocmire a istoriei familiei și munca în templu – pecetluire și vindecare**
Vârstnicul Dale G. Renlund

Sesiunea generală a preoției

- 50 **Ce trebuie să înțeleagă fiecare deținător al Preoției aaronice**
Douglas D. Holmes
- 54 **Cuvânt introductiv**
Președintele Russell M. Nelson
- 55 **Cvorumul vârstnicilor**
Vârstnicul D. Todd Christofferson
- 58 **Priviți! Oastea regală**
Vârstnicul Ronald A. Rasband
- 61 **Slujirea inspirată**
Președintele Henry B. Eyring
- 65 **Puterile preoției**
Președintele Dallin H. Oaks
- 68 **Să slujim cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu**
Președintele Russell M. Nelson

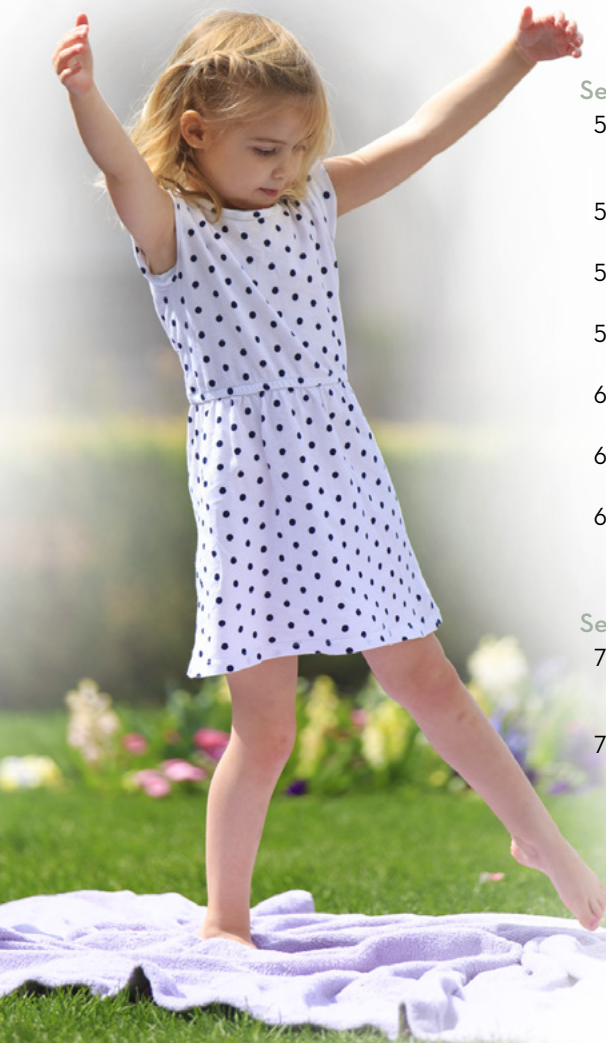
Sesiunea de duminică dimineață

- 75 **Să facem din Spiritul Sfânt îndrumătorul nostru**
Vârstnicul Larry Y. Wilson
- 78 **Într-un cuget**
Reyna I. Aburto

- 81 **Dragostea pură – semnul adevărat al fiecărui ucenic adevărat al lui Isus Hristos**
Vârstnicul Massimo De Feo
- 83 **Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit**
Vârstnicul Claudio D. Zivic
- 86 **Spiritul Său să fie cu dumneavoastră**
Președintele Henry B. Eyring
- 89 **Lucrurile mici și simple**
Președintele Dallin H. Oaks
- 93 **Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră**
Președintele Russell M. Nelson

Sesiunea de duminică după-amiază

- 97 **Hristos astăzi a-nviat**
Vârstnicul Gerrit W. Gong
- 98 **Profeții vorbesc prin puterea Spiritului Sfânt**
Vârstnicul Ulisses Soares
- 100 **Slujire**
Președintele Russell M. Nelson
- 101 **Fiți cu ei și întăriți-i**
Vârstnicul Jeffrey R. Holland
- 104 **Să slujim cum slujește Salvatorul**
Jean B. Bingham
- 107 **Priviți Omul!**
Vârstnicul Dieter F. Uchtdorf
- 111 **Biserica este reprezentată de oameni**
Episcopul Gérald Caussé
- 114 **Pregătiți-vă să-L întâlniți pe Dumnezeu**
Vârstnicul Quentin L. Cook
- 118 **Cu toți-n munca Domnului să înaintăm**
Președintele Russell M. Nelson
- 72 **Autorități generale și officianți generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă**
- 119 **Raport statistic, 2017**
- 120 **Indexul relatărilor din timpul conferinței**
- 121 **Știrile Bisericii**
- 137 **Vino și urmează-Mă – pentru Preoția lui Melhisedec și Societatea de Alinare**

A 188-a Conferință Generală Bianuală

Sesiunea generală de sâmbătă dimineață, 31 martie 2018

Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Mervyn B. Arnold. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul W. Mark Bassett. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; la orgă Andrew Unsworth și Clay Christiansen. S-a interpretat: „Ce fericire să-Ți slujim”, *Imnuri*, nr. 95; „Mulțumim, Ție, Dumnezeu nostru”, *Imnuri*, nr. 13, aranjament Wilberg; „Când pe profet îl ascultăm”, *Imnuri*, nr. 16, aranjament Murphy; „Înainte, sfinți”, *Imnuri*, nr. 45; „Să-mi spui povești despre Isus”, *Cântece pentru copii*, p. 36, aranjament Murphy; „Trăiește-al meu Mântuitor”, *Imnuri*, nr. 86, aranjament Wilberg.

Sesiunea generală de sâmbătă după-amiază, 31 martie 2018

Conduce: președintele Dallin H. Oaks. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Mark A. Bragg. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Peter F. Meurs. Muzica a fost interpretată de un cor mixt al Institutelor de Religie din orașul Salt Lake, Utah; dirijori Marshall McDonald și Richard Decker; la orgă Linda Margetts și Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Veniți, profetul s-ascultați”, *Imnuri*, nr. 15, aranjament Matthews și Goodliffe; „Unde găsec pace?”, *Imnuri*, nr. 81, aranjament McDonald și Parker; „Alege ce e drept”, *Imnuri*, nr. 153; potpuriu, aranjament McDonald: „Ca tineretul din Sion”, *Imnuri*, nr. 164, și „Bara de fier”, *Imnuri*, nr. 176; „Voi merge unde vei vrea Tu”, *Imnuri*, nr. 174, aranjament Wilberg.

Sesiunea generală a Preoției de sâmbătă seară, 31 martie 2018

Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: M. Joseph Brough. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul K. Brett Nattress. Muzica a fost interpretată de un cor al preoției format din studenți ai Universității Brigham Young – Idaho; dirijori Randall Kempton, Paul Busselberg și David Lozano-Torres; la orgă Brian Mathias și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Ce trainică temelie”, *Imnuri*, nr. 47, aranjament Busselberg, publicat de Sharpe Music Press; „Tată din cer”, *Imnuri*, nr. 64, aranjament Busselberg, publicat de Sharpe Music Press;

„Slavă Domnului Atotputernic”, *Imnuri*, nr. 41; „Rise Up, O Men of God” *Hymns*, nr. 324.

Sesiunea generală de duminică dimineață, 1 aprilie 2018

Conduce: președintele Russell M. Nelson. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul S. Mark Palmer. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Joaquin E. Costa. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; la orgă Clay Christiansen și Richard Elliott. S-a interpretat: „Azi, în zi de bucurie”, *Imnuri*, nr. 35; „Hristos astăzi a-nviat”, *Imnuri*, nr. 124, aranjament Wilberg; „El Și-a trimis fiul”, *Cântece pentru copii*, p. 20, aranjament Hoffheins; „Domnul este Rege”, *Imnuri*, nr. 37; „Isus a înviat”, *Imnuri*, nr. 123, aranjament Wilberg, publicat de Oxford University Press.

Sesiunea generală de duminică după-amiază, 1 aprilie 2018

Conduce: președintele Dallin H. Oaks. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Weatherford T. Clayton. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Valeri V. Cordón. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; la orgă Richard Elliott și Brian Mathias. S-a interpretat: „Mila de sus strălucește”, *Imnuri*, nr. 207, aranjament Murphy; „Mult își iubește Păstorul oile”, *Imnuri*,

nr. 139, aranjament Wilberg; „Mântuitorul Israelului”, *Imnuri*, nr. 5; „Iubiți-vă unul pe altul”, *Imnuri*, nr. 200, aranjament Wilberg; „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Imnuri*, nr. 156, aranjament Elliott, publicat de Jackman.

Cuvântările din cadrul conferinței sunt disponibile pe Internet

Pentru a asculta sau viziona, pe Internet, cuvântările de la conferința generală, în multe limbi, accesați conferente.lds.org. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicația pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliilor. În general, înregistrările audio și video în limba engleză sunt disponibile, la centrele de distribuire, la șase săptămâni de la conferință. Informații despre conferința generală în formate accesibile membrilor cu dizabilități sunt disponibile pe disability.lds.org.

Pe copertă

Față: fotografie de Leslie Nilsson.

Spate: fotografie de Cody Bell.

Fotografii din timpul conferinței

Fotografiile din orașul Salt Lake au fost făcute de Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Alessandra DeAgostini, Ashlee Larson, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Christina Smith, Dave Ward și Mark Weinberg.

Revistă internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urma

Prima Președinție: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redactor: Hugo E. Martinez

Redactori asistenți: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Consultanți: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Director general: Richard I. Heaton

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: Adam C. Olson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr

Asistent de producție: Francisca Olson

Colectiv de redactare și editare: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdoch, Sally Johnson Odekirik, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinkley, Susan Lofgren, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Ira Glen Adair, Kevin Banks, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Responsabil tipărire preliminară: Joshua Dennis, Ammon Harris

Director tipar: Steven T. Lewis

Director difuzare: Troy R. Barker

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 6,52 lei pentru România și

1,85 lei moldovenesti pentru Republica Moldova

Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poștă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fiijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate.

Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Informații privind drepturile de autor: Dacă nu se indică nimic altceva, persoanele interesate pot copia materiale din revista *Liahona* pentru a le folosi în scopuri personale, necomerciale (inclusiv în chemări). Acest drept poate fi revocat în orice moment. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă există restricții în legenda lor. Întrebările legate de drepturile de autor trebuie adresate la Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2018 Vol. 21 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)

Romanian (ISSN 1096-5157) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Indexul vorbitorilor

Aburto, Reyna I., p. 78
Andersen, Neil L., p. 24
Ballard, M. Russell, p. 9
Bednar, David A., p. 30
Bingham, Jean B., p. 104
Caussé, Gérald, p. 111
Christofferson, D. Todd, p. 55
Cook, Quentin L., p. 114
De Feo, Massimo, p. 81
Durrant, Devin G., p. 42
Echo Hawk, Larry J., p. 15
Eyring, Henry B., p. 6, 61, 86
Godoy, Taylor G., p. 34
Gong, Gerrit W., p. 97
Holland, Jeffrey R., p. 101
Holmes, Douglas D., p. 50
Jergensen, Kevin R., p. 29
Nelson, Russell M., p. 54, 68, 93, 100, 118
Oaks, Dallin H., p. 28, 65, 89
Oscarson, Bonnie L., p. 36
Rasband, Ronald A., p. 58
Renlund, Dale G., p. 42
Robbins, Lynn G., p. 21
Soares, Ulisses, p. 98
Stevenson, Gary E., p. 17
Taylor, Brian K., p. 12
Uchtdorf, Dieter F., p. 107
Wakolo, Taniela B., p. 39
Wilson, Larry Y., p. 75
Zivic, Claudio D., p. 83

Index tematic

Adunare solemnă, p. 6, 17, 24, 93
Adversitate, p. 107
Bucurie, p. 34
Calitatea de mamă, p. 12
Calitatea de tată, p. 65
Caritate, p. 61
Cartea lui Mormon, p. 12
Cămin, p. 42, 113
Chemări în cadrul Bisericii, p. 65, 93
Conferință generală, p. 118
Copii, p. 12, 42
Credință, p. 9, 24, 50, 86, 98, 118
Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, p. 17, 93
Cvorumurile preoției, p. 54, 55, 58, 61, 104
Demnitate, p. 65, 75
Dragoste, p. 54, 78, 81, 86, 100, 101, 104
Duhul Sfânt, p. 75, 86, 93, 98
Dumnezeu Tatăl, p. 12, 78, 81
Familie, p. 42, 65
Har, p. 21
Iertare, p. 15, 21, 81
Ispășire, p. 12, 15, 34, 39, 50, 81, 93, 97, 107
Istoria familiei, p. 36, 46, 114
Isus Hristos, p. 9, 12, 15, 21, 24, 30, 34, 39, 75, 78, 81, 83, 86, 89, 93, 97, 98, 104, 107, 111
Împărtașanie, p. 9, 21, 39, 83
Îndurare, p. 83
Învățământul de acasă, p. 100, 101
Învățământul prin vizite, p. 100, 101
Înviere, p. 89, 97, 107
Joseph Smith, p. 12, 39, 86, 93, 97
Legăminte, p. 39, 83, 97, 111, 118
Mândrie, p. 30
Moarte, p. 107

Muncă în templu, p. 36, 46, 114, 118
Muncă misionară, p. 114
Natură divină, p. 12, 30
Neprihănire, p. 114
Organizarea Bisericii, p. 17, 58, 101
Paște, p. 93, 97, 107
Planul salvării, p. 34, 81
Pocăință, p. 21, 24, 50, 75, 83, 89, 107
Predare, p. 17, 42, 50
Pregătire, p. 114
Preoția aaronică, p. 50
Preoția lui Melhisedec, p. 55, 58, 65
Preoție, p. 65, 68, 100
Prima Președinție, p. 17, 93
Profeți, p. 9, 17, 24, 30, 97, 98
Rânduiești, p. 39, 46, 50, 97, 114, 118
Responsabilitate, p. 36, 114
Revelație, p. 75, 93
Rugăciune, p. 42, 75, 78, 83, 86, 93
Sabat, p. 9
Sacrificiu, p. 34
Să-l urmărești pe profet, p. 17, 24, 58, 98
Slujire, p. 54, 55, 58, 61, 68, 78, 86, 100, 101, 104, 111
Slujire, p. 9, 36, 54, 55, 61, 65, 68, 78, 81, 101, 104
Societatea de Alinare, p. 100, 104
Studiul scripturilor, p. 12, 42, 83
Succes, p. 21
Supunere, p. 24, 83, 86, 89
Temple, p. 97
Tinerile Fete, p. 36, 100
Tineri, p. 104
Tinerii Băieți, p. 36
Ucenicie, p. 36, 81, 104, 107, 111, 118
Umilință, p. 30, 86
Umilință, p. 30
Unitate, p. 58, 78, 114
Vindecare, p. 46

Selecțiuni din cea de a 188-a Conferință Generală Bianuală

Această conferință generală a fost un eveniment istoric din multe puncte de vedere, inclusiv al restructurării cvorumurilor Preoției lui Melhisedec și începutul unei noi etape de slujire. Însă, probabil cel mai așteptat moment a fost acela în care am avut ocazia, fiecare în parte, să-l susținem pe președintele Russell M. Nelson ca cel de-al 17-lea președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

O adunare solemnă

Când ne-am ridicat și am susținut noul profet și președinte, mâinile noastre ridicate nu au fost numărate de vreo persoană responsabilă cu înregistrările; ele au fost consemnate în cer ca un legământ făcut cu Dumnezeu.

Pe parcursul conferinței, am primit dovezi că aceasta este Biserica Salvatorului, condusă de El prin slujitorii Săi. Am fost martori la cum se poziționează un profet în viață față de fiecare dintre noi – nu stă între noi și Salvator, ci stă alături de noi și ne arată calea către Salvator. Am

avut ocazia de a dobândi „o mărturie personală că președintele Nelson este chemat de Dumnezeu” și de „a-L urma cu credință pe Domnul Isus Hristos [ascultându-i] pe cei pe care îi trimite El” (vedeți cuvântarea vârstnicului Neil L. Andersen, la pagina 26).

- Puteți să aflați mai multe despre președintele Nelson din suplimentul special de 16 pagini care însoțește revistele *Ensign* și *Liahona* din mai 2018.

Susținerea noilor conducători

Pe lângă susținerea președintelui Nelson, am mai susținut peste 70 de noi conducători.

- Lista celor susținuți, inclusiv a noilor autorități de zonă-Cei Șaptezeci, se găsește la paginile 6-8, 28-29.
- Citiți scurte biografii ale noilor conducători de la pagina 121.

Modificări privind cvorumurile și slujirea

Deși supravegheate de profeți, modificările anunțate în timpul conferinței „sunt exemple de revelație [de la Dumnezeu], revelație care a călăuzit această Biserică de la începuturile

sale”, a spus vârstnicul Jeffrey R. Holland (vedeți pagina 101).

- Citiți instrucțiunile privind restructurarea cvorumurilor, oferite de președintele Nelson, vârstnicul D. Todd Christofferson și vârstnicul Ronald A. Rasband, începând cu pagina 54.
- Citiți instrucțiunile privind slujirea, oferite de președintele Nelson, vârstnicul Holland și sora Jean B. Bingham, începând cu pagina 100.
- Găsiți mai multe informații despre aceste modificări și despre resursele cu instrucțiuni în secțiunea de știri de la paginile 132-133.

Noi temple

Pentru a puncta „mesajul nostru către lume”, acela că „îi invităm pe toți copiii lui Dumnezeu aflați de ambele părți ale vălului să vină la Salvatorul lor, să primească binecuvântările templului sfânt, să aibă parte de bucurie de durată și să devină demni pentru viața eternă”, președintele Nelson a anunțat construirea a șapte temple noi.

- Aflați unde vor fi construite cele șapte temple noi la pagina 133. ■

Prezentată de președintele Henry B. Eyring
al doilea consilier în Prima Președinție

Adunare solemnă

Dragi frați și surori, președintele Nelson m-a rugat să conduc lucrările adunării solemne pentru care ne-am adunat azi.

Aceasta este o ocazie de mare importanță pentru membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă din întreaga lume.

Încă din data de 10 octombrie 1880, când John Taylor a fost susținut pentru a-l succeda pe Brigham Young ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, fiecare dintre aceste ocazii a fost declarată adunare solemnă oficială a membrilor Bisericii pentru a exprima glasul Bisericii.

Vom vota în cvorumuri și în grupuri. Oriunde vă aflați, sunteți invitați să vă ridicați doar când vi se cere și să exprimați prin ridicarea mâinii că alegeți să îi susțineți pe cei ale căror nume vor fi rostite. Trebuie să votați doar când sunteți rugați să vă ridicați.

Autoritățile generale care au fost rugate să fie prezente în Tabernacol și în Sala de evenimente din Piața Templului vor supraveghea procesul de votare din aceste săli. În centrele de țară, un membru al președinției țării va supraveghea procesul de votare. Dacă cineva va vota împotriva vreunei propuneri, acesta este invitat să-și contacteze președintele de țară.

Acum vom continua. Din nou, vă rugăm să vă ridicați și să votați doar atunci când sunteți rugați.

Îi rugăm pe membrii Primei Președinții să se ridice.

Se propune ca Prima Președinție să-l susțină pe Russell Marion Nelson ca profet, văzător și revelator și ca președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Cei din Prima Președinție care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca Prima Președinție să îi susțină pe Dallin Harris Oaks ca prim consilier și pe Henry Bennion Eyring ca al doilea consilier în Prima Președinție a Bisericii.

Membrii Primei Președinții care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca Prima Președinție să-l susțină pe Dallin Harris Oaks ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe Melvin Russell Ballard ca președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

Membrii Primei Președinții care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca membrii Primei Președinții să îi susțină ca membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli pe: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit Walter Gong și Ulisses Soares.

Membrii Primei Președinții care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca membrii Primei Președinții să-i susțină pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Membrii Primei Președinții care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Membrii Primei Președinții pot lua loc acum.

Îi invităm pe vârstnicul Gong și pe vârstnicul Soares să-și ocupe locurile în Cvorumul celor Doisprezece.

Doar membrii Cvorumului celor Doisprezece, inclusiv vârstnicul Gong

și vârstnicul Soares, sunt rugați să se ridice.

Se propune ca membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli să îl susțină pe Russell Marion Nelson ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, alături de consilierii dânsului și de membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli așa cum au fost prezentați și votați de Prima Președinție.

Membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Vă puteți așeza.

Rugăm autoritățile generale-Cei Șaptezeci și membrii Episcopatului care prezidează să se ridice.

Se propune ca toate autoritățile generale-Cei Șaptezeci și membrii Episcopatului care prezidează să îl susțină pe Russell Marion Nelson ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, alături de consilierii dânsului și de membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli așa cum au fost prezentați și votați de membrii Primei Președinții.

Toate autoritățile generale-Cei Șaptezeci și membrii Episcopatului care prezidează care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Vă puteți așeza.

Îi rugăm pe următorii să se ridice oriunde v-ați afla în lume: toate autoritățile zonei-Cei Șaptezeci, patriarhii rânduiți, înalții preoți și vârstnicii.

Se propune ca Russell Marion Nelson să fie susținut ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, alături de consilierii dânsului și de membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli așa cum au fost prezentați și votați până acum.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Vă rugăm să vă așezați.

Toate membrele Societății de Alinare – adică toate femeile în vârstă de cel puțin 18 ani – vă rugăm să vă ridicați.

Se propune ca Russell Marion Nelson să fie susținut ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, alături de consilierii dânsului și de membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli așa cum au fost prezentați și votați până acum.

Cele care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cele care se opun s-o arate în același fel.

Vă puteți așeza.

Toți cei care dețin doar Preoția aaronică – adică toți preoții, învățătorii și diaconii rânduiți – vă rugăm să vă ridicați.

Se propune ca Russell Marion Nelson să fie susținut ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, alături de consilierii dânsului și de membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli așa cum au fost prezentați și votați până acum.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Vă puteți așeza.

Rugăm tinerele fete cu vârste cuprinse între 12 și 18 ani să se ridice.

Se propune ca Russell Marion Nelson să fie susținut ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, alături de consilierii dânsului și de membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli așa cum au fost prezentați și votați până acum.

Cele care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cele care se opun s-o arate în același fel.

Vă puteți așeza.

Acum rugăm ca toți membrii să se ridice, indiferent de locul în care se află, inclusiv cei care s-au ridicat înainte.

Se propune ca Russell Marion Nelson să fie susținut ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, alături de consilierii dânsului și de membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli așa cum au fost prezentați și votați până acum.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Vă puteți așeza.

Vă mulțumesc, dragi frați și surori, pentru dragostea și sprijinul dumneavoastră. ■

Președintele M. Russell Ballard

Președintele în exercițiu al
Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Daruri prețioase de la Dumnezeu

Viața poate fi plină de credință, bucurie, fericire, speranță și dragoste atunci când exercităm o credință reală cât de mică în Hristos.

Dragi frați și surori, tocmai am luat parte la o adunare solemnă, obicei care se practica și în vremurile Bibliei când vechiul Israel se aduna să simtă prezența Domnului și să sărbătorească binecuvântările Lui.¹ Suntem privilegiați să trăim într-o perioadă în care acest obicei vechi a fost restaurat prin profetul Joseph Smith.² Vă îndemn să consemnați în jurnalul dumneavoastră personal sentimentele pe care le-ați avut cu această ocazie sacră.

De curând, ne-am luat rămas bun de la dragul nostru prieten și profet, președintele Thomas S. Monson. Deși ne este dor de dânsul, suntem profund recunoscători pentru că Domnul a chemat un nou profet, pe președintele Russel M. Nelson, să prezideze asupra Bisericii Sale. Într-o ordine perfectă, am început acum un nou capitol în istoria Bisericii noastre. Acesta este un dar prețios de la Dumnezeu.

Când l-am susținut pe președintele Nelson prin ridicarea mâinii, noi am stat ca martori înaintea lui Dumnezeu și am recunoscut că dânsul este succesorul legitim al președintelui Monson. Prin ridicarea mâinii, noi am promis să

ascultăm de glasul său pe măsură ce primește instrucțiuni de la Domnul.

Domnul a spus:

„Trebuie să luați în seamă toate cuvintele și poruncile [președintelui Bisericii] pe care el vi le va da vouă pe măsură ce el le primește...”

Deoarece, cuvântul lui îl veți primi, ca și cum ar fi din propria Mea gură, în toată răbdarea și credința”³.

Îl cunosc pe noul nostru profet-președinte de peste 60 ani. Am slujit alături de dânsul în Cvorumul celor

Doisprezece timp de 33 de ani și depun mărturie că mâna Domnului l-a pregătit să devină apostolul care prezidează și profetul nostru pentru a administra toate cheile preoției sfinte pe pământ. Sper ca fiecare dintre noi să îi susțină, în totalitate, pe dânsul și pe consilierii dânsului și să le urmeze sfaturile. De asemenea, le urăm un călduros bun venit vârstnicului Gong și vârstnicului Soares, în calitate de membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

După învierea lui Isus, eveniment pe care îl sărbătorim în acest sfârșit de săptămână glorios de Paște, El a apărut înaintea ucenicilor Săi și le-a zis: „Pace vouă! *Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*”⁴. Observați această acțiune în doi pași – Dumnezeu Îl trimite pe Fiul Său. Fiul îi trimite pe slujitorii Săi – bărbați și femei muritori – pentru a înfăptui lucrarea Lor.

Nu trebuie să ne surprindă faptul că acești oameni chemați să facă lucrarea Domnului nu sunt perfecți. Relatăriile din scripturi prezintă în detaliu incidente despre bărbați și femei care au fost chemați de Dumnezeu pentru a înfăptui o lucrare măreață – fii buni și

fiice bune ai Tatălui nostru Ceresc chemați să slujească în însărcinările lor din cadrul Bisericii, străduindu-se să dea tot ce au mai bun, totuși, niciunul dintre ei nefiind încă perfect. Același lucru este adevărat în ceea ce ne privește pe noi astăzi.

Ținând cont de slăbiciunile și defectele noastre omenești, cum putem înainta sprijinindu-ne unii pe alții? Începem prin a avea credință – credință reală, sinceră în Domnul Isus Hristos. Credința în Salvator este primul principiu al doctrinei și Evangheliei lui Hristos.

Cu câțiva ani în urmă, am vizitat Țara Sfântă. Când am trecut cu mașina pe lângă o plantă de muștar, directorul Centrului din Ierusalim al Universității Brigham Young m-a întrebat dacă am văzut vreodată o sămânță de muștar. Nu văzusem, așadar ne-am oprit. Mi-a arătat semințele plantei de muștar. Erau surprinzător de mici.

Apoi, mi-am amintit învățăturile lui Isus: „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici colo», și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință”⁵.

Dacă noi avem credință cât un grăunte de muștar, Domnul ne poate ajuta să mutăm muniții descurajării și îndoielii din fața lucrurilor pe care le avem de făcut în timp ce slujim alături

de copiii lui Dumnezeu, inclusiv membrii familiei, membrii Bisericii și cei care încă nu sunt membri ai Bisericii.

Dragi frați și surori, viața poate fi plină de credință, bucurie, fericire, speranță și dragoste atunci când exercităm o credință reală în Hristos, cât de mică – chiar cât un grăunte de muștar.

Vârstnicul George A. Smith și-a amintit niște sfaturi pe care i le-a dat profetul Joseph Smith: „El mi-a spus că nu trebuie să fiu niciodată descurajat, oricâte greutăți m-ar înconjura. Chiar dacă m-aș scufunda în cea mai adâncă [prăpastie] din Noua Scoție și tot lanțul Munților Stâncoși s-ar prăbuși peste mine, nu trebuie să mă descurajez, ci să continui să îndur, să-mi exercit credința și să îmi păstrez curajul și atunci voi ieși în vârful grămezii prăvălite deasupra mea”⁶.

Să ne amintim de afirmația lui Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește”⁷. Faptul de a ști acest lucru este un alt dar prețios de la Dumnezeu.

Pe lângă darurile pe care le-am menționat, mai sunt multe, multe altele. Voi vorbi doar de câteva – darul zilei de sabbat, al împărtășaniei, darul slujirii altora și darul fără pereche pe care ni l-a oferit Dumnezeu, Salvatorul nostru.

Puterea zilei de sabbat constă în faptul de a simți la Biserică și acasă desfătarea, bucuria și căldura Spiritului Domnului fără orice fel de distrageri.

Prea mulți oameni trăiesc aproape numai online, pe dispozitivele lor inteligente – cu ochii în ecranele luminoase zi și noapte și cu căști în urechi, blocând glasul blând, liniștit al Spiritului. Dacă nu reușim să ne deconectăm de la aceste dispozitive, s-ar putea să ratăm ocaziile de a auzi glasul Celui care a spus: „Fiți liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu”⁸. Nu este nimic greșit în a profita de avantajele tehnologiilor moderne inspirate de Domnul, însă trebuie să le folosim în mod înțelept. Țineți minte, darul zilei de sabbat.

Binecuvântarea de a primi împărtășania în cadrul adunării de împărtășanie nu trebuie să devină niciodată rutină sau doar ceva ce obișnuim să facem. Sunt doar 70 de minute dintr-o întreagă săptămână în care ne oprim și găsim mai multă pace, bucurie și fericire în viețile noastre.

Faptul de a lua din împărtășanie și de a ne reînnoi legămintele reprezintă un semn pe care I-l arătăm Domnului că ne aducem întotdeauna aminte de El. Ispășirea Sa este un dar neprețuit de la Dumnezeu.

Privilegiul de a sluji copiilor Tatălui Ceresc este o altă ocazie de a urma exemplul Preaiubitului Său Fiu slujind unii altora.

Unele ocazii de a sluji sunt desemnate oficial – în cadrul familiei, chemărilor din Biserică și participării în cadrul organizațiilor de slujire din comunitate.

Membrii Bisericii – atât bărbați, cât și femei – nu trebuie să ezite, dacă doresc, să candideze la funcții publice la orice nivel de guvernare oriunde locuiesc. Glasurile noastre sunt esențiale astăzi și sunt importante în școlile, orașele și țările noastre. Acolo unde există democrație, este datoria noastră în calitate de membri să votăm bărbați și femei onorabili care sunt dornici să slujească.

Multe ocazii de a sluji sunt neoficiale – nu le primim ca sarcini – ci apar atunci când ne întindem brațele spre alți oameni pe care îi întâlnim în călătoria prin viață. Amintiți-vă că Isus l-a învățat pe învățătorul Legii, prin exemplul bunului samaritean, că trebuie să Îl iubim pe Dumnezeu și pe semenii noștri.⁹

Slujirea ne oferă ocazia să înțelegem viața și slujirea lui Hristos. El a venit să slujească, după cum ne învață scripturile: „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”¹⁰.

Petru ne-a dat, probabil, cea mai bună descriere a slujirii Salvatorului din viața muritoare, folosind șapte cuvinte când a spus că Isus „umbra din loc în loc, făcea bine”¹¹.

Domnul Isus Hristos este cel mai prețios dar dintre toate darurile lui Dumnezeu. Isus a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”¹².

Nefi a redat importanța Salvatorului nostru când a spus: „Noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predica-m despre Hristos, profețim despre Hristos și scriem după profețiile noastre pentru ca să știe copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor”¹³. Trebuie să Îl punem pe Hristos în centrul vieții noastre în toate timpurile și în toate locurile.

Trebuie să ne amintim că numele Lui apare în locurile noastre de preaslăvire; în numele Lui suntembotezați; și în numele Lui suntem confirmați, rânduiți, înzestrați și pecetluiti prin căsătorie. În numele Lui luăm din împărtașanie și promitem să luăm asupra noastră numele Lui – și să devenim adevărați creștini. În final, în rugăciunea pentru binecuvântarea împărtașaniei ni se cere să ne „[amintim] totdeauna de El”¹⁴.

În timp ce ne pregătim pentru duminica de Paște de mâine, trebuie să ne amintim că Hristos este motivul suprem al sărbătorii. El este Judecătorul cel Drept, Avocatul cel Credincios, Mântuitorul cel Binecuvântat, Păstorul cel Bun, Mesia cel Promis, Prietenul cel Adevărat și multe, multe altele. El este, cu adevărat, un dar prețios de la Tatăl nostru pentru noi.

Pe drumul uceniciei, avem multe cerințe, griji și însărcinări. Totuși, unele activități trebuie să fie mereu în centrul calității noastre de membri ai Bisericii. „De aceea”, ne poruncește Domnul, „fii credincios, stai în oficiul în care te-am chemat; *ajută-i* pe slabi, *înălță* mâinile obosite și *întărește* genunchii care se clatină”¹⁵.

Așa acționează această Biserică! Aceasta este religia curată! Aceasta este Evanghelia în adevăratul ei sens – să-i ajutăm, să-i înălțăm și să-i întărim pe cei care au nevoi spirituale și temporale! Pentru a face aceste lucruri, noi trebuie să îi vizităm și să îi susținem¹⁶ ca mărturiile lor de credință în Tatăl Ceresc și Isus Hristos și ispășirea Sa să fie ancorate bine în inimile lor.

Mă rog ca Domnul să ne ajute și să ne binecuvânteze să prețuim multele daruri prețioase de la Dumnezeu, inclusiv faptul că suntem membri ai Bisericii Sale restaurate. Mă rog ca noi să fim plini de dragoste față de copiii Tatălui nostru Ceresc și să vedem nevoile lor și să fim dispuși să răspundem la întrebările și grijile lor în ceea ce privește Evanghelia în moduri clare și pline de bunătate care vor mări înțelegerea și aprecierea unora față de alții.

Depun mărturie că Isus Hristos este Salvatorul nostru. Ceea ce vom fi învățați la această conferință generală va veni prin inspirație de la apostoli și profeți, de la autorități generale și surori conducătoare, care sunt ofi-cianți generali ai Bisericii. Rugăciunea

mea umilă este ca bucuria și pacea Domnului să rămână cu fiecare dintre dumneavoastră, în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți *Encyclopedia of Mormonism* (1992), „Solemn Assemblies”, 3:1390-1391.
2. Vedeți Doctrină și legăminte 88:70.
3. Doctrină și legăminte 21:4-5.
4. Ioan 20:21; subliniere adăugată.
5. Matei 17:20.
6. George A. Smith, în *Învățăături ale președinților Bisericii – Joseph Smith* (2007), p. 235.
7. Filipeni 4:13.
8. Psalmii 46:10.
9. Vedeți Luca 10:25-37.
10. Matei 20:28.
11. Faptele apostolilor 10:38.
12. Ioan 14:6.
13. 2 Nefi 25:26.
14. Doctrină și legăminte 20:77, 79.
15. Doctrină și legăminte 81:5; subliniere adăugată.
16. Vedeți Iacov 1:27.

Vârstnicul Brian K. Taylor
din Cei Șaptezeci

Sunt eu un copil al lui Dumnezeu?

Cum poate fiecare dintre noi să simtă puterea care rezultă din înțelegerea adevăratei noastre identități? Începem prin a căuta să-L cunoaștem pe Dumnezeu, Tatăl nostru.

De curând, am mers alături de scumpa mea mamă la biserică, la vechea noastră capelă din piatră. Fiind atras de glasurile copiilor care se auzeau din aceeași încăpere a Societății Primare în care mersesem și eu cu zeci de ani în urmă, am fost încântat când, intrând în spatele încăperii, am văzut conducătorii iubitori care predau tema din acest an: „Sunt un copil al Domnului”.¹ Am zâmbit când mi-am adus aminte de învățătorii mei răbdători și iubitori, care, în timp ce cântam, se uitau adesea la mine – acel băiețel neastâmpărat care stătea în banca din spate – întrebându-se: „Este el *cu adevărat* un copil al lui Dumnezeu? Și cine l-a trimis aici?”²

Adresez o invitație fiecăruia dintre noi de a ne deschide inima înaintea Duhului Sfânt, care „adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”.³

Cuvintele președintelui Boyd K. Packer sunt clare și prețioase: „Sunteți un copil al lui Dumnezeu. El este Tatăl spiritului vostru. Din punct de vedere spiritual, sunteți de viță nobilă, rodul Împăratului Cerului. Fixați-vă acest

adevăr în minte și păstrați-l acolo. Indiferent de cât de multe generații există în genealogia dumneavoastră din viața muritoare, indiferent de rasa sau poporul pe care-l reprezentați, obârșia spiritului dumneavoastră poate fi trasată cu o singură linie. Sunteți un copil al lui Dumnezeu!”⁴

Brigham Young a spus: „Când îl... veți vedea pe Tatăl nostru, veți vedea o Ființă pe care ați cunoscut-o timp îndelungat și El vă va primi în brațele Sale și veți dori să vă lăsați cuprinși de îmbrățișarea Sa și să-I dați o sărutare”.⁵

Marele război cu privire la identitatea divină

Moise a învățat despre moștenirea sa divină vorbind cu Domnul față în față. După acea experiență, „Satana a venit, ispitindu-l” și mascându-și intenția dușmănoasă de a denatura identitatea lui Moise, „[a spus]: Moise, *fiul omului*, preaslăvește-mă pe mine. Și... Moise s-a uitat la Satana și a spus: Cine ești tu? Pentru că, iată, eu sunt un *fiu al lui Dumnezeu*”.⁶

Acest mare război cu privire la identitatea divină are loc cu o inversare violentă, pe măsură ce Satana folosește tot mai multe metode de a înșela, cu scopul de a distruge credința noastră și cunoașterea noastră despre legătura pe care o avem cu Dumnezeu. Din fericire, am fost binecuvântați de la început cu o viziune și o înțelegere clare a adevăratei noastre identități: „Apoi, Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”⁷ iar profeții în viață proclamă: „Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubiți ai unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin”.⁸

Să ajungem să cunoaștem aceste adevăruri cu certitudine⁹ ne ajută să depășim încercările, necazurile și suferințele de toate felurile.¹⁰ Când un apostol al Domnului a fost întrebat: „Cum îi putem ajuta pe cei care se poticnesc din cauza unei încercări personale?”, dânsul a răspuns: „Învățați-i despre identitatea și despre scopul lor”.¹¹

„Cea mai valoroasă cunoaștere pe care o am”

Aceste adevăruri puternice i-au schimbat viața prietenei mele Jen¹², care a cauzat un accident de mașină grav când era adolescentă. Deși trauma ei fizică a fost foarte mare, ea a simțit o durerea atât de intensă deoarece

cealaltă șoferiță și-a pierdut viața. Ea a spus: „Cineva și-a pierdut mama și a fost vina mea”. Jen, care cu câteva zile înainte recita: „Noi suntem fiice ale Tatălui nostru Ceresc, care ne iubește”,¹³ acum se întreba: „Cum *mă* poate iubi?”

Ea a spus: „Suferința fizică a trecut, dar nu am crezut că mă voi vindeca vreodată de rănilor emoționale și spirituale”.

Pentru a putea supraviețui, Jen și-a ascuns adânc emoțiile, devenind distantă și indiferentă. După un an, când a putut în cele din urmă să vorbească despre accident, o consilieră inspirată a invitat-o să scrie și să spună propoziția „Sunt un copil al Domnului” de 10 ori în fiecare zi.

Ea își amintește: „Să scriu cuvintele a fost ușor, dar nu puteam să le rostesc... Acest lucru era prea greu și nu credeam cu adevărat că Dumnezeu dorea să fiu copilul Lui. Mă ghemuiam și plângeam”.

După câteva luni, Jen a putut în sfârșit ca, în fiecare zi, să ducă la bun sfârșit însărcinarea. Ea a spus: „Mi-am revărsat tot sufletul în rugăciune către Dumnezeu... Apoi am început să cred acele cuvinte”. Această credință I-a permis Salvatorului să înceapă Să-i vindece sufletul. Cartea lui Mormon i-a adus alinare și curaj să folosească ispășirea Domnului.¹⁴

Jen a încheiat: „Hristos a simțit durerile și tristețile mele și vina mea”. Am simțit dragostea pură a lui Dumnezeu și nu am mai simțit ceva atât de puternic! Să știți că sunt un copil al lui Dumnezeu este cea mai valoroasă cunoaștere pe care o am”!

Să căutăm să-L cunoaștem pe Dumnezeu, Tatăl nostru

Frați și surori, cum poate fiecare dintre noi să simtă puterea care rezultă din înțelegerea adevăratei noastre identități? Începem prin a căuta să-L cunoaștem pe Dumnezeu, Tatăl nostru.¹⁵

Președintele Russell M. Nelson a mărturisit: „Ceva foarte puternic se întâmplă când un copil al lui Dumnezeu caută să știe mai multe despre El și despre Fiul Său Preaiubit”.¹⁶

Faptul de a învăța despre Salvator și de a-L urma ne ajută să ajungem să-L cunoaștem pe Tatăl. „[Fiind]... întipărirea Ființei [Tatălui]”,¹⁷ Isus ne-a învățat: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând”.¹⁸ Fiecare cuvânt și faptă ale lui Hristos arată adevărata natură a lui Dumnezeu și legătura noastră cu El.¹⁹ Vârstnicul Jeffrey R. Holland ne-a învățat: „Cu sânge țâșnind din fiecare por și gemând de suferință, Hristos L-a căutat pe Cel pe care Îl căuta mereu – Tatăl Său. «Ava», a strigat El, «Tată»”.²⁰

Tot așa cum Isus L-a căutat cu sinceritate pe Tatăl Său în Ghetsimani, și tânărul Joseph Smith, în anul 1820, L-a căutat în rugăciune pe Dumnezeu în Dumbrava Sacră. După ce a citit: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea”,²¹ Joseph s-a retras pentru a se ruga.

Ulterior, el a scris: „Am îngenunchiat și am început să înalț dorințele inimii mele către Dumnezeu...”

Am văzut un stâlp de lumină exact deasupra capului meu...

Am văzut două Personaje, ale căror strălucire și slavă întreceau orice

descriere și care stăteau deasupra mea, în aer. Unul dintre ele mi-a vorbit, chemându-mă pe nume, și a spus, arătând către celălalt: «[Joseph,] Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!»²²

Pe măsură ce urmăm exemplele Salvatorului și profetului Joseph Smith și-L căutăm cu sinceritate pe Dumnezeu, vom ajunge să înțelegem cu adevărat, asemenea lui Jen, că Tatăl nostru ne cunoaște și că noi suntem copiii Săi.

Mamelor, în special mamelor tinere, care se simt deseori copleșite și ostenite în timp ce se străduiesc să crească „o generație care să reziste păcatului”²³, le spun să nu-și subestimeze niciodată rolul central pe care îl au în planul lui Dumnezeu. În momente în care sunteți stresate – poate când alergați după cei mici și un miros a ceva carbonizat care vine din bucătărie vă informează că cina dumneavoastră pregătită cu dragoste s-a transformat acum într-o jertfă arsă – să știți că Dumnezeu sfințește zilele dumneavoastră cele mai grele.²⁴ „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine”²⁵, ne liniștește El. Vă onorăm în timp ce împliniți speranța surorii Joy D. Jones care a declarat: „Copiii noștri merită să-și înțeleagă identitatea divină”.²⁶

Adresez o invitație fiecăruia dintre noi, să Îi căutăm pe Dumnezeu și pe Fiul Său Preaiubit. Președintele Nelson

ne-a îndrumat: „Aceste adevăruri nu sunt propovăduite nicăieri altundeva mai clar și mai puternic decât în Cartea lui Mormon”.²⁷ Răsfoiți-i paginile și învățați că Dumnezeu face „tot felul de lucruri pentru bunăstarea și fericirea [noastră]”,²⁸ că este „milos și plin de har, încet la mânie, îndelung răbdător și plin de bunătate”²⁹ și că „toți sunt egali în fața [Lui]”.³⁰ Când vă simțiți răniți, pierduți, speriați, supărați, triști, flămânzi sau abandonați fără speranță în timpul celor mai dificile momente ale vieții³¹ – deschideți Cartea lui Mormon și veți ajunge să știți că „[Dumnezeu] nu ne va părăsi vreodată. Nu a făcut-o niciodată și nu o va face vreodată. Nu poate. Nu este în firea Sa [să facă astfel]”.³²

Să ajungem să-L cunoaștem pe Tatăl nostru schimbă totul, mai ales inimile noastre, pe măsură ce Spiritul Său blând ne confirmă adevărata noastră identitate și valoarea mare pe care o avem înaintea Sa.³³ Pe măsură ce-L căutăm prin rugăciuni stăruitoare, cercetăm scripturile și ne străduim să fim supuși, Dumnezeu pășește alături de noi pe cărarea legămintelor.

Excelența caracterului lui Dumnezeu – mărturia mea

Îl iubesc pe Dumnezeul strămoșilor mei,³⁴ „Domnul Dumnezeu Atotputernic”,³⁵ care plânge alături de noi când suntem triști, ne dojenește cu răbdare când păcătuim și se bucură când noi căutăm să „[abandonăm] toate păcatele [noastre] pentru [a-L putea] cunoaște”.³⁶ Îl preaslăvesc pe Cel ce este „Tatăl orfanilor”³⁷ și prietenul celor singuri. Cu recunoștință, depun mărturie că am ajuns să-L cunosc pe Dumnezeu, Tatăl meu, și depun mărturie despre perfecțiunea, atributele și „excelența caracterului [Său]”.³⁸

Rugăciunea mea fierbinte este ca fiecare dintre noi să înțelegă și să

prețuiască „originea sa divină”³⁹ în calitate de copil al lui Dumnezeu, ajungând să-L cunoască pe „singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care [L-a] trimis”⁴⁰, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți *Planul pe anul 2018 pentru timpul petrecut împreună: Copil al Domnului*, lds.org/manual/primary.
2. Vedeți „Copil al Domnului”, *Immuri*, nr. 191.
3. Romani 8:16.
4. Boyd K. Packer, „To Young Women and Men”, *Ensign*, mai 1989, p. 54.
5. Brigham Young, „Discourse”, *Deseret News*, 1 oct. 1856, p. 235.
6. Moise 1:12-13; subliniere adăugată.
7. Geneza 1:26.
8. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
9. Joseph Smith a declarat: „Primul principiu al Evangheliei este să știm cu certitudine caracterul lui Dumnezeu” (din cuvântarea intitulată King Follett, 7 apr. 1844; în *History of the Church*, 6:305).
10. Vedeți Alma 36:3, 27.
11. Russell M. Nelson, în Tad R. Callister, „Our Identity and Our Destiny” (adunare de devoțiune la Universitatea Brigham Young, 14 aug. 2012), p. 1, speeches.byu.edu.
12. Numele au fost schimbate.
13. „Crezul Tinerelor Fete”, *Progresul personal al Tinerelor Fete* (2009), p. 3, PersonalProgress.Lds.org.
14. Vedeți 2 Nefi 2; 6-9; Mosia 2-5; 14-16; Alma 7; 34; 39-42; Helaman 14; 3 Nefi 11; Moroni 7.

15. Profetul Joseph Smith ne-a învățat: „Dacă oamenii nu înțeleg caracterul lui Dumnezeu, ei nu se înțeleg pe ei înșiși” (*Învățăături ale Președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 42).
16. Russell M. Nelson, „Cartea lui Mormon – Cum ar fi viața dumneavoastră fără aceasta?” *Liahona*, nov. 2017, p. 61.
17. Evrei 1:3.
18. Ioan 5:19.
19. Vedeți Jeffrey R. Holland, „Măreția lui Dumnezeu”, *Liahona*, nov. 2003, p. 70-73.
20. Jeffrey R. Holland, „The Hands of the Fathers”, *Liahona*, iul. 1999, p. 19.
21. Iacov 1:5.
22. Joseph Smith – *Istorie* 1:15-17.
23. Russell M. Nelson, „O rugămintă adresată surorilor mele”, *Liahona*, nov. 2015, p. 97.
24. Vedeți „Ce traică temelie”, *Immuri*, nr. 47 versetul 4.
25. Isaia 41:10.
26. Joy D. Jones, în Marianne Holman Prescott, „2018 Primary Theme «I Am a Child of God» Teaches Children Their Divine Identity”, secțiunea Church News pe LDS.org, 5 ian. 2018, news.lds.org.
27. Russell M. Nelson, „Cartea lui Mormon – Cum ar fi viața dumneavoastră fără aceasta?” p. 61.
28. Helaman 12:2; vedeți de asemenea, 2 Nefi 26:24.
29. *Lectures on Faith* (1985), p. 42.
30. 2 Nefi 26:33.
31. Iubesc relatarea emoționantă despre un pionier în vârstă care, după ce a trăit experiența traversării câmpiilor, a depus mărturie: „Am suferit mai mult decât orice v-ați putea imagina și foarte mulți au murit din cauza frigului și a foamei, dar ați auzit vreodată pe vreunul dintre supraviețuitorii aceluia grup să rostească vreo critică? Niciunul dintre membrii aceluia grup nu a apostaziat sau a părăsit Biserica, deoarece fiecare dintre noi am ajuns la finalul călătoriei având cunoașterea absolută că Dumnezeu trăiește, căci am făcut cunoștință cu El în timpul celor mai dificile momente” (în David O. McKay, „Pioneer Women”, *Relief Society Magazine*, ian. 1948, p. 8).
32. George Q. Cannon, „Remarks”, *Deseret Evening News*, 7 mart. 1891, p. 4.
33. Vedeți Doctrină și legămintă 18:10.
34. Vedeți Faptele apostolilor 5:30; 22:14; „Atotputernic este Dumnezeu”, *Immuri*, nr. 44.
35. Moise 1:3; vedeți Apocalipsa 15:3; 21:22-23; 3 Nefi 4:32; Doctrină și legămintă 109:77; 121:4.
36. Alma 22:18.
37. Psalmii 68:5; vedeți, de asemenea, Iacov 1:27.
38. *Lectures on Faith* (1985), p. 42.
39. „Carry On”, *Hymns*, nr. 255.
40. Ioan 17:3

Vârstnicul Larry J. Echo Hawk
din Cei Șaptezeci

Cum vă iartă Hristos, așa iertați-vă și voi

Noi, toți, putem să avem parte de acea pace pe care nici nu ne-o putem imagina și de înțelegerea cu Salvatorul nostru când învățăm să-i iertăm fără reținere pe cei care ne-au greșit.

În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea, și altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis-de-diminează, și au adus mirosmele, pe care le pregătiseră.

Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt, au intrat înăuntru, și n-au găsit trupul Domnului Isus.

Fiindcă nu știau ce să creadă, iată că li s-au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare.

Îngrozite, femeile și-au plecat fețele la pământ. Dar ei le-au zis: «Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?

Nu este aici, ci a înviat»¹.

Mâine, fiind duminica de Paște, ne vom aduce aminte, într-un mod special, de ceea ce Isus Hristos a făcut pentru noi: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”². În cele din urmă, vom fi înviați, tot așa cum El a înviat, și vom trăi pentru totdeauna.

Prin miracolul ispășirii sacre a lui Isus Hristos, putem, de asemenea, să primim darul iertării păcatelor și faptelor noastre rele, dacă acceptăm ocazia

de a ne pocăi și responsabilitatea asociată pocăinței. Și, dacă primim rânduielele necesare, ținem legămintele și ne supunem poruncilor, putem să dobândim viața eternă și exaltarea.

Astăzi, doresc să mă concentrez asupra iertării, un dar esențial și prețios care ne este oferit de Salvatorul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Într-o noapte, în luna decembrie a anului 1982, soția mea, Terry, și cu mine am fost treziți de un apel telefonic acasă, în Pocatello, Idaho. Când am răspuns la telefon, am auzit doar un

plâns în hohote. În cele din urmă, sora mea abia a reușit să-mi spună: „Tommy a murit”.

Un șofer în stare de ebrietate, în vârstă de 20 de ani, mergând cu o viteză de peste 135 de km pe oră, a trecut, cu nepăsare, pe culoarea roșie a semaforului într-o suburbie a orașului Denver, Colorado. S-a ciocnit violent cu mașina condusă de fratele meu cel mai mic, Tommy, omorându-i pe loc pe el și pe soția sa, Joan. Ei se întorceau acasă la tânăra lor fiică, după o petrecere de Crăciun.

Soția mea și cu mine am zburat imediat cu avionul la Denver și ne-am dus la casa funerară. Ne-am adunat cu părinții și frații mei și am plâns moartea preaiubiților noștri Tommy și Joan. Îmi pierdusem din cauza unui act criminal nesăbuit. Inimile noastre au fost zdrobite și am început să fiu mânios pe tânărul vinovat.

Tommy a lucrat ca avocat în cadrul Departamentului de Justiție al Statelor Unite și urma să devină un avocat puternic privind protecția teritoriilor amerindienilor și resurselor naturale în anii care urmau.

După o perioadă, a avut loc o audiere în procesul tânărului acuzat de omor din culpă. Întristați și suferinzi, părinții și sora mea cea mare, Katy, au participat la audiere. Părinții șoferului beat, au fost, de asemenea, acolo și, după încheierea audierii, au stat pe o bancă și au plâns. Părinții mei și sora mea erau așezați în apropiere încercând să-și controleze sentimentele. După un timp, părinții și sora mea s-au ridicat și s-au dus la părinții șoferului și le-au spus cuvinte de alinare și iertare. Bărbații au dat mâna; femeile s-au ținut de mână; s-au putut vedea tristețe profundă, lacrimi în ochii tuturor și dovada că ambele familii suferau foarte mult. Mama, tata și Katy, prin

tăria și curajul lor, au arătat familiei noastre ce înseamnă iertarea.

Oferirea iertării în acele momente a făcut ca inima mea să se înmoaie și a deschis calea spre vindecare. Cu trecerea timpului, am învățat cum să am o inimă iertătoare. Doar cu ajutorul Domnului păcii, povara mea dureroasă a fost ridicată. Îmi va fi întotdeauna dor de Tommy și Joan, însă iertarea îmi permite acum să-mi aduc aminte de ei cu bucurie nelimitată. Și știu că vom fi din nou împreună ca familie.

Nu sugerez că ar trebui să trecem cu vederea conduita ilegală. Noi înțelegem pe deplin că fiecare persoană trebuie să răspundă pentru încălcarea legii și delictelor civile. Însă, mai știm și că, în calitate de fiice și fii ai lui Dumnezeu, urmăm învățăturile lui Isus Hristos. Trebuie să iertăm chiar și când se pare că alții nu merită iertarea noastră.

Salvatorul ne-a învățat:

„Dacă iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cel Ceresc vă va ierta greșelile voastre.

Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”³.

Noi, toți, putem să avem parte de acea pace pe care nici nu ne-o putem imagina și de înțelegerea cu Salvatorul nostru când învățăm să-i iertăm fără reținere pe cei care ne-au greșit. Această înțelegere aduce puterea

Salvatorului în viața noastră, într-un mod clar și de neuitat.

Apostolul Pavel ne-a sfătuit:

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu... îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.

Îngăduiți-vă unii pe alții și... iertați-vă unul pe altul. *Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi*”⁴.

Domnul Însuși a declarat:

„De aceea, Eu vă spun vouă că trebuie să iertați unul pe altul; pentru că acela care nu iartă fratelui său greșelile lui este condamnat înaintea Domnului; pentru că rămâne în el păcatul mai mare.

Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i iertați pe toți oamenii”⁵.

Învățăturile Salvatorului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, sunt clare; păcătosul trebuie să fie dornic să-i ierte pe alții dacă speră să dobândească iertare.⁶

Dragi frați și surori, există oameni în viața noastră care ne-au rănit? Nutrăm resentimente și mânie care par să fie pe deplin justificate? Permiteți mândriei să ne împiedice să iertăm și să mergem mai departe? Invitația mea este ca noi, toți, să iertăm pe deplin și să permitem vindecării să aibă efect ca urmare a acestui lucru. Și, chiar dacă vindecarea

nu are loc astăzi, vă asigur că, dacă o dorim și ne facem partea, ea va avea loc – tot așa cum, în cele din urmă, a avut loc pentru mine după moartea fratelui meu.

Vă rog, de asemenea, să vă aduceți aminte că un element esențial al iertării este faptul de a ne ierta pe noi înșine.

„Acela care s-a pocăit de păcatele lui”, a spus Domnul, „este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele.”⁷

Mă rog în această zi ca fiecare dintre noi să-și aducă aminte de Isus Hristos și să urmeze exemplul Său. Pe cruce, pe Golgota, în suferința Sa, a rostit următoarele cuvinte: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”⁸.

Având un spirit de iertare și acționând potrivit acestuia, asemenea părinților mei și surorii mele, putem să avem parte de promisiunea Salvatorului: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”⁹.

Depun mărturie că această pace va fi prezentă în viața noastră când dăm ascultare învățăturilor lui Isus Hristos și urmăm exemplul Său iertându-i pe alții. Când iertăm, vă promit că Salvatorul ne va întări și puterea și bucuria Lui se vor revărsa în viața noastră.

Mormântul este gol. Hristos trăiește. Îl cunosc. Îl iubesc. Sunt recunoscător pentru harul Său, acesta fiind puterea întăritoare care este suficientă să vindece toate lucrurile. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 24:1-6.
2. Ioan 3:16.
3. Matei 6:14-15.
4. Coloseni 3:12-13; subliniere adăugată.
5. Doctrină și legăminte 64:9-10.
6. Vedeți James E. Talmage, *The Articles of Faith*, ediția a 12-a (1924), p. 110.
7. Doctrină și legăminte 58:42.
8. Luca 23:34.
9. Ioan 14:27.

Vârstnicul Gary E. Stevenson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Inima unui profet

Ne putem bucura că Domnul are un profet și că lucrarea Domnului se desfășoară așa cum a stabilit El.

M-am rugat cu ardoare ca Duhul Sfânt să fie alături de fiecare dintre noi astăzi, cu această ocazie cerească. Evenimentul la care am fost toți martori astăzi este unul impresionant, susținerea celui de-al 17-lea profet al acestei dispensații în cadrul unei adunări solemne.

Pe măsură ce am căutat îndrumare pentru a ști ce subiect dorește Domnul să abordez astăzi, mi-am amintit de o conversație recentă pe care am avut-o cu noii membri chemați să slujească

în Prima Președinție. În acea discuție, unul dintre consilieri a împărtășit cuvinte similare acestora: „Sper cu adevărat că membrii Bisericii pot înțelege importanța lucrurilor care au avut loc odată cu chemarea noului nostru profet, președintele Russell M. Nelson, și însemnătatea și sacralitatea adunării solemne care va avea loc la conferința generală”. Dânsul a mai spus: „Au trecut 10 ani și mulți oameni, în special tinerii din Biserică, nu-și amintesc sau nu au avut o astfel de experiență”.

Acest lucru m-a făcut să mă gândesc la experiențele pe care le-am avut eu. Primul profet de care îmi amintesc este președintele David O. McKay. Aveam 14 ani când a decedat. Îmi amintesc de sentimentul că am pierdut o persoană dragă, de lacrimile din ochii mamei mele și de tristețea întregii familii atunci când acesta a decedat. Îmi amintesc cum rosteam, în rugăciunile mele, atât de natural, cuvintele „Te rog să-l binecuvântezi pe președintele David O. McKay”, încât, dacă nu aș fi fost atent, aș fi folosit aceleași cuvinte și după decesul dânsului. M-am întrebat dacă voi avea același sentiment și aceeași convingere în inima și mintea mea cu privire la profetii care urmau să-l succedă. Dar, asemănător părinților care își iubesc fiecare copil, am simțit

dragoste pentru președintele Joseph Fielding Smith, care l-a urmat pe președintele McKay, am simțit că am o legătură cu el și am obținut o mărturie despre chemarea sa, ceea ce s-a întâmplat și cu profetii de după el: Harold B. Lee, Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson și astăzi președintele Russell M. Nelson. Susțin, întru totul, fiecare profet cu mâna ridicată – și cu inima înălțată.

Este normal ca, după moartea fiecăruia dintre profetii noștri dragi, să fim triști și să simțim că am pierdut o persoană dragă. Dar tristețea noastră este redefinită de bucuria și speranța care apar când avem parte de una dintre cele mai mari binecuvântări ale restaurării: chemarea și susținerea pe pământ a unui profet în viață.

Din acest motiv, voi vorbi despre acest proces divin care a avut loc în ultimele 90 de zile. Voi împărți această perioadă în patru părți și o voi descrie pe fiecare: prima, decesul iubitului nostru profet și dizolvarea Primei Președinții; a doua, perioada în care a fost reorganizată Prima Președinție; a treia, chemarea unui nou profet; și, a patra, susținerea noului profet și a noii Prime Președinții în cadrul unei adunări solemne.

Decesul unui profet

În data de 2 ianuarie 2018, dragul nostru profet Thomas S. Monson a trecut de cealaltă parte a vălului. Dânsul va avea pentru totdeauna un loc în inima noastră. Gândurile împărtășite de președintele Henry B. Eyring după moartea președintelui Monson descriu, succint, sentimentele noastre: „Caracteristica distinctivă a vieții sale, precum a vieții Salvatorului, va fi grija dânsului pentru cei săraci și bolnavi – pentru toți oamenii – din întreaga lume”¹.

Președintele Spencer W. Kimball a explicat:

„Când o stea dispare la orizont, o altă stea apare pe cer și moartea duce la viață.

Munca Domnului este nesfârșită. Chiar și atunci când un conducător puternic moare, Biserica nu rămâne nicio clipă fără conducător datorită bunului Dumnezeu care oferă continuitate împărăției Sale. La fel cum s-a mai întâmplat... înainte, în această dispensație, oamenii înmormântează, cu pioșenie, un profet, își șterg lacrimile și își îndreaptă chipurile spre viitor”².

Interregnul apostolic

Perioada cuprinsă între moartea unui profet și reorganizarea Primei Președinții este numită „interregn apostolic”. În această perioadă, membrii Cvorumului celor Doisprezece, sub conducerea președintelui cvorumului, dețin împreună cheile pentru administrarea conducerii Bisericii. Președintele Joseph F. Smith ne-a învățat: „Există întotdeauna un conducător în Biserică și, dacă Președinția Bisericii este dizolvată din pricina morții sau a altor cauze, atunci cei Doisprezece Apostoli conduc Biserica până când este organizată din nou o președinție”³.

Cea mai recentă perioadă de interregn a început odată cu decesul președintelui Monson în data de 2 ianuarie și s-a sfârșit 12 zile mai târziu, duminică, 14 ianuarie. În acea dimineață de sâmbătă,

membrii Cvorumului celor Doisprezece s-au întâlnit în camera de sus din Templul Salt Lake în spiritul postului și al rugăciunii, sub îndrumarea și conducerea președintelui Russell M. Nelson, apostolul cu cea mai mare vechime în oficiul de apostol și președinte al Cvorumului celor Doisprezece.

Chemarea unui nou profet

În această adunare sacră și memorabilă, urmând un tipar bine stabilit în ceea ce privește unitatea și unanimitatea, toți apostolii au stat pe scaune în ordinea vechimii în oficiul de apostol, într-un semicerc cu 13 scaune și și-au ridicat mâinile pentru a susține, mai întâi, organizarea unei Prime Președinții și, apoi, pentru a-l susține pe președintele Russell Marion Nelson în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. După această susținere, membrii Cvorumului celor Doisprezece s-au adunat într-un cerc și și-au pus mâinile pe capul președintelui Nelson pentru a-l rândui și pune deoparte, următorul apostol cu cea mai mare vechime în oficiul de apostol după dânsul rostind cuvintele rânduirii.

Apoi, președintele Nelson și-a numit consilierii, anume președintele Dallin Harris Oaks, președintele Henry Bennion Eyring, cu președintele Oaks în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și președintele Melvin Russell Ballard în calitate de

președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. După voturi de susținere similare, fiecare dintre acești frați a fost pus deoparte în oficiul lui de către președintele Nelson. Aceasta a fost o experiență sacră cu o mare revărsare a Spiritului. Vă ofer mărturia mea absolută că voia Domnului, pentru care ne rugăm deseori, a fost manifestată puternic în cadrul activităților și evenimentelor din acea zi.

Odată cu rânduirea președintelui Nelson și reorganizarea Primei Președinții, interregnul apostolic s-a încheiat și noua Primă Președinție a început să acționeze fără ca administrarea împărăției Domnului pe pământ să fie întreruptă o secundă.

Adunarea solemnă

În această dimineață, acest proces divin culminează în acord cu poruncile exprimate în Doctrină și legăminte: „Pentru că toate lucrurile în Biserică trebuie făcute în ordine și prin consens, prin rugăciune făcută cu credință”⁴ și „trei înalți preoți care prezidează... susținuți prin încrederea, credința și rugăciunea Bisericii, formează cvorumul Președinției Bisericii”⁵.

Vârșnicul David B. Haight a descris o situație similară celei la care participăm noi astăzi:

„Noi suntem martori și participăm la un eveniment sacru – o adunare solemnă pentru a acționa potrivit lucrurilor cerești. Ca în vechime, sfinții din

întreaga lume au postit și s-au rugat ca Domnul să reverse Spiritul Său asupra lor, lucru evident... cu această ocazie în dimineața aceasta.

După cum sugerează numele, o adunare solemnă înseamnă o întâlnire sacră, sobră și pioasă în care sfinții se adună sub îndrumarea Primei Președinții”⁶.

Dragi frați și surori, ne putem bucura – chiar putem striga „osana” – pentru că a fost chemat un purtător de cuvânt al Domnului, un profet al lui Dumnezeu și pentru că Domnul Se bucură datorită faptului că lucrarea Sa se desfășoară așa cum a stabilit El.

Președintele Russell M. Nelson

Acest proces rânduit de Divinitate duce la chemarea unui nou profet de către Divinitate. Așa cum președintele Monson a fost unul dintre cei mai minunați locuitori ai acestui pământ, tot așa este și președintele Nelson. El a fost pregătit temeinic și instruit anume de către Domnul pentru a ne conduce în această perioadă. Este o mare binecuvântare să-l avem pe dragul nostru președinte Russell M. Nelson drept profetul nostru iubit și devotat – cel de-al 17-lea președinte al Bisericii în această dispensație finală.

Președintele Nelson este, într-adevăr, un om remarcabil. Am avut privilegiul de a sluji în cadrul Cvorumului celor Doisprezece avându-l pe dânsul drept președinte al cvorumului timp de peste doi ani. Am călătorit cu dânsul și am fost impresionat de energia sa întrucât trebuie să te miști repede pentru a ține pasul cu dânsul! De-a lungul vieții sale, a vizitat în total 133 de țări.

Dânsul încearcă să-i ajute pe toți, tineri și bătrâni. Pare că încearcă să-i cunoască pe toți și are darul de a-și aminti nume. Fiecare persoană care îl cunoaște simte că este persoana lui

preferată. Și același lucru ni se întâmplă și nouă – datorită dragostei sale sincere și grijii sale față de toți oamenii.

Principala asociere pe care am avut-o cu președintele Nelson a fost în cadrul rolurilor ecleziastice, totuși, sunt familiar cu viața profesională a președintelui Nelson de dinainte să devină autoritate generală. După cum mulți dintre dumneavoastră știu, președintele Nelson a fost chirurg cardiac renumit în întreaga lume și, la începutul carierei sale în medicină, pionier în dezvoltarea aparatului pentru inimă și plămâni. Dânsul a lucrat în echipa de cercetare care a realizat prima operație pe cord deschis asupra unei persoane în anul 1951 folosind un bypass pentru inimă și plămâni. Președintele Nelson l-a operat la inimă pe președintele Spencer W. Kimball, nu cu mult timp înainte ca președintele Kimball să devină profet.

Chemarea președintelui Nelson de a sluji în cadrul Celor Doisprezece în urmă cu 34 de ani a reprezentat sfârșitul *carierei sale profesionale în*

domeniul medicinei în cadrul căreia a întărit și reparat inimi și a reprezentat începutul *slujirii sale în calitate de apostol* devotat întăririi și reparării inimilor a nenumărate zeci de mii de oameni din întreaga lume, fiecare fiind înălțat și vindecat prin cuvintele, faptele pline de înțelepciune, slujirea și dragostea sa.

O inimă ca cea a lui Hristos

Când îmi imaginez cum s-ar comporta zilnic cineva cu o inimă ca cea a lui Hristos, îl văd pe președintele Nelson. Nu am întâlnit vreă persoană care să exemplifice această caracteristică mai bine decât dânsul. Am învățat foarte multe din situațiile în care am putut observa personal manifestările inimii ca cea a lui Hristos pe care o are președintele Nelson.

La câteva săptămâni după ce am fost chemat să slujesc în cadrul Celor Doisprezece în luna octombrie a anului 2015, am avut ocazia de a afla mai multe despre viața profesională pe care

a avut-o președintele Nelson. Am fost invitat să particip la un eveniment la care dânsul a fost onorat pentru activitatea sa de pionierat în domeniul chirurgiei cardiace. Când am ajuns în locul în care avea loc evenimentul, am fost fascinat de numărul mare de profesioniști care veniseră pentru a onora și a recunoaște munca pe care președintele Nelson a realizat-o cu mulți ani în urmă în calitate de medic și chirurg.

În acea seară, numeroși profesioniști și-au exprimat respectul și admirația pentru contribuția deosebită a președintelui Nelson în cadrul specializării sale medicale. Oricât de impresionanți au fost cei care au descris numeroasele realizări ale președintelui Nelson, am fost și mai fascinat de discuția pe care am avut-o cu unul dintre bărbații care a stat lângă mine. Dânsul nu știa cine sunt, dar îl cunoștea pe președintele Nelson drept domnul doctor Nelson, director al programului de rezidențiat în chirurgie toracică la o școală de medicină în anul 1955.

Acest bărbat era unul dintre foștii studenți ai președintelui Nelson. Dânsul a împărtășit multe amintiri. Cea mai interesantă a fost descrierea stilului de predare al președintelui Nelson pentru care, spunea dânsul, președintele Nelson era renumit. Dânsul a explicat că rezidenților li se preda chirurgie cardiacă în cea mai mare parte în sala de operație. Acolo, rezidenții observau și realizau operații sub supravegherea personalului în cadrul orelor de laborator. Dânsul a spus că atmosfera din sala de operație a unor anumiți chirurghi care lucrau acolo era haotică, competitivă, plină de presiune și chiar de egoism. Acest bărbat a descris acest mediu drept dificil, uneori chiar degradant. Drept urmare, chirurgii rezidenți simțeau, deseori, chiar că propriile cariere le sunt în pericol.

Apoi, dânsul a explicat atmosfera unică din sala de operație a președintelui Nelson. Era plină de pace, calm și demnitate. Rezidenții erau tratați cu mult respect. Totuși, după ce exemplifica o procedură, domnul doctor Nelson se aștepta ca fiecare rezident să poată realiza procedura cât mai bine posibil. Acest bărbat a continuat să descrie cum din sala de operație a domnului doctor Nelson ieșeau pacienții cu cele mai bune rezultate și cei mai buni chirurghi.

Nu mă miră deloc acest lucru. Am observat acest lucru personal și am fost cu adevărat binecuvântat de acest lucru în cadrul Cvorumului celor Doisprezece. Simt că, într-o măsură, am fost unul dintre „rezidenții instruiți” de dânsul.

Președintele Nelson are un mod excepțional de a le preda altora și a-i corecta în mod pozitiv, respectuos și înălțător. Dânsul este întruchiparea unei inimi ca cea a lui Hristos și este un exemplu pentru noi toți. De la dânsul am învățat că, în orice circumstanțe ne-am afla, comportamentul nostru și inima noastră pot fi în acord cu principiile Evangheliei lui Isus Hristos.

Acum avem marea binecuvântare de a-l susține pe profetul nostru,

președintele Russell M. Nelson. De-a lungul vieții sale, dânsul și-a îndeplinit cu credință și sârguință multele sale roluri de student, tată, profesor, soț, medic, conducător al preoției, bunic și apostol. El și-a îndeplinit acele roluri atunci – și continuă să facă acest lucru – cu inimă de profet.

Dragi frați și surori, evenimentul la care am fost martori și am participat astăzi, anume o adunare solemnă, mă îndeamnă să depun mărturie că președintele Russell M. Nelson este purtătorul de cuvânt în viață al Domnului pentru toți oamenii. Depun și eu mărturie despre Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos și rolul Său în calitate de Salvator și Mântuitor al nostru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Henry B. Eyring, în Marianne Holman Prescott, „Apostles Share Thoughts about President Thomas S. Monson on Social Media”, secțiunea Church News de pe LDS.org, 12 ian. 2018, news.lds.org.
2. Spencer W. Kimball, în Conference Report, apr. 1970, p. 118.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 223.
4. Doctrină și legăminte 28:13.
5. Doctrină și legăminte 107:22.
6. David B. Haight, „Solemn Assemblies”, *Ensign*, nov. 1994, p. 14.

Vărstnicul Lynn G. Robbins
din Președinția celor Șaptezeci

Până la șaptezeci de ori câte șapte

*În mijlocul unei vieți pline de pietre de poticnire și imperfecțiune,
cu toții suntem recunoscători când primim a doua șansă.*

Greșelile sunt o realitate a vieții. A învăța să cânti la pian cu măiestrie este în esență imposibil fără a face mii de greșeli – poate chiar un milion. Pentru a învăța o limbă străină, trebuie să ne confruntăm cu rușinea de a face mii de greșeli – poate chiar un milion. Chiar și cei mai mari sportivi din lume nu se opresc niciodată din a face greșeli.

S-a spus că „succesul nu înseamnă absența eșecurilor; este abilitatea de a trece de la un eșec la altul fără a pierde entuziasmul”¹.

Potrivit înregistrărilor, după ce a inventat becul, Thomas Edison a spus: „Nu am eșuat de 1.000 de ori. Becul a fost o invenție care a necesitat 1.000 de pași”². Charles F. Kettering a numit eșecurile ca fiind „indicatoare către succes.”³. Sperăm ca fiecare greșală pe care o facem să devină o lecție pentru a crește în înțelepciune, transformând pietrele de poticnire în pietre de progres.

Credința neclintită a lui Nefi l-a ajutat să treacă de la un eșec la altul până când, în cele din urmă, a obținut plăcile de alamă. Moise a avut nevoie de zece încercări înainte de a reuși să fugă din Egipt cu israeliții.

Ne putem întreba – dacă atât Nefi, cât și Moise erau angajați în lucrarea Domnului, de ce nu a intervenit Domnul să-i ajute să aibă succes din prima lor încercare? De ce le-a îngăduit – și de ce ne îngăduie – să ne zbatem și să eșuăm în încercările noastre de a avea succes? Din numărul mare de răspunsuri importante la această întrebare, iată câteva:

- În primul rând, Domnul știe că „toate aceste lucruri [ne] vor da experiență și vor fi pentru binele [nostru]”⁴.
- În al doilea rând, ne îngăduie să „gustăm” amarul pentru a învăța cum să [prețuim] binele”⁵.
- În al treilea rând, pentru a dovedi că „biruința este a Domnului”⁶ și numai prin harul Său putem să îndeplinim lucrarea Sa și să devenim ca El⁷.
- În al patrulea rând, pentru a ne ajuta să dezvoltăm și să perfecționăm însușiri asemănătoare cu cele ale lui Hristos care nu pot fi purificate decât prin opoziție⁸ și în „vâltoarea de foc a suferinței”⁹.

Prin urmare, în mijlocul unei vieți pline de pietre de poticnire și

imperfecțiune, cu toții suntem recunoscători când primim a doua șansă.

În anul 1970, fiind în primul an de facultate la UBY, m-am înscris la un curs preliminar privind bazele fizicii, predat de Jae Ballif, un profesor remarcabil. După terminarea fiecărui capitol al cursului, el ne dădea un test. Dacă un student primea nota 7 și dorea o notă mai bună, profesorul Ballif îi permitea studentului să dea un alt test din aceeași materie. Dacă studentul primea nota 9 din a doua încercare și era încă nemulțumit, el putea să dea testul a treia și a patra oară și așa mai departe. Oferindu-mi de multe ori a doua șansă, el m-a ajutat să excelez și, în final, să obțin nota 10 la această materie.

El a fost un profesor foarte înțelept care i-a inspirat pe studenții săi să continue să încerce – să privească eșecul ca pe un mentor, nu ca pe o tragedie și să nu se teamă de eșec, ci să învețe din acesta.

Recent, i-am telefonat acestui mare om, după 47 de ani de când am terminat cursul său de fizică. L-am întrebat de ce a fost dispus să le permită

studentilor încercări nelimitate de a-și îmbunătăți nota. El a răspuns: „Mi-am dorit să mă aflu de partea studenților, ajutându-i să reușească”.

În timp ce suntem recunoscători când primim a doua șansă după ce am făcut greșeli sau am gândit nedrept, ne minunăm cu toții de harul Salvatorului care ne oferă a doua șansă pentru a birui păcatul sau eșecurile alegerilor noastre.

Nimeni nu dorește mai mult decât Salvatorul ca noi să avem succes. El ne îngăduie să avem ocazii pentru a putea dovedi că putem reuși. Pentru a deveni ca El vom avea nevoie de nenumărate *a doua șansă* în lupta noastră de zi cu zi cu omul firesc, cum ar fi faptul de a ne controla poftetele, a învăța să avem răbdare și a ierta, a birui lenea și a evita

păcatele săvârșite prin omisiune, pentru a aminti doar câteva dintre ele. Dacă a greși este omenește, de câte eșecuri trebuie să avem parte până când natura noastră nu va mai fi umană, ci divină? Mii? Probabil un milion.

Știind că eșecurile vor apărea în viața noastră de zi cu zi iar calea cea strâmtă și îngustă va fi presărată cu încercări, Salvatorul a plătit un preț infinit pentru a ne oferi cât mai multe șanse pentru a trece cu succes de încercările la care suntem supuși în această viață muritoare. Cu toate că opoziția pe care El o permite poate să pară adesea insurmontabilă și aproape imposibil de suportat, El nu ne lasă fără speranță.

Pentru a ne menține speranța vie în timp ce ne confruntăm cu încercările

vieții, harul Salvatorului este întotdeauna accesibil și prezent. Harul Său este o „resursă divină de ajutor sau tărie... o putere sporită care permite bărbaților și femeilor să dobândească viață eternă și exaltare *după* ce au făcut tot ce le-a fost cu putință”¹⁰. Harul și ochiul Lui plin de dragoste sunt asupra noastră pe parcursul întregii noastre călătorii în timp ce El îi inspiră, le ușurează poverile, îi întărește, îi eliberează, îi protejează, îi vindecă și, în alte cuvinte, „[îi ajută] pe oameni”, chiar dacă se poticnesc pe calea cea strâmtă și îngustă¹¹.

Pocăința este darul lui Dumnezeu, întotdeauna disponibil, care face posibil și ne ajută să trecem de la un eșec la altul fără a ne pierde entuziasmul. Pocăința nu este planul Lui de rezervă în cazul în care am putea să nu reușim. Pocăința *este* planul Său, știind că vom reuși. Aceasta este Evanghelia pocăinței și, după cum a spus președintele Russell M. Nelson, va fi „o programă care va dura toată viața”¹².

În această programă privind pocăința care durează toată viața, împărțășania este modul desemnat de Domnul pentru a oferi acces continuu la iertarea Lui. Dacă ne împărțășim având o inimă frântă și un spirit smerit, El ne oferă săptămânal iertare pe măsură ce progresăm de la un eșec la altul de-a lungul cărării legământului. Pentru că, „în ciuda păcatelor lor, în adâncul inimii sunt plin de îndurare față de ei”¹³.

Însă, de câte ori ne va ierta El? Cât de îndelungată este îndelunga Sa suferință? La un moment dat, Petru L-a întrebat pe Salvator: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?”¹⁴.

Probabil, Petru a crezut că *șapte* era o cifră suficient de mare pentru a accentua nebunia de a ierta de prea multe ori și că bunăvoința ar trebui să aibă limitele ei. Drept răspuns,

Salvatorul i-a spus în mod deosebit lui Petru ca nici măcar să nu socotească – să nu stabilească limite privind iertarea.

„Isus i-a zis: «Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte»¹⁵.

În mod evident, Salvatorul nu a stabilit o limită maximă de a ierta de 490 de ori. Acest lucru ar fi asemănător cu a spune că faptul de a lua din împărțășanie are o limită de 490 de ori, iar, apoi, la cea de-a 491-a oară, un auditor ceresc intervine și spune: „Îmi pare atât de rău, dar cardul tău de pocăință tocmai a expirat – din acest moment, esti pe cont propriu”.

Domnul a folosit calculul matematic de șaptezeci de ori câte șapte ca metaforă a ispășirii Sale infinite, a dragostei Sale nemărginite și a harului Său nelimitat. „Da, și după cât *de des* se pocăiește poporul Meu, tot așa îi voi ierta Eu greșelile față de Mine”¹⁶.

Aceasta nu înseamnă că împărțășania devine o permisiune de a păcătui. Acesta este motivul pentru care această frază a fost inclusă în cartea lui Moroni: „Dar ori de câte ori ei s-au pocăit și au căutat iertare *cu intenții adevărate*, au fost iertați”¹⁷.

Intenția adevărată implică *efort sincer* și transformare adevărată. „Transformare” este cuvântul principal folosit în Ghidul pentru scripturi pentru a defini cuvântul *pocăință*:

„Transformare în minte și în inimă care aduce o nouă atitudine față de Dumnezeu, față de sine și față de viață în general”¹⁸. Acest fel de transformare are ca rezultat *creșterea* spirituală. Astfel, succesul nostru nu *trece* de la un eșec la altul, ci *crește* de la un eșec la altul fără a pierde entuziasmul.

În ceea ce privește *transformarea*, gândiți-vă la această afirmație simplă: „Lucrurile care nu se transformă rămân la fel”. Acest adevăr evident nu este menit să vă ofenseze inteligența, ci este înțelepciunea profundă a președintelui Boyd K. Packer, care, apoi, a adăugat: „Și când vom înceta să ne transformăm – *vom înceta să progresăm*”¹⁹.

Pentru că nu ne dorim să *încetăm să progresăm* până când nu vom deveni ca Salvatorul nostru²⁰, trebuie să continuăm să ne ridicăm de fiecare dată când cădem, cu dorința de a continua să creștem și să progresăm în ciuda slăbiciunilor noastre. În slăbiciunile noastre, El ne asigură: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”²¹.

Numai prin fotografierea la intervale scurte de timp sau prin diagrame de creștere putem distinge creșterea noastră fizică. De asemenea, creșterea noastră spirituală este, de obicei, imperceptibilă, cu excepția cazului în care ne gândim la ceea ce s-a întâmplat în trecut. Ar fi înțelept să ne gândim

cu regularitate la trecutul nostru, astfel încât să recunoaștem progresul nostru și să fim inspirați pentru a „[înainta] cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței”²².

Sunt etern recunoscător pentru bunătatea plină de iubire, răbdarea și îndelunga suferință a Părinților Cerești și a Salvatorului, care ne acordă de multe ori a doua șansă în călătoria noastră înapoi în prezența lor. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Acest citat a fost atribuit mai multor autori, printre care Abraham Lincoln și Winston Churchill.
2. Thomas Edison, în Zorian Rotenberg, „To Succeed, You Must Fail, and Fail More”, 13 nov. 2013, insightsquared.com.
3. Charles F. Kettering, în Thomas Alvin Boyd, *Charles F. Kettering: A Biography* (1957), p. 40. Acest citat a fost adesea atribuit lui C. S. Lewis.
4. Doctrină și legăminte 122:7. Chiar și Salvatorul „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:8). Deși aceste versete se referă la necazuri și suferințe cauzate de mediul sau condițiile nefavorabile în care trăim, greșelile pe care le facem sunt, de asemenea, pentru binele nostru dacă învățăm din ele.
5. Moise 6:55.
6. 1 Samuel 17:47; vedeți, de asemenea 1 Nefi 3:29.
7. Vedeți Iacov 4:7.
8. Vedeți 2 Nefi 2:11.
9. Isaia 48:10; 1 Nefi 20:10.
10. Ghid pentru scripturi, „Har”; subliniere adăugată.
11. Alma 7:12.
12. Russell M. Nelson, în Dallin H. Oaks și Neil L. Andersen, „Repentance” (cuvântare rostită în cadrul seminarului pentru noii președinți de misiune, 26 iunie 2015), p. 11.
13. Doctrină și legăminte 101:9.
14. Matei 18:21.
15. Matei 18:22.
16. Mosia 26:30; subliniere adăugată.
17. Moroni 6:8; subliniere adăugată.
18. Ghid pentru scripturi, „Pocăință, A se pocăi”, scriptures.lds.org.
19. Boyd K. Packer, Conferința de țară din Kingsland, Georgia, aug. 1997.
20. Vedeți 3 Nefi 27:27.
21. 2 Corinteni 12:9; vedeți, de asemenea Eter 12:27.
22. 2 Nefi 31:20.

Vârstnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Profetul lui Dumnezeu

Un profet nu stă între dumneavoastră și Salvator. Ci, el stă alături de dumneavoastră și vă arată calea către Salvator.

Adaug urările mele de bun venit vârstnicului Gerrit Gong și vârstnicului Ulisses Soares în frăția incomparabilă din cadrul Cvorumului celor Doisprezece.

Când l-am susținut pe președintele Russell M. Nelson în calitatea de profet al Domnului și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, noi am făcut parte dintr-o adunare solemnă decretată de Divinitate – solemnă pentru că evenimentele din această oră care a trecut au fost anticipate în ceruri încă înainte ca lumea să existe. Domnul Isus Hristos, care conduce lucrarea Sa, l-a prezentat astăzi, prin președintele Eyring, pe profetul Său, conducătorul Său uns, nouă, poporului Său de legământ, permițându-ne să ne exprimăm în mod public dorința de a-l susține și de a-i urma sfatul.

Acelor milioane de membri care nu sunt aici, cu noi, în Centrul de conferințe, doresc ca dumneavoastră să știți că, în această clădire, în timpul susținerii președintelui Nelson, Spiritul Domnului a fost exact așa cum ați fi putut anticipa – plin de putere spirituală. Adunarea noastră condusă din cer nu este prezentată doar în acest Centru de conferințe, ci în întreaga lume: în capele din Asia, Africa, America de Nord; în cămine din

America Centrală și de Sud și Europa; în așezări acoperite din Pacific și din insulele mării. Această adunare este prezentată în orice parte a lumii în care ați putea fi, chiar și în situația în care conexiunea dumneavoastră nu este decât audio prin telefonul dumneavoastră inteligent. Măinile noastre ridicate nu au fost numărate de episcopii noștri, dar au fost, cu siguranță, observate în cer, deoarece legământul nostru este făcut cu Dumnezeu și fapta noastră este înregistrată în cartea vieții.

Domnul Își alege profetul

Alegerea unui profet este făcută de Însuși Domnul. Nu există campanie

electorală, dezbateri, atitudini studiate, discordie, neîncredere, confuzie sau agitație. Eu confirm, de asemenea, că puterea cerului a fost cu noi în încăperea de sus a templului, când, rugându-ne, l-am înconjurat pe președintele Nelson și am simțit confirmarea incontestabilă că Domnul era cu dânsul.

Alegerea președintelui Nelson pentru a sluji în calitate de profet al lui Dumnezeu a fost făcută cu mult timp în urmă. Cuvintele spuse de Domnul lui Ieremia se aplică, de asemenea, președintelui Nelson: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusem deoparte, și te făcusem prooroc al neamurilor”¹. Cu numai trei ani în urmă, vârstnicul Nelson, la vârsta de 90 de ani, era al patrulea ca vechime în Cvorum, iar doi dintre cei trei apostoli cu vechime mai mare erau mai tineri ca vârstă decât era dânsul. Domnul, care stăpânește viața și moartea, Își alege profetul. Președintele Nelson, la vârsta de 93 de ani, se bucură de o sănătate uimitoare. Sperăm că va fi alături de noi încă zece sau douăzeci de ani, dar deocamdată încercăm să-l convingem să stea departe de pârtiile de schi.

Carcassonne, Franța

Președintele Nelson cu cel de-al 118-lea strănepot.

În timp ce îl susținem pe profet în calitatea sa de uns al Domnului, trebuie să fie clar că Îi preaslăvim doar pe Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, și pe Fiul Său divin. Doar prin meritele, mila și harul Salvatorului nostru, Isus Hristos, putem, într-o zi, să fim admiși din nou în prezența Lor.²

De ce îl urmăm pe profet

Cu toate acestea, Isus a propovăduit un adevăr important despre slujitorii pe care El ni-i trimite. „Cine vă primește pe voi”, a spus El, „Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine”³.

Chemarea cea mai importantă a profetului Domnului este aceea de a ne propovădui despre Salvator și de a ne conduce la El.

Există multe motive logice pentru a-l urma pe președintele Russell M. Nelson. Chiar și cei care nu fac parte din religia noastră l-ar numi scriitor de inteligent. Dânsul a devenit medic la vârsta de 22 de ani, un chirurg cardiolog prestigios, și un pionier renumit în dezvoltarea chirurgiei pe cord deschis.

Alții i-ar recunoaște înțelepciunea și discernământul: nouă decenii în care a învățat despre viață și moarte, a trăit în mod altruist, a iubit și a învățat copii ai lui Dumnezeu din fiecare colț al globului și a avut experiențe care l-au

maturizat, dânsul având 10 copii, 57 de nepoți și 118 strănepoți (acest număr final se schimbă frecvent; un strănepot s-a născut doar miercuri trecută).

Cei care îl cunosc bine ar vorbi despre faptul că președintele Nelson a înfruntat greutățile vieții cu credință și curaj. Când cancerul a luat viața fiicei sale, Emily, în vârstă de 37 de ani, lăsând un soț iubitor și cinci copii mici, l-am auzit spunând: „Am fost tatăl ei, medic și apostol al Domnului Isus Hristos, dar a trebuit să-mi înclin capul și să accept: «Facă-se nu voia mea, ci a Ta»”⁴.

Un păzitor în turn

Cu toate că admirăm toate aceste calități nobile, de îl urmăm pe președintele Nelson? De ce îl urmăm pe profet? Deoarece Domnul Isus Hristos l-a chemat și l-a desemnat să fie păzitorul Său din turn.

Carcassonne este un remarcabil oraș fortificat din Franța, care dăinuie din timpurile medievale. Turnuri înalte se ridică deasupra zidurilor sale protejate, construite pentru păzitori care stăteau în acele turnuri zi și noapte, cu atenția concentrată în depărtare asupra inamicului. Când păzitorul din turn vedea un inamic apropiindu-se, glasul său de avertizare proteja oamenii din Carcassonne de pericolul iminent pe care ei nu-l puteau vedea.

Un profet este un păzitor în turn, protejându-ne de pericolele spirituale pe care putem să nu le vedem.

Domnul i-a spus lui Ezechiel: „Te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți cuvântul care iese din gura Mea, și să-i înștiințezi din partea Mea”⁵.

Deseori vorbim despre nevoia noastră de a-l urma pe profet, dar gândiți-vă la această sarcină grea pe care Domnul o pune pe umerii profetului Său: „Când... tu nu-i spui, ca să-l întorci... [și] răul

acela va muri în nelegiuirea lui... sângele lui îl voi cere din mâna ta”⁶.

O mărturie personală mai puternică

Îl susținem cu entuziasm pe președintele Nelson, așa cum i-am fi susținut pe Petru sau pe Moise dacă am fi trăit în zilele lor. Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus”⁷. Noi îl ascultăm pe profetul Domnului având credința că ale sale cuvinte sunt „din propria... gură [a Domnului]”⁸.

Este aceasta credință oarbă? Nu, nu este. Noi avem fiecare o mărturie spirituală a veridicității restaurării Evangheliei lui Isus Hristos. Prin propria voință și alegere, noi am ridicat mâna în această dimineață declarând dorința noastră de a-l susține pe profetul Domnului prin „încrederea, credința și [rugăciunile noastre]”⁹ și de a urma sfaturile sale. În calitatea noastră de sfinți din zilele din urmă, noi avem privilegiul de a primi o mărturie

ca academicienii să studieze impactul pe care îl are infidelitatea asupra încrederii în soți sau soții și asupra copiilor, Domnul a declarat: „Să nu preacurvești”¹⁴. Mai presus de a ne bizui doar pe intelect, noi prețuim darul Duhului Sfânt.

Nu fiți surprinși

Glasul profetului, exprimat cu bunătate, va fi deseori un glas care ne roagă să ne schimbăm, să ne pocăim și să ne întoarcem la Domnul. Când este nevoie de corectare, haideți să nu amânăm. Și nu vă alarmați când glasul de avertizare al profetului contrazice opiniile care au popularitate în acel moment. Necredincioși deranjați încep, întotdeauna, să critice chiar în momentul în care profetul începe să vorbească. Când veți urma cu umilință sfatul profetului Domnului, vă promit că veți avea parte de mai multă binecuvântare cu siguranță și pace.

Nu fiți surprinși dacă, uneori, părțile dumneavoastră personale nu sunt la început în armonie cu învățăturile profetului Domnului. Acestea sunt momente de învățare, de umilință, momente în care îngenunchem în rugăciune. Mergem înainte cu credință, având încredere în Dumnezeu, știind că, în timp, vom primi mai multă claritate spirituală de la Tatăl nostru Ceresc. Un profet a spus că darul incomparabil al Salvatorului este ca „voința Fiului [să fie] înghițită de voința Tatălui”¹⁵. Supunerea voinței noastre voinței lui Dumnezeu nu este, de fapt, o bătălie pierdută, ci o glorioasă victorie.

Unii vor încerca să analizeze prea mult cuvintele profetului, străduindu-se să determine care este glasul profetic și care este părerea sa personală.

În anul 1982, cu doi ani înainte de a fi chemat în calitate de autoritate generală, fratele Russell M. Nelson a

personală că președintele Nelson este chemat de Dumnezeu. Deși soția mea, Kathy, îl cunoaște personal pe președintele Nelson de aproape trei decenii și nu se îndoiește de mantaua sa divină, în preajma punerii deoparte a dânsului, ea a început să citească toate cuvântările sale din cadrul conferințelor generale din ultimii 34 de ani, rugându-se pentru o încredințare și mai profundă în privința rolului profetic al dânsului. Vă promit că veți avea parte de această mărturie mai puternică atunci când o veți căuta umili și demni.

De ce suntem atât de dornici să urmăm glasul profetului nostru? Acelora care caută cu sânguință viața eternă, glasul profetului le aduce siguranță spirituală în vremuri foarte tulburi.

Trăim pe o planetă care strigă cu un milion de glasuri. Internetul, telefoanele noastre inteligente, extrem de multe opțiuni pe care le avem pentru a ne distra, toate ne solicită atenția și încearcă să-și impună influența

asupra noastră, sperând că le vom cumpăra produsele și vom adopta standardele lor.

Disponibilitatea aparent nesfârșită de informații și opinii ne amintește de avertizările din scripturi că „[plu-tim] încoace și încolo”¹⁰, „[împinși] de vânt”¹¹ și copleșiți de „viclenia oamenilor” și de „șiretenia lor în mijloace de amăgire”¹².

A-L urma cu credință pe Domnul Isus Hristos necesită să-i ascultăm pe cei pe care îi trimite El. A-l urma pe profet într-o lume tulburată este ca și cum am fi înveliți cu o pătură confortabilă și călduroasă într-o zi geroasă.

Trăim într-o lume a rațiunii, dezbaterei, controverselor, logicii și explicației. Să ne întrebăm „De ce?” este un lucru pozitiv în privința multor aspecte ale vieții noastre, permițând puterii intelectului nostru să ne îndrume în multe alegeri și decizii cu care ne confruntăm în fiecare zi.

Dar glasul Domnului vine, deseori, fără explicații.¹³ Cu mult timp înainte

spus: „Nu mă întreb niciodată: «Când vorbește profetul în calitate de profet și când nu?». M-am concentrat asupra întrebării: «Cum pot să fiu mai asemănător lui?». Dânsul a adăugat: „[Filosofia mea este să] încetez să pun semne de întrebare la sfârșitul afirmațiilor profetului și să pun, în schimb, semne de exclamare”¹⁶. În acest fel a ales un om umil și spiritual să-și ordoneze viața. Acum, după 36 de ani, dânsul este profetul Domnului.

Sporiți-vă credința în Salvator

În viața mea personală, am descoperit că atunci când studiez, rugându-mă, cuvintele profetului lui Dumnezeu și cu grijă, cu răbdare, îmi aliniez spiritual voința mea cu învățăturile lui inspirate, credința mea în Domnul Isus Hristos crește întotdeauna.¹⁷ Dacă alegem să lăsăm deoparte sfatul său și hotărâm că noi știm mai bine, credința noastră are de suferit și perspectiva noastră eternă este încheșată. Vă promit că, dacă veți rămâne hotărâți să-l urmați pe profet, credința dumneavoastră în Salvator va crește.

Salvatorul a spus: „Toți profeții... au adus mărturie despre Mine”¹⁸.

Un profet nu stă între dumneavoastră și Salvator. Ci, el stă alături de dumneavoastră și vă arată calea către Salvator. Cea mai mare responsabilitate și cel mai prețios dar al unui profet este mărturia sa sigură, cunoașterea sa certă că Isus este Hristosul. Asemenea lui Petru din vechime, profetul nostru declară: „[El este] Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu”¹⁹.

Într-o zi viitoare, privind înapoi spre viața noastră muritoare, ne vom bucura că am pășit pe pământ în același timp cu un profet în viață. În acea zi, mă rog ca noi să fim capabili să spunem:

Noi l-am ascultat.

L-am crezut.

Am studiat cuvintele sale cu răbdare și credință.

Ne-am rugat pentru el.

L-am susținut.

Am fost suficient de umili să-l urmăresc.

L-am iubit.

Vă las mărturia mea solemnă că Isus este Hristosul, Mântuitorul și Salvatorul nostru și că președintele Russell M. Nelson este profetul Său uns pe pământ. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ieremia 1:5.
2. Vedeți 2 Nefi 2:8.
3. Matei 10:40.
4. Amintiri personale; vedeți, de asemenea, Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), p. 235.
5. Ezechiel 33:7.
6. Ezechiel 33:8.
7. Exodul 4:12.
8. Doctrină și legăminte 21:5.
9. Doctrină și legăminte 107:22.

10. Efeseni 4:14.

11. Iacov 1:6.

12. Efeseni 4:14.

13. Președintele Dallin H. Oaks a spus odată:

„Într-un interviu acordat în anul 1988... am explicat atitudinea mea cu privire la încercările de a înlocui revelația divină cu motive elaborate de om:

«Dacă veți citi scripturile cu această întrebare în minte: „De ce a poruncit Domnul acest lucru sau acel lucru”, veți descoperi că în mai puțin de una dintre o sută de porunci a fost oferit un motiv anume. Nu este ceva obișnuit ca Domnul să ofere motive. Noi, [muritorii], putem face o asociere între un motiv și o revelație. Putem face o asociere între un motiv și o poruncă. Când facem acest lucru, suntem pe cont propriu. Unii oameni au oferit motive revelației... și s-a dovedit că s-au înșelat foarte tare. Din aceasta învățăm o lecție... Am hotărât cu mult timp în urmă să am credință în poruncă și să nu am credință în motivele care au fost sugerate în legătură cu aceasta...

Întregul set de motive mi se părea a fi un mod de a-ți asuma aceste riscuri inutile... Haideți să nu facem aceeași greșală care s-a făcut în trecut... încercând să asociem motive unei revelații. Motivele se dovedesc, într-o mare măsură, a fi elaborate de om. Revelațiile sunt ceea ce susținem ca fiind voința Domnului și în ele găsim siguranță» (*Life's Lessons Learned* [2011], p. 68-69).

14. Exodul 20:14.

15. Mosia 15:7.

16. Russell M. Nelson, în Lane Johnson, „Russell M. Nelson: A Study in Obedience”, *Tambuli*, ian. 1983, p. 26.

17. Președintele Henry B. Eyring a spus: „O altă concluzie greșită este aceea de a crede că alegerea de a accepta sau a refuza sfatul profeților nu este mai mult decât hotărârea fie de a accepta un sfat bun și a primi beneficiile care rezultă, fie de a-l neglija. Însă alegerea de a nu lua în seamă sfatul profeților schimbă însăși temelia pe care ne bazuim. Devine mai instabilă. Eșecul de a nu asculta de sfatul profeților ne slăbește puterea de a asculta de sfaturi inspirate în viitor. Cel mai bun moment de a decide în privința faptului de a-l ajuta pe Noe să construiască arca a fost când el a întrebat prima dată. De fiecare dată când a întrebat după aceea, fiecare eșec de a răspunde ar fi redus sensibilitatea față de Spirit. Așadar, de fiecare dată cererea lui ar fi părut mai nesăbuită, până când a venit ploaia. Și atunci a fost prea târziu” („Finding Safety in Counsel”, *Ensign*, mai 1997, p. 25).

18. 3 Nefi 20:24.

19. Matei 16:16; vedeți, de asemenea, Ioan 6:69.

prezentată de vârstnicul Dallin H. Oaks
primul consilier în Prima Președinție

Suținerea oficianților Bisericii

Menționăm că raportul statistic, prezentat în mod obișnuit în această sesiune a conferinței generale din aprilie, va fi acum publicat pe site-ul LDS.org, imediat după această adunare, și va fi inclus în revistele Bisericii care conțin conferința generală.

Vă prezint acum unele modificări în conducerea Bisericii, în rândul oficianților generali și a autorităților zonei-Cei Șaptezeci ai Bisericii pentru votul dumneavoastră de susținere, după care, Kevin R. Jergensen, directorul Departamentului pentru audit al Bisericii, va citi Raportul anual.

Având în vedere chemările dâșnilor în calitate de noi membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, se propune să îi eliberăm pe vârstnicii Gerrit W. Gong și Ulisses Soares din chemările lor ca membri ai Președinției celor Șaptezeci.

Îi eliberăm, de asemenea, pe vârstnicii Craig C. Christensen, Lynn G. Robbins, și Juan A. Uceda din chemările lor în calitate de membri în Președinția celor Șaptezeci începând cu data de 1 august.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea devotată a acestor frați, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune să-i eliberăm din chemările de autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii: Steven R.

Bangerter, Matthew L. Carpenter, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, R. Scott Runia și Juan Pablo Villar.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea devotată a acestor frați, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să le eliberăm din chemările din cadrul Președinției generale a Tinerelor Fete, exprimându-ne recunoștința profundă pentru slujirea dâșnelor, pe surorile Bonnie L. Oscarson, Carol F. McConkie și Neill F. Marriott. Le eliberăm, de asemenea, pe

toate membrele Comitetului General al Tinerelor Fete.

Toți cei care doresc să-și exprime, alături de noi, recunoștința față de aceste surori pentru slujirea remarcabilă și devotamentul dâșnelor s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să o eliberăm pe sora Bonnie H. Cordon din chemarea de a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare.

Cei care doresc să-și exprime recunoștința față de sora Cordon o pot face prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să îi să susținem pe vârstnicii Carl B. Cook și Robert C. Gay în calitate de membri ai Președinției celor Șaptezeci începând din acest moment.

Vârstnicii Terence M. Vinson, José A. Teixeira și Carlos A. Godoy vor sluji, de asemenea, ca membri ai Președinției celor Șaptezeci începând cu data de 1 august 2018.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune să susținem ca noi autorități generale-Cei Șaptezeci pe următorii: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Jack N. Gerard, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, Juan Pablo Villar și Takashi Wada.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Se propune să susținem ca noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii: Richard K. Ahadjie, Alberto A. Álvarez, Duane D. Bell, Glenn Burgess, Víctor R. Calderón, Ariel E. Chaparro, Daniel Córdova, John N. Craig, Michael Czesla, William H. Davis, Richard J. DeVries, Kylar G. Dominguez, Sean Douglas, Michael A. Dunn, Kenneth J. Firmage, Edgar Flores, Silvio Flores, Saulo G. Franco, C. Alberto Genaro, Mark A. Gilmour, Sergio A. Gómez, Roberto Gonzalez, Virgilio Gonzalez, Spencer R. Griffin, Matthew S. Harding, David J. Harris, Kevin J. Hathaway, Richard Holzapfel, Eustache Ilunga, Okechukwu I. Imo, Peter M. Johnson, Michael D. Jones, Pungwe S. Kongolo, G. Kenneth Lee, Aretmio C. Maligon, Edgar A. Mantilla, Lincoln P. Martins, Clement M. Matswagothata, Carl R. Maurer, Daniel S. Mehr II, Glen D. Mella, Isaac K. Morrison, Yutaka Nagatomo, Allistair B. Odgers, R. Jeffrey Parker, Victor P. Patrick, Denis E. Pineda, Henrique S. Simplicio, Jeffrey H. Singer, Michael L. Staheli, Djarot Subiantoro, Jeffrey K. Wetzel, Michael S. Wilstead, Helmut Wondra și David L. Wright.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi s-o susținem pe Bonnie H. Cordon ca președintă generală a Societății Primare, cu Michelle Lynn Craig ca prima consilieră și Rebecca Lynn

Craven ca a doua consilieră.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Se propune ca noi s-o susținem pe Lisa Rene Harkness ca prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2017

Prezentat de Kevin R. Jergensen

director general, Departamentul pentru Audit al Bisericii

Adresat Primei Președinții a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Dragi frați, așa cum a fost stabilit prin revelația menționată în secțiunea 120 din Doctrină și legăminte, Consiliul pentru folosirea zeciuiei – format din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și Episcopatul care prezidează – autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii. Departamentele Bisericii distribuie fonduri în conformitate cu bugetele, regulamentele și procedurile aprobate.

Departamentul pentru Audit al Bisericii, care este format din specialiști autorizați și este independent de toate celelalte departamente ale Bisericii, are responsabilitatea de a efectua auditul cu scopul de a asigura buna gestionare a contribuțiilor primite, a cheltuielilor făcute și de a proteja bunurile Bisericii.

Pe baza auditurilor efectuate, Departamentul pentru Audit al Bisericii este de părere că, în anul 2017, din toate punctele de vedere, contribuțiile primite, cheltuielile făcute și bunurile Bisericii au fost înregistrate și administrate în conformitate cu bugetele, regulile și practicile contabile aprobate ale Bisericii. Biserica aplică practicile potrivit cărora membrii săi sunt învățați să trăiască fără să-și depășească bugetul, să evite să facă datorii și să facă economii pentru perioade grele.

Cu respect, supunem aprobării dumneavoastră,
Departamentul pentru Audit al Bisericii
Kevin R. Jergensen
Director general ■

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate prin același semn.

Stimate președinte Nelson, voturile au fost consemnate. Îi invităm pe cei care au votat împotriva vreunei propuneri să-i contacteze pe președinții de țarăși ai dâșilor.

Incluzând susținerile care tocmai au avut loc, avem acum 116 Autorități Generale. Aproape 40% dintre aceștia s-au născut în afara Statelor Unite – în Germania, Brazilia, Mexic, Noua Zeelandă, Scoția, Canada, Coreea de Sud, Guatemala, Argentina, Italia, Zimbabwe, Uruguay, Peru, Africa de Sud, Samoa americană, Anglia, Puerto Rico, Australia, Venezuela, Kenya, Filipine, Portugalia, Fiji, China, Japonia, Chile, Columbia și Franța.

Dragi frați și surori, vă mulțumim pentru credința dumneavoastră și rugăciunile pe care le roștiți pentru conducătorii Bisericii.

Invităm noile autorități generale- Cei Șaptezeci, noile membre ale președinției generale a Tinerelor Fete și pe sora Harkness a Președinției generale a Societății Primare să ia loc acum pe podium. ■

Blând și cu inima smerită

Blândețea este o însușire definitorie a Mântuitorului și este caracterizată prin capacitatea de a răspunde în mod drept, supunere benevolă și cumpătate fermă.

Mă bucur pentru ocazia sacră de a ne susține conducătorii Bisericii și le urez din toată inima bun venit vârstnicului Gong și vârstnicului Soares în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Slujirea acestor bărbați credincioși va binecuvânta persoane și familii din întreaga lume, iar eu sunt nerăbdător să slujesc și să învăț alături de ei.

Mă rog ca Duhul Sânt să ne învețe și să ne lumineze în timp ce învățăm împreună despre un aspect vital al naturii divine a Salvatorului¹, pe care fiecare dintre noi ar trebui să se străduiască să-l însușească.

În mesajul meu, voi prezenta mai multe exemple care subliniază această

calitate asemănătoare celei a lui Hristos înainte de a preciza însușirea. Vă rog să ascultați cu atenție fiecare exemplu și să vă gândiți împreună cu mine la posibilele răspunsuri la întrebările pe care le voi adresa.

Exemplul 1. Tânărul bogat și Amulec

În Noul Testament, învățăm despre un tânăr bogat care l-a întrebat pe Isus: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?”². În primul rând, Salvatorul l-a îndemnat să țină poruncile. Apoi, Învățătorul i-a adresat tânărului mai multe cerințe adaptate la nevoile și circumstanțele lui.

„Dacă vrei să fii desăvârșit», i-a zis Isus, «du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino, și urmează-Mă».

Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții”³.

Comparați reacția tânărului bogat cu experiența lui Amulec, așa cum este descrisă în Cartea lui Mormon. Amulec era un bărbat harnic și prosper și avea multe rude și mulți prieteni.⁴ El s-a descris ca fiind un om care fusese chemat de multe ori, dar care nu voise să audă; un om care cunoștea lucrurile lui Dumnezeu, dar care nu voise să le

știe.⁵ Deși era, în general, un om bun, Amulec a fost distras de preocupări lumești, la fel ca tânărul bogat descris în Noul Testament.

Deși inițial își împietrise inima, Amulec s-a supus glasului îngerului, l-a primit pe profetul Alma în casa lui și l-a hrănit. A fost trezit din punct de vedere spiritual în timpul vizitei lui Alma și a fost chemat să predice Evanghelia. Atunci, Amulec și-a părăsit „tot aurul său și argintul său și lucrurile sale prețioase... pentru cuvântul lui Dumnezeu... [și] a fost respins de către aceia care odată fuseseră prietenii săi”⁶.

Care credeți că a fost motivul pentru care reacția lui Amulec a fost diferită de cea a tânărului bogat?

Exemplul 2. Pahoran

Într-o perioadă primejdioasă de război descrisă în Cartea lui Mormon, între Moroni – căpitanul armatei nefite – și Pahoran – judecătorul-șef și guvernatorul ținutului – a avut loc o corespondență. Moroni, a cărui armată suferea din lipsa sprijinului corespunzător din partea guvernului, i-a scris lui Pahoran „într-un fel de condamnare”⁷ și i-a acuzat – pe el și pe ceilalți conducători – de nepăsare, lenevie, neglijență și i-a numit chiar trădători.⁸

Pahoran ar fi putut foarte ușor să îl deteste pe Moroni din cauza acuzațiilor sale nedrepte, dar a ales să nu o facă. El a răspuns cu compasiune și a descris o răzvrătire împotriva guvernului despre care Moroni nu știa. Și, apoi, Pahoran a declarat:

„Iată, îți spun ție, Moroni, că nu mă bucur de suferințele tale mari, da, și aceasta îmi întristează sufletul...”

În epistola ta, m-ai criticat pe mine, dar aceasta nu are nici o importanță; eu nu sunt mândru, ci mă bucur de mărinimia inimii tale”⁹.

Care credeți că este motivul pentru care Pahoran a oferit un răspuns atât de temperat la acuzațiile lui Moroni?

Exemplul 3. Președintele Russell M. Nelson și președintele Henry B. Eyring

Acum șase luni, în cadrul conferinței generale, președintele Russell M. Nelson a descris răspunsul său la invitația președintelui Thomas S. Monson de a studia, a cugeta și a pune în practică adevărurile cuprinse în Cartea lui Mormon. Dumnezeu l-a spus: „Am încercat să urmez sfatul dănsului. Printre alte lucruri, am făcut liste despre ce *este* Cartea lui Mormon, ceea ce *afirmă*, ceea ce *respinge*, ceea ce *împlinește*, ceea ce *clarifică* și ceea ce *revelază*. Examinând Cartea lui Mormon astfel, a fost un exercițiu din care am învățat multe și am fost inspirat! Vă recomand tuturor să faceți acest lucru”¹⁰.

Președintele Henry B. Eyring, a subliniat, de asemenea, importanța pe care a avut-o în viața sa îndemnul președintelui Monson. Dumnezeu l-a spus:

„Am citit în fiecare zi din Cartea lui Mormon, timp de mai bine de 50 de ani. Pentru că am făcut acest lucru, puteam, în mod rezonabil, să mă gândesc că acele cuvinte ale președintelui Monson erau pentru altcineva. Totuși, asemenea multora dintre dumneavoastră, am simțit că încurajarea profetului și promisiunea sa mă invită să fac un efort mai mare...”

Pentru mine și pentru mulți dintre dumneavoastră, rezultatul a fost cel promis de profet”¹¹.

Care credeți că este motivul pentru care acești doi conducători din Biserica Domnului au răspuns atât de prompt și sincer la invitația președintelui Monson?

Nu sugerez că reacțiile puternice din punct de vedere spiritual ale lui Amulec, Pahoran, președintelui Nelson și președintelui Eyring se explică printr-o singură calitate creștină. Cu siguranță, multe însușiri și experiențe interconectate au dus la maturitatea spirituală din viața acestor patru nobili slujitori. Dar Salvatorul și profeții Săi au subliniat o calitate esențială pe care cu toții trebuie să o înțelegem mai bine și să ne străduim să ne-o însușim în viața noastră.

Blândețea

Vă rog să observați însușirea pe care o folosește Domnul pentru a Se descrie în versetul următor: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”¹².

Dintre toate însușirile și virtuțile pe care le-ar fi putut alege pentru a ne instrui, Salvatorul a ales să sublinieze blândețea.

Un tipar asemănător este evident într-o revelație primită de profetul Joseph Smith în anul 1829. Domnul a declarat: „Învăța de la Mine și ascultă cuvintele

Mele; *umblă în umilința ce vine din Spiritul Meu și vei avea pace în Mine*¹³.

Blândețea este o însușire definitorie a Mântuitorului și este caracterizată prin capacitatea de a răspunde în mod drept, supunere benevolă și cumpătare fermă. Această calitate ne ajută să înțelegem mai bine fiecare dintre reacțiile lui Amulec, Pahoran, ale președintelui Nelson și președintelui Eyring.

De exemplu, președintele Nelson și președintele Eyring au răspuns prompt și sincer la îndemnul președintelui Monson de a citi și studia Cartea lui Mormon. Deși ambii bărbați slujesc în chemări importante și vizibile în Biserică și au studiat scripturile în profunzime timp de decenii, prin reacțiile lor ei nu au dat dovadă de nicio ezitare și nu au crezut că sunt prea buni pentru sfatul profetului.

Amulec s-a supus de bună voie voinței lui Dumnezeu, a acceptat chemarea de a predica Evanghelia și a renunțat la situația sa confortabilă și la relațiile sale cu prietenii și membrii familiei. Iar Pahoran a fost binecuvântat cu perspectivă și cumpătare fermă de a acționa în loc de a reacționa în timp ce-i explica lui Moroni dificultățile apărute ca urmare a unei răzvrățiri împotriva guvernului.

Blândețea, calitatea asemănătoare celei a lui Hristos, este adesea înțeleasă greșit în lumea noastră contemporană. Blândețea este puternică, nu slabă; activă, nu pasivă; curajoasă, nu timidă; cumpătată, nu excesivă; modestă, nu îngâmfată; grațioasă, nu arogantă. O

persoană blândă nu este provocată ușor, nu ridică pretenții, nu este autoritară și recunoaște repede realizările altora.

Deși *umilința* denotă în general dependența față de Dumnezeu și nevoia constantă de a avea îndrumarea și sprijinul Său, o trăsătură caracteristică a *blândeții* este receptivitatea spirituală deosebită de a învăța atât de la Duhul Sfânt, cât și de la oameni care par a fi mai puțin capabili, experimentați sau educați, care poate nu dețin poziții importante sau care, aparent, nu aduc o contribuție foarte mare. Vă amintiți cum Naaman, căpitanul armatei regelui Siriei a renunțat la mândrie și a acceptat cu umilință sfatul slujitorilor săi de a se supune profetului Elisei și a se spăla în râul Iordan de șapte ori.¹⁴ Blândețea este protectorul principal împotriva mândriei oarbe ce rezultă adesea din proeminență, poziție, putere, bogăție și adulare.

Blândețea - o însușire asemănătoare celei a lui Hristos și un dar spiritual

Blândețea este o însușire care se dezvoltă prin dorință, exercitarea neprihănită a libertății de a alege și străduința de a ne păstra mereu iertarea păcatelor.¹⁵ Este, de asemenea, un dar spiritual pe care este bine să îl căutăm.¹⁶ Trebuie totuși să ne amintim scopul pentru care ni se oferă o astfel de binecuvântare, anume de a ajuta și a sluji copiii lui Dumnezeu.¹⁷

Pe măsură ce venim la Salvator și Îl urmăm, putem primi pas cu pas puterea de a deveni mai asemănători Lui. Prin Spirit, putem da dovadă de

cumpătare riguroasă și un comportament politic și calm. Astfel, faptul de a fi blânzi este ceea ce devenim ca ucenici ai Învățătorului, nu doar felul în care facem lucrurile.

Moise „a învățat toată înțelepciunea egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte”¹⁸. Totuși, „era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului”¹⁹. Cunoașterea și abilitățile lui l-ar fi putut face să fie foarte mândru. În schimb, însușirea și darul spiritual de a fi blând cu care a fost binecuvântat au redus aroganța din viața sa și l-au ajutat să fie un instrument pentru a îndeplini scopurile lui Dumnezeu.

Învățătorul este exemplu de blândețe

Cele mai minunate și mai pline de însemnătate exemple de blândețe se găsesc în viața Salvatorului.

Mărețul Mântuitor, care „a coborât sub toate lucrurile”²⁰, a suferit, a sângerat și a murit ca „să ne *curățească* de orice nelegiuire”²¹, *a spălat* cu blândețe picioarele prăfuite ale ucenicilor Săi.²² O astfel de dovadă de blândețe este o însușire specifică a Domnului în calitate de slujitor și conducător.

Capacitatea de a răspunde în mod drept și supunerea benevolă ale lui Isus în timp ce suferea agonia intensă din Ghetsimani sunt exemplul suprem.

„Când a ajuns la locul acela, le-a zis [ucenicilor]: «Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită»...

A îngenuncheat și a început să Se roage,

zicând: «Tată, dacă voinști, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta»²³.

Blândețea Salvatorului în această experiență dureroasă și absolut esențială în eternitate ne arată importanța de a pune înțelepciunea lui Dumnezeu mai presus de propria înțelepciune.

Consecvența modului în care Domnul S-a supus benevol și în care a dat dovadă de cumpătare fermă este atât plină de inspirație, cât și de lecții. Când un grup de gărzi de la templu și soldați romani înarmați au sosit în Ghetsimani pentru a-L reține și aresta pe Isus, Petru și-a scos sabia și a tăiat urechea dreaptă a slujitorului marelui preot.²⁴ Apoi, Salvatorul a atins urechea slujitorului și l-a vindecat.²⁵ Vă rog să observați că El l-a ajutat și binecuvântat pe cel care voia să-l captureze, folosind aceeași putere cerească ce ar fi putut împiedica prinderea și răstignirea Sa.

Gândiți-vă și la felul în care Învățătorul a fost acuzat și condamnat înaintea lui Pilat pentru a fi răstignit.²⁶ În momentul trădării Sale, Isus a declarat: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?”²⁷ Totuși, „Judecătorul Veșnic al celor vii, precum și al celor morți”²⁸ a fost judecat, în mod paradoxal, de un conducător

politic desemnat temporar. „Isus nu i-a răspuns la niciun cuvânt, așa că se mira foarte mult dregătorul.”²⁹ Blândețea de care a dat dovadă Salvatorul iese în evidență prin reacția Sa disciplinată, cumpătarea fermă și refuzul de a-și folosi puterea infinită în beneficiul personal.

Promisiunea și mărturia

Mormon identifică blândețea ca fiind temelia pe care se clădesc toate abilitățile și darurile spirituale.

„De aceea, dacă un om are credință, el trebuie să aibă nădejde, căci fără credință nicio nădejde nu poate să fie.

Și iarăși, iată vă spun eu vouă că nimeni nu poate să aibă credință și nădejde dacă nu are blândețe și inima smerită.

Dacă este așa, atunci credința și nădejdea lui sunt zadarnice, niciunul nu este primit înaintea lui Dumnezeu în afară de cel blând și cu inima smerită; și dacă un om este blând și cu inima smerită și mărturisește prin puterea Duhului Sfânt că Isus este Hristosul,

atunci el trebuie să aibă caritate; căci dacă el nu are caritate, atunci el este un nimic; de aceea el trebuie să aibă caritate.”³⁰

Salvatorul a declarat: „Și ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul”³¹. Blândețea este un aspect esențial al naturii divine și poate fi dobândită și dezvoltată în viața noastră datorită ispășirii Salvatorului și prin aceasta.

Depun mărturie că Isus Hristos este Mântuitorul nostru înviat care trăiește. Și vă promit că El ne va îndruma, proteja și întări pe măsură ce umblăm în blândețea sau umilința ce vine din Spiritul Său. Vă declar mărturia mea sigură despre aceste adevăruri și promisiuni, în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți 2 Petru 1:4.
2. Matei 19:16.
3. Matei 19:21-22.
4. Vedeți Alma 10:4.
5. Vedeți Alma 10:5-6.
6. Alma 15:16.
7. Alma 60:2.
8. Vedeți Alma 60:5-33.
9. Alma 61:2, 9.
10. Russell M. Nelson, „Cartea lui Mormon – Cum ar fi viața dumneavoastră fără aceasta?”, *Liahona*, nov. 2017, p. 61.
11. Henry B. Eyring, „Nu vă temeți să faceți bine”, *Liahona*, nov. 2017, p. 100.
12. Matei 11:29; subliniere adăugată.
13. Doctrină și legăminte 19:23; subliniere adăugată.
14. Vedeți 2 Regi 5:1-17.
15. Vedeți Mosia 4:12, 26; Moroni 8:25-26.
16. Vedeți Doctrină și legăminte 46:8.
17. Vedeți Doctrină și legăminte 46:8-9, 26.
18. Faptele apostolilor 7:22.
19. Numeri 12:3.
20. Doctrină și legăminte 88:6.
21. 1 Ioan 1:9; subliniere adăugată.
22. Vedeți Ioan 13:4-5.
23. Luca 22:40-42.
24. Vedeți Ioan 18:10.
25. Vedeți Luca 22:51.
26. Vedeți Matei 27:2, 11-26.
27. Matei 26:53.
28. Moroni 10:34.
29. Matei 27:14.
30. Moroni 7:42-44.
31. Matei 5:5.

Vârstnicul Taylor G. Godoy
din Cei Șaptezeci

Încă o zi

Tuturor ni s-a dat să trăim „ziua de astăzi” și cheia de a face din această zi una de succes este să avem bunăvoința de a face sacrificii.

Cu câțiva ani în urmă, prietenii mei au avut un băiețel frumos, numit Brigham. După nașterea sa, Brigham a fost diagnosticat cu o boală rară, numită sindromul Hunter, ceea ce însemna că, din păcate, viața lui Brigham avea să dureze puțin. Într-o zi, în timp ce Brigham și familia sa vizitau împrejurimile templului, Brigham a rostit, de două ori, niște cuvinte neobișnuite – el a spus: „Încă o zi”. Chiar a doua zi, Brigham a plecat dintre noi.

Am vizitat mormântul lui Brigham de câteva ori și, de fiecare dată când o fac, meditez asupra expresiei „încă o zi”. Mă întreb ce ar însemna, ce efect ar avea asupra vieții mele faptul de a ști că aș avea doar încă o zi de trăit. Cum m-aș purta cu soția mea, cu copiii mei și cu ceilalți? Cât de răbdător și politicos aș fi? Cum aș avea grijă de trupul meu? Cu câtă feroare m-aș ruga și aș cerceta scripturile? Cred că, într-un fel sau altul, noi, toți, la un moment dat, vom înțelege că mai avem „încă o zi” – vom înțelege că trebuie să folosim cu înțelepciune timpul pe care îl avem.

În Vechiul Testament citim relatarea despre Ezechia, împăratul lui Iuda. Profetul Isaia l-a anunțat pe Ezechia că viața lui Ezechia trebuia să se sfârșească. Când a auzit cuvintele profetului, Ezechia a început să se roage,

să pledeze în favoarea sa și să plângă amarnic. Din acest motiv, Dumnezeu a adăugat 15 ani la viața lui Ezechia. (Vedeți Isaia 38:1-5.)

Dacă ni s-ar spune că mai avem puțin timp de trăit, poate că și noi am pleda pentru mai multe zile de viață, în numele lucrurilor pe care ar fi trebuit să le facem sau ar fi trebuit să le facem în alt mod.

Indiferent de cât timp hotărăște Domnul, în înțelepciunea Sa, să ne acorde fiecăruia dintre noi, de un lucru putem fi siguri: tuturor ni s-a dat să trăim „ziua de astăzi” și cheia de a face

din această zi una de succes este să avem bunăvoința de a face sacrificii.

Domnul a spus: „Iată, timpul de acum până la venirea Fiului Omului se numește *astăziși, într-adevăr, este o zi de sacrificiu*” (D&L 64:23; subliniere adăugată).

Cuvântul *sacrificiu* vine din cuvântul latin *sacer*, care înseamnă „sacru” și *facere*, care înseamnă „a face”, cu alte cuvinte a face lucrurile sacre, a le aduce cinste.

„Sacrificiul deschide drum spre ceruri” („Laudă profetului”, *Imnuri*, nr. 21).

În ce moduri va face sacrificiul ca zilele noastre să fie pline de însemnătate și binecuvântate?

În primul rând, sacrificiul personal ne face mai puternici și dă valoare lucrurilor pentru care ne sacrificăm.

Cu mulți ani în urmă, într-o duminică de post, o soră în vârstă a venit la pupitru să-și împărtășească mărturia. Locuia în orașul numit Iquitos, care se află în zona pădurilor amazoniene din Peru. Ea ne-a spus că, de când s-a botezat, a avut întotdeauna țelul de a-și primi rânduielile din templu în Templul Lima, Peru. Ani de zile, a plătit cu credință zeciuială integrală și a economisit venitul ei modest.

Bucuria ei de a merge la templu și de a primi rânduielile sacre acolo a fost exprimată în aceste cuvinte: „Astăzi, pot să spun că, în sfârșit, mă simt pregătită să trec prin vâl. Sunt cea mai fericită femeie din lume; am economisit bani, nici nu știți cât de mult timp, pentru a vizita templul și după șapte zile de călătorie de-a lungul râului și 18 ore cu autobuzul, am ajuns, în sfârșit, în casa Domnului. Când am plecat din acel loc sfânt, mi-am spus că, după tot sacrificiul de care a fost nevoie pentru ca eu să vin la templu, nu voi permite ca nimic să mă facă să

tratez fără seriozitate fiecare legământ pe care l-am făcut; acel sacrificiu ar fi irosit. Acesta este un angajament foarte serios!”.

Am învățat de la această soră iubită că sacrificiul personal este o forță extrem de prețioasă care ne motivează deciziile și intențiile. Sacrificiul personal ne motivează faptele, angajamentele și legămintele și dă semnificație lucrurilor sacre.

În al doilea rând, sacrificiile pe care le facem pentru alții și cele pe care alții le fac pentru noi aduc binecuvântări pentru toți.

Pe vremea când eram student la facultatea de stomatologie, nu părea că viitorul financiar al economiei noastre locale avea să fie foarte bun. De la o zi la alta, inflația scădea dramatic valoarea banilor.

Îmi amintesc de anul în care trebuia să mă înscriu la cursurile în care aveam să învăț tehnici de chirurgie orală; trebuia să am tot echipamentul chirurgical necesar înainte să mă înscriu în acel semestru. Părinții mei au economisit banii necesari. Dar, într-o noapte, s-a întâmplat ceva dramatic. Ne-am dus să cumpărăm echipamentul, dar am descoperit că suma pe care o aveam pentru a cumpăra întregul echipament nu era suficientă decât pentru a cumpăra o pensetă chirurgicală – și nimic mai mult. Ne-am întors acasă cu mâinile goale și cu inimile îndurerate pentru că aveam să pierd un semestru de facultate. Totuși, deodată, mama mea a spus: „Taylor, vino cu mine; hai să mergem în oraș”.

Ne-am dus în centrul comercial al orașului, unde sunt multe locuri în care se cumpără și se vând bijuterii. Când am ajuns la unul dintre magazine, mama mea a scos din poșetă un săculeț mic de catifea albastră care conținea o brățară frumoasă de aur, pe care erau

inscripționate cuvintele: „Pentru iubita mea fiică, de la tatăl tău”. Era brățara pe care bunicul meu i-o dăduse cu ocazia unei zile de naștere. Apoi, de față cu mine, ea a vândut-o.

Când a primit banii, mi-a spus: „Dacă este un lucru de care sunt sigură, acela este că tu vei fi medic stomatolog. Du-te și cumpără tot echipamentul de care ai nevoie”. Acum, vă puteți imagina ce fel de student am devenit din acel moment? Am dorit să fiu cel mai bun și să-mi termin studiile cât mai curând posibil deoarece cunoșteam prețul sacrificiului pe care îl făcea ea.

Am învățat că sacrificiul pe care cei dragi îl fac pentru noi ne dă puteri noi, precum apa rece în mijlocul deșertului. Un astfel de sacrificiu aduce speranță și motivație.

În al treilea rând, orice sacrificiu pe care îl facem este mic în comparație cu sacrificiul Fiului lui Dumnezeu.

Ce reprezintă valoarea fie și a unei brățări prețuite de aur în comparație cu sacrificiul adevăratului Fiu al lui Dumnezeu? Cum putem să onorăm acel sacrificiu infinit? În fiecare zi, putem să ne amintim că mai avem încă o zi de trăit și să fim credincioși. Amulec ne-a învățat: „Da, aș dori ca voi să mergeți înainte și să nu vă mai împietriți inimile; căci, iată, acum este timpul și ziua salvării voastre; și de aceea, dacă vă veți pocăi și nu vă veți

împietri inimile, atunci imediat marele plan al mântuirii va fi împlinit pentru voi” (Alma 34:31). Cu alte cuvinte, dacă Îi vom oferi Domnului sacrificiul unei inimi frânte și al unui spirit smerit, binecuvântările marelui plan al fericirii vor fi imediat evidente în viața noastră.

Planul mântuirii este posibil datorită sacrificiului lui Isus Hristos. Așa cum El Însuși a descris, acele suferințe „M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit – și aș fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar și apoi să dau înapoi” (D&L 19:18).

Și, datorită acestui sacrificiu, după ce urmăm procesul pocăinței sincere, noi putem simți că povara greșelilor și păcatelor noastre ne este ridicată de pe umeri. De fapt, vina, rușinea, durerea, tristețea și părerile proaste despre noi înșine sunt înlocuite cu o conștiință curată, fericire, bucurie și speranță.

În același timp, când suntem recunoscători pentru sacrificiul Său și Îl onorăm, putem avea într-o măsură mai mare dorința puternică de a fi copii mai buni ai lui Dumnezeu, de a sta departe de păcat și de a respecta legămintele mai bine decât am făcut-o vreodată înainte.

Apoi, așa cum a făcut Enos după ce a primit iertarea păcatelor sale, vom

simți dorința de a ne sacrifica și de a căuta bunăstarea fraților și surorilor noastre (vedeți Enos 1:9). Și vom fi mai doritori în fiecare „încă o zi” să urmăm invitația președintelui Howard W. Hunter adresată nouă atunci când a spus: „Reparați un conflict. Căutați un prieten uitat. Scăpați de suspiciune și înlocuiți-o cu încredere... Oferiți un răspuns blând. Încurajați tinerii. Dovediți-vă loialitatea prin vorbe și fapte. Țineți o promisiune. Renunțați la o dușmănie. Iertați un dușman. Cereți-vă scuze. Încercați să înțelegeți. Cercetați așteptările pe care le aveți de la alții. Gândiți-vă mai întâi la altcineva. Fiți buni. Fiți blânzi. Râdeți un pic mai mult. Exprimați-vă recunoștința. Urați bun venit unui necunoscut. Bucurați inima unui copil... Exprimați-vă dragostea și, apoi, exprimați-o din nou” (*Învățăături ale președinților Bisericii: Howard W. Hunter* [2015], p. 34; adaptare după „What We Think Christmas Is”, *McCall's*, dec. 1959, p. 82-83).

Sper că noi, toți, ne vom umple zilele cu astfel de fapte și cu puterea pe care ne-o dau sacrificiul personal și sacrificiul pe care îl facem pentru alții sau pe care îl primim de la alții. Și, în mod special, sper ca noi să ne bucurăm de pacea și bucuria pe care ne-o oferă sacrificiul Singurului Născut; da, acea pace menționată când citim că Adam a căzut ca oamenii să poată fi și că oamenii sunt – dumneavoastră sunteți – ca să puteți avea bucurie (vedeți 2 Nefi 2:25). Acea bucurie este bucuria adevărată pe care numai sacrificiul și ispășirea Salvatorului Isus Hristos o poate asigura.

Rugăciunea mea este ca noi să-L urmăm, să credem în El, să-L iubim și să simțim dragostea demonstrată de sacrificiul Său, de fiecare dată când avem prilejul de a trăi încă o zi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Bonnie L. Oscarson

recent eliberată din chemarea de președintă generală a Tinerelor Fete

Implicarea Tinerelor Fete în lucrare

Fiecare tânără fată din Biserică trebuie să se simtă apreciată, să aibă ocazii de a sluji și să simtă că are ceva prețios cu care își poate aduce contribuția la această lucrare.

Cu un an în urmă, în cadrul sesiunii generale a preoției, episcopul Gérald Caussé s-a adresat bărbaților din Biserică descriind modul în care deținătorii Preoției aaronice și ai Preoției lui Melhisedec sunt parteneri inseparabili în îndeplinirea lucrării de salvare¹. Acest mesaj a fost o mare binecuvântare în ajutarea tinerilor băieți, deținători ai Preoției aaronice, să înțeleagă rolul pe care îl au în clădirea împărăției lui Dumnezeu pe acest pământ. Slujirea lor comună întărește Biserica și aduce cu sine o mai profundă convertire și dorință de a sluji în inimile tinerilor noștri, pe măsura ce înțeleg valoarea contribuției lor și măreția acestei lucrări.

Astăzi, aș dori ca, la acel mesaj, să fie adăugate afirmațiile mele despre tinerele fete din Biserică, de care avem nevoie și sunt esențiale în egală măsură pentru a îndeplini lucrarea Domnului în cadrul familiilor lor și în Biserica Sa.

Asemenea episcopului Caussé, am făcut parte dintr-o ramură mică a Bisericii timp de mulți ani în perioada adolescenței mele și am fost deseori rugată să îndeplinesc chemări și

însărcinări care în mod normal ar fi fost îndeplinite de persoane adulte. De exemplu, cei care făceam parte din programul pentru tineri, preluam deseori conducerea în organizarea și desfășurarea activităților și evenimentelor speciale. Am scris piese de teatru, am format un grup vocal pentru activitățile ramurii și am fost participanți activi la fiecare adunare. Am fost chemată să fiu dirijor al ramurii și să dirijez, în cadrul adunării de împărtășanie, în

fiecare săptămână. A fost o experiență minunată ca la vârsta de 16 ani să stau în fața tuturor celor din ramură în fiecare duminică și să-i dirijez în intonarea imnurilor. M-am simțit apreciată și am știut că am ceva cu care îmi pot aduce contribuția. Oamenii se bazau ca eu să fiu acolo și mi-a plăcut să mă simt utilă. Această experiență a contribuit la clădirea mărturiei mele despre Isus Hristos și, asemenea episcopului Caussé, mi-a ancorat viața în slujirea Evangheliei.

Fiecare membru trebuie să știe cât de multă nevoie este de el. Fiecare persoană are ceva important cu care poate contribui și are talente și abilități unice care ajută la înaintarea acestei lucrări importante. Tinerii noștri băieți au îndatoriri în cadrul Preoției aaronice, descrise în Doctrină și legăminte, care sunt adesea vizibile. Poate fi neclar tinerelor fete din Biserică, părinților lor și conducătorilor lor că, din momentul în care sunt botezate, tinerele fete au responsabilități corespunzătoare legămintelor „[de a jeli] împreună cu cei care jelesc; da, și [de a-i mângâia] pe aceia care au nevoie să fie mângâiați și [de a fi] martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să vă aflați, chiar până la moarte”². Tinerele fete au ocazia de a-și îndeplini aceste responsabilități în episcopiile și ramurile lor și atunci când slujesc în cadrul președințiilor claselor, în consiliile tinerilor și în alte chemări. Fiecare tânără fată din Biserică trebuie să se simtă apreciată, să aibă ocazii de a sluji și să simtă că are ceva prețios cu care își poate aduce contribuția la această lucrare.

Din *Manualul 2*, aflăm că lucrarea de salvare din cadrul episcopiilor noastre include „munca misionară făcută de membri, păstrarea convertiților, activarea membrilor mai puțin activi, munca din templu și de întocmire a istoriei

familiei și propovăduirea Evangheliei”³. Această lucrare este condusă de episcopii noștri credincioși, care dețin cheile preoției pentru episcopiile lor. Timp de mulți ani, președinția noastră a adresat întrebarea: „În care dintre aceste părți menționate, tinerele noastre fete *nu* ar trebui să se implice?”. Răspunsul este că ele își pot aduce contribuția în *toate* părțile acestei lucrări.

De exemplu, am întâlnit recent câteva tinere fete din zona Las Vegas, care au fost chemate să slujească în calitate de consultanți ai episcopiei în domeniul templului și al istoriei familiei. Ele erau foarte entuziasmate pentru că puteau să-și învețe și să-și ajute pe membrii episcopiei lor să-și găsească strămoșii. Aveau abilități prețioase în utilizarea calculatorului, au învățat cum să folosească FamilySearch și au fost încântate să împărtășească altora aceste cunoștințe. Era clar că ele aveau o mărturie și o înțelegere despre importanța de a căuta numele strămoșilor noștri decedați, astfel încât rânduielele esențiale necesare salvării să poată fi îndeplinite pentru ei în templu.

Cu câteva luni în urmă, am avut ocazia să testez o idee cu două tinere fete de 14 ani. Am obținut două copii ale ordinilor de zi ale consiliilor episcopiei care avuseseră loc și i-am dat Emmei și lui Maggie câte o copie. Le-am rugat să citească ordinele de zi și să vadă dacă sunt situații nerezolvate

discutate în cadrul consiliilor episcopiei în care ar putea fi de ajutor. Emma a văzut că o nouă familie se muta în episcopie și a spus că îi poate ajuta să se mute și să despacheteze. Ea s-a gândit că se poate împrieteni cu copiii familiei și le poate arăta noua lor școală. A văzut că urma să aibă loc o cină în cadrul episcopiei și a simțit că putea să slujească în multe moduri.

Maggie a văzut că, în cadrul episcopiei, erau câțiva membri în vârstă care aveau nevoie de vizite și înfrățire. A spus că i-ar plăcea să-i viziteze și să-i ajute pe acești minunați membri în vârstă. De asemenea, ea a simțit că i-ar putea ajuta pe membrii episcopiei să învețe cum să creeze și să utilizeze conturile rețelelor de socializare. Efectiv nu a existat niciun subiect din acele ordini de zi în privința căruia aceste două tinere fete să *nu poată* fi de ajutor.

Oare cei care sunt membri ai consiliilor episcopiei sau au o chemare în cadrul episcopiei sunt de părere că tinerele fete sunt resurse prețioase care pot ajuta la împlinirea numeroaselor nevoi din cadrul episcopiilor noastre? Există, de obicei, o listă lungă de situații în care este nevoie ca cineva să slujească și deseori ne gândim că doar adulții din cadrul episcopiei pot să răspundă acestor nevoi. La fel cum deținătorii Preoției aaronice au fost invitați să lucreze împreună cu tații lor și cu alți bărbați deținători ai Preoției

lui Melhisedec, tinerele noastre fete pot fi chemate să ofere slujire și să împlinească nevoile membrilor din cadrul episcopiei împreună cu mamele lor sau alte surori minunate. Ele sunt capabile, dornice și dispuse să facă mult mai mult decât să participe duminica la adunările Bisericii!

Când ne gândim la rolurile pe care ne așteptăm ca tinerele noastre fete să le preia în viitorul apropiat, ne-am putea întreba ce fel de experiențe am putea să le oferim acum, care să le ajute în pregătirea lor pentru a fi misionare, călăuzitoare în studierea Evangheliei, conducătoare în cadrul claselor auxiliare ale Bisericii, lucrătoare în templu, soții, mame, mentori, exemple și prietene. Ele pot să înceapă acum să îndeplinească multe dintre aceste roluri. Tinerii sunt adesea rugați, duminica, să ajute la predarea lecțiilor în clasele lor. În prezent, tinerele noastre fete au ocazii să îndeplinească sarcini în templu, care anterior, când mergeau la templu împreună cu grupurile lor de tineri pentru a face botezuri pentru cei morți, erau îndeplinite de lucrători sau voluntari. Fetele noastre de la Societatea Primară sunt acum invitate să participe la adunările de pregătire pentru templu și preoție, care le vor ajuta să înțeleagă că și ele

sunt participante importante în lucrarea de salvare îndrumată de preoție. Ele învață că bărbații, femeile, tinerii și copiii beneficiază de binecuvântările preoției și toți pot să aibă un rol activ în înaintarea lucrării Domnului.

Stimați episcopi, știm că îndatoririle dumneavoastră sunt deseori copleșitoare, însă, așa cum una dintre prioritățile dumneavoastră cele mai mari este aceea de a prezida asupra cvorumurilor Preoției aaronice, în Manualul 2 este explicat faptul că „episcopul și consilierii săi conduc prin puterea preoției organizația Tinerelor Fete. Ei veghează asupra tinerelor fete și le întâresc pe fiecare în parte, colaborând îndeaproape cu părinții și conducătorii Tinerilor Fete în această acțiune”. De asemenea, este scris că „episcopul și consilierii săi participă cu regularitate la adunările, slujirea și activitățile Tinerelor Fete”⁴. Suntem recunoscătoare pentru episcopii care își dedică timp să viziteze clasele Tinerelor Fete și care oferă tinerelor fete ocazii pentru a fi mai mult decât simple spectatoare la lucrarea de salvare. Vă mulțumesc pentru că vă asigurați de faptul că tinerele fete sunt participante prețioase la împlinirea nevoilor membrilor din cadrul episcopiei dumneavoastră. Aceste ocazii de a sluji în moduri pline de însemnătate le binecuvântează mult mai mult decât activitățile în care doar se distrează.

Dragi tinere fete ale Bisericii, anii adolescenței voastre pot fi încărcăți și deseori dificili. Am observat că multe dintre voi se luptă cu probleme privind valoarea personală, anxietatea, nivelul ridicat de stres și poate chiar depresia. Dacă faptul de a vă gândi la alții înainte să vă gândiți la voi, în loc să fiți preocupate de propriile probleme, nu vă vor rezolva toate aceste probleme, doar slujirea vă poate ușura adesea poverile și va face ca încercările să pară mai ușoare. Unul dintre cele mai bune moduri de a

întări sentimentul de valoare personală este de a arăta, prin grija față de alții și prin a le sluji, că putem să ne aducem contribuția prin valoarea noastră⁵. Tinere fete, vă încurajez să ridicați mâinile pentru a vă oferi ca voluntare și să puneți mâinile la treabă atunci când vedeți nevoile din jurul vostru. Pe măsură ce îndepliniți responsabilitățile corespunzătoare legămintelor și participați la clădirea împărăției lui Dumnezeu, veți avea parte de binecuvântări în viața voastră și veți descoperi bucuria profundă și trainică a uceniciei.

Dragi frați și surori, tinerele noastre fete sunt minunate. Ele au talente, entuziasm nelimitat, energie și sunt pline de compasiune și grijă. Ele *doresc* să slujească. Ele trebuie să știe că sunt valoroase și esențiale în lucrarea de salvare. La fel cum Preoția aaronică se pregătește în vederea unei slujiri mai mărețe, pe măsură ce tinerii băieți se îndreaptă spre a fi rânduiți la Preoția lui Melhisedec, tinerele noastre fete se pregătesc să devină membre ale celei mai mari organizații de femei de pe pământ – Societatea de Alinare. Împreună, acești tineri băieți și tinere fete frumoase, puternice și credincioase se pregătesc să fie soți și soții, tați și mame care vor întemeia familii demne de împărăția celestială a lui Dumnezeu.

Depun mărturie că lucrarea Tatălui nostru Ceresc este de a realiza nemurirea și viața veșnică a copiilor Săi⁶. Prețioasele noastre tinere fete au un rol important în realizarea acestei mari lucrări. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeti Gerald Caussé, „Pregătiți calea”, *Liahona*, mai 2017, p. 75-78.
2. Mosia 18:9.
3. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), pagina 24.
4. *Manualul 2*, 10.3.1.
5. Vedeti Matei 10:39.
6. Vedeti Moise 1:39.

Vârstnicul Taniela B. Wakolo
din Cei Șaptezeci

Rânduielele necesare salvării ne vor aduce lumină minunată

Participarea la rânduiele și onorarea legămintelor corespunzătoare acestora vă vor aduce lumină minunată și protecție în această lume din ce în ce mai întunecată.

Dragi frați și surori, mă bucur alături de dumneavoastră de Evanghelie sau doctrina lui Hristos.

Un prieten l-a întrebat odată pe vârstnicul Neil L. Andersen, în timp ce făcea parte din Cei Șaptezeci, ce a simțit când a vorbit în fața a 21.000 de persoane la Centrul de conferințe. Vârstnicul Andersen a răspuns: „Nu cele 21.000 de persoane te fac să te simți emoționat; ci cei 15 frații care stau în spatele tău”. Am râs atunci, însă simt acest lucru acum. Cât de mult îi iubesc și îi susțin pe acești 15 bărbați rânduieți ca profeți, văzători și revelatori!

Domnul i-a spus lui Avraam că, prin seminția sa și prin preoție, toate familiile pământului vor fi binecuvântate „cu binecuvântările Evangheliei... chiar ale vieții veșnice” (Avraam 2:11; vedeți, de asemenea versetele 2-10).

Aceste binecuvântări promise ale Evangheliei și preoției au fost restaurate pe pământ, iar, apoi, în anul 1842, profetul Joseph Smith a înfăptuit înzestrarea pentru un număr limitat de bărbați

și femei. Mercy Fielding Thompson a fost una dintre acele femei. Profetul i-a spus: „[Această înzestrare] te va scoate din întuneric la lumină minunată”¹.

Astăzi, vreau să mă concentrez asupra rânduielelor necesare salvării, care ne vor aduce, dumneavoastră și mie, lumină minunată.

Rânduiele și legăminte

În *Fideli credinței* citim: „O rânduială este un act sfânt, oficial, efectuat prin autoritatea preoției. Unele rânduiele sunt esențiale pentru exaltarea noastră... [și] se numesc rânduiele pentru salvare. Acestea sunt botezul, confirmarea, rânduirea la Preoția lui Melhisedec (pentru bărbați), înzestrarea în templu și pecetluirea căsătoriei”².

Vârstnicul David A. Bednar ne-a învățat: „Rânduielele necesare salvării și exaltării care se înfăptuiesc în Biserica restaurată a Domnului... sunt canale autorizate prin care binecuvântările și puterile cerului pot să ajungă în viața fiecăruia dintre noi”³.

Precum o monedă are două fețe, toate rânduielele necesare salvării sunt însoțite de legăminte pe care le facem cu Dumnezeu. Dumnezeu ne-a promis binecuvântări dacă onorăm cu credință acele legăminte.

Profetul Amulec a declarat: „[Acesta] este... timpul în care să [ne pregătim] să-L [întâlnim] pe Dumnezeu” (Alma 34:32). Cum ne pregătim? Primind rânduielele fiind demni. De asemenea, conform celor relatate de președintele Russel M.

Nelson, noi trebuie să „[rămânem] pe cărarea legămintelor”. Președintele Nelson a continuat: „Angajamentul dumneavoastră de a-L urma pe Salvator făcând legăminte cu El și, apoi, respectând acele legăminte, va deschide ușa pentru fiecare binecuvântare spirituală și privilegiu disponibile bărbaților, femeilor și copiilor de pretutindeni”⁴.

John și Bonnie Newman, la fel ca mulți dintre dumneavoastră, beneficiază de pe urma binecuvântărilor spirituale pe care le-a promis președintele Nelson. Într-o duminică, după ce a participat la adunările Bisericii împreună cu cei trei copii ai lor, Bonnie i-a spus lui John, care nu era membru al Bisericii: „Nu pot face acest lucru singură. Trebuie să te hotărăști dacă vii la biserică mea cu noi sau alegi o biserică la care să mergem împreună, dar copiii trebuie să știe că și tatăl lor Îl iubește pe Dumnezeu”. În următoarea duminică și în fiecare duminică după aceea, John nu numai că a participat; el, a slujit, de asemenea, de-a lungul anilor cântând la pian în multe episcopii, ramuri și la Societatea Primară. Am avut privilegiul de a-l întâlni pe John în luna aprilie a anului 2015 și, în cadrul acestei întâlniri, am discutat despre faptul că cel mai bun mod în care își putea manifesta dragostea față de Bonnie era să o ducă la templu, însă acest lucru nu era posibil decât dacă se boteza.

În anul 2015, după ce a participat la adunările Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă timp de 39 de ani, John a fost botezat. Un an mai târziu, John și Bonnie au fost pecetluiți în Templul din Memphis, Tennessee, la 20 de ani după ce ea își primise propria înzestrare. Fiul lor, în vârstă de 47 de ani, Robert, a spus despre tatăl său: „Tata a înflorit cu adevărat de când a primit preoția”. Bonnie a adăugat: „John a fost întotdeauna o persoană

fericită și veselă, dar faptul că a primit rânduielele și și-a onorat legămintele l-a ajutat să fie mai blând”.

Ispășirea lui Hristos și exemplul Său

Cu mulți ani în urmă, președintele Boyd K. Packer, ne-a avertizat: „Un comportament bun, fără rânduielele Evangheliei, nu va mântui și nici nu va exalta omenirea”⁵. De fapt, nu avem nevoie doar de rânduiele și legăminte pentru a ne întoarce în prezența Tatălui nostru, ci avem nevoie și de Fiul Său, Isus Hristos și de ispășirea Sa.

Regele Beniamin a propovăduit că doar în și prin numele lui Hristos poate veni salvarea pentru copiii oamenilor (vedeți Mosia 3:17; vedeți, de asemenea, Articolele de credință 1:3).

Prin ispășirea Sa, Isus Hristos ne-a mântuit de consecințele căderii lui Adam și a făcut posibilă pocăința noastră și eventuala exaltare. În timpul vieții Sale, El a stabilit un exemplu pentru ca noi să primim rânduielele necesare salvării, în care „puterea divinității se manifestă” (D&L 84:20).

După ce Salvatorul a primit rânduiala botezului pentru a „înfăptui” toată dreptatea” (vedeți 2 Nefi 31:5-6), Satana

L-a ispitit. În mod asemănător, ispitele noastre nu se sfârșesc după botez sau pecetluire, dar primirea rânduielelor sacre și onorarea legămintelor corespunzătoare acestora ne umple cu lumină minunată și ne dă puterea de a rezista și a învinge ispitele.

Avertizare

Isaia a profețit că, în zilele din urmă, „țara a fost spurcată... ei... rupeau legământul cel veșnic” (Isaia 24:5; vedeți, de asemenea D&L 1:15).

Un avertisment asemănător, revelat profetului Joseph Smith, a fost acela că unii „se apropie de [Domnul] cu buzele lor... [și] ei propovăduiesc ca doctrine poruncile oamenilor, având o formă de evlavie, dar ei neagă puterea ei” (Joseph Smith – Istorie 1:19).

Pavel, de asemenea, a avertizat că mulți vor avea „doar o formă de evlavie, dar [îi vor tăgădui] puterea. [Depărtați-vă] de oamenii aceștia” (2 Timotei 3:5). Repet, depărtați-vă de oamenii aceștia.

Numărul mare de ispite și de factori care ne distrag atenția sunt ca niște „lupi răpitori” (Matei 7:15). Păstorul cel Mare este cel care va pregăti, proteja și avertiza oile și turma când acești lupi se apropie (vedeți Ioan 10:11-12). În calitate de ajutoare ale Păstorului care încearcă să urmeze exemplul vieții perfecte a Păstorului cel Bun, nu suntem noi păstori ai sufletului nostru, precum și al altora? Datorită sfatului profeților, văzătorilor și revelatorilor pe care tocmai i-am susținut și cu puterea și darul Duhului Sfânt, putem să vedem lupii venind dacă suntem atenți și pregătiți. Pe de altă parte, când suntem păstori nepăsători ai sufletului nostru și ai sufletelor altora, cel mai probabil sufletele noastre vor fi în pericol. Nepăsarea duce la pierderea sufletelor noastre. Eu fac invitația ca fiecare dintre noi să fie un păstor credincios.

Experiență și mărturie

Împărtașania este o rânduială care ne ajută să nu ne rătăcim, iar faptul de a ne împărtași, fiind demni, este dovada că respectăm legămintele corespunzătoare tuturor celorlalte rânduieli. Cu câțiva ani în urmă, în timp ce soția mea, Anita, și cu mine slujeam în misiunea Little Rock, Arkansas, am ieșit să predau împreună cu doi tineri misionari. În timpul lecției, bunul frate căruia îi predam, a spus: „Am fost la biserica voastră; de ce trebuie să mâncați pâine și să beți apă în fiecare duminică? În biserica noastră, o facem de două ori pe an, de Paște și de Crăciun, iar acest lucru are o însemnătate deosebită”.

I-am împărtașit faptul că ni s-a poruncit să „[ne întâlnim] laolaltă deseori ca să [ne împărtașim] din pâine și din vin” (Moroni 6:6; vedeți, de asemenea D&L 20:75). Am citit, cu glas tare, Matei 26 și 3 Nefi 18. El a răspuns că încă nu înțelegea necesitatea.

Apoi, am împărtașit următoarea comparație: „Imaginează-ți că ești implicat într-un accident de mașină foarte grav. Ai fost rănit și ești inconștient. Cineva trece pe lângă tine și, văzând că ești inconștient, formează numărul de urgență, 112. Primești îngrijiri și îți recapeteți cunoștința”.

L-am întrebat pe acest frate: „Ce întrebări vei avea când vei realiza unde te afli?”

El a spus: „Voi dori să știu cum am

ajuns acolo și cine m-a găsit. Voi dori să-i mulțumesc în fiecare zi pentru că mi-a salvat viața”.

I-am împărtașit acestui frate bun modul în care Salvatorul ne-a salvat viețile și că trebuie să-I mulțumim în fiecare zi, absolut fiecare zi!

Apoi, am întrebat: „Știind că El Și-a dat viața pentru tine și pentru noi, cât de des vrei să mănânci pâinea și să bei apa ca simboluri ale trupului și sângelui Său?”

El a răspuns: „Am înțeles, am înțeles!” Dar încă un lucru. Biserica voastră nu este plină de viață cum este a noastră”.

Noi am răspuns: „Ce ai face dacă Salvatorul, Isus Hristos, ar intra pe ușa casei tale?”

El a răspuns: „Imediat, aș cădea în genunchi”.

L-am întrebat: „Nu este ceea ce simți atunci când intri în capelele sfinților din zilele din urmă – pioșenie față de Salvator?”

El a răspuns: „Am înțeles, am înțeles!”

El a venit la biserică în acea duminică a Paștelui și a continuat să revină.

Vă invit, pe dumneavoastră și pe noi toți, să ne întrebăm: „Ce rânduieli, inclusiv împărtașania, trebuie să primesc și ce legăminte trebuie să fac, să țin și să onorez?” Vă promit că participarea la rânduieli și onorarea legămintelor corespunzătoare acestora vă vor aduce lumină minunată și protecție în această lume din ce în ce mai întunecată. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 437.
2. *Fideli credinței: referințe pentru Evanghelia* (2004), p. 147; vedeți, de asemenea *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 2.1.2.
3. David A. Bednar, „Să păstrăm pentru totdeauna iertarea păcatelor noastre”, *Liahona*, mai 2016, p. 60.
4. Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.
5. Boyd K. Packer, „The Only True Church”, *Ensign*, nov. 1985, p. 82.

Devin G. Durrant

primul consilier în Președinția generală a Școlii de duminică

Predarea în cadrul căminului – o responsabilitate sacră și plină de bucurie

Mă rog să avem ajutorul cerului pe măsură ce ne străduim ca, în căminele noastre, să fim învățători asemănători lui Hristos.

Draga mea soție, Julie, și cu mine am crescut șase copii prețioși și, de curând, cuibul nostru a rămas gol. Cât îmi lipsește să-i avem pe copii permanent în casa noastră! Îmi lipsește faptul de a învăța de la ei și de a-i învăța la rândul meu.

Astăzi, cuvintele mele sunt adresate tuturor părinților și tuturor celor care doresc să fie părinți. Mulți dintre dumneavoastră cresc copii acum. Pentru unii, acel moment ar putea să vină în curând. Și pentru alții, prilejul de a fi părinți poate fi o binecuvântare în viitor. Mă rog ca noi, toți, să înțelegem ce responsabilitate sacră și plină de bucurie este aceea de a preda unui copil.¹

În calitate de părinți, noi îi învățăm pe copiii noștri despre Tatăl Ceresc și Fiul Său, Isus Hristos. Îi ajutăm pe copiii noștri să spună prima lor rugăciune. Le oferim îndrumare și sprijin când intră pe calea legămintelor² prin botez. Îi învățăm să se supună porunilor lui Dumnezeu. Îi educăm în ceea

ce privește planul Său pentru copiii Săi și îi ajutăm să recunoască șoaptele Duhului Sfânt. Le spunem povestiri despre profeții din vechime și îi încurajăm să îi urmeze pe cei în viață. Ne rugăm pentru succesele lor și suferim împreună cu ei când au parte de încercări. Le depunem mărturie copiilor

noștri despre binecuvântările templului și ne străduim să îi pregătim cum se cuvine să slujească în misiuni cu timp deplin. Le oferim sfaturi pline de dragoste atunci când copiii noștri devin ei înșiși părinți. Dar – chiar și atunci – nu încetăm niciodată să fim părinții lor. Nu încetăm niciodată să fim învățătorii lor. Nu suntem eliberați niciodată din aceste chemări eterne.

Astăzi, să ne gândim la câteva dintre ocaziile minunate pe care le avem să predăm copiilor noștri în cadrul căminelor noastre.

Predarea în cadrul seriei în familie

Să începem cu seara în familie, care a fost o prioritate principală în cadrul căminului plin de credință în care am fost crescut. Nu-mi amintesc lecții concrete predate în cadrul seriei în familie, dar îmi amintesc că aceasta avea loc în fiecare săptămână.³ Știam ce era important pentru părinții mei.⁴

Îmi amintesc una dintre activitățile mele preferate din cadrul seriei în familie. Tata îl invita pe unul dintre copiii săi să dea „Testul”. Îi dădea copilului o serie de instrucțiuni, cum ar fi: „Mai întâi, du-te în bucătărie și deschide și închide

frigiderul. Apoi, fugi în dormitorul meu și ia o pereche de șosete din dulapul meu. Apoi, întoarce-te la mine, sari de trei ori și spune: «Tată, am reușit!».

Îmi plăcea când era rândul meu. Doream să urmez fiecare pas cu exactitate și mă bucuram de momentul în care puteam spune: „Tată, am reușit!”. Această activitate m-a ajutat să-mi clădesc încrederea în mine și, fiind un băiat neastâmpărat, m-a ajutat să fiu atent când mama și tata predau un principiu al Evangheliei.

Președintele Gordon B. Hinckley ne-a sfătuit: „Dacă aveți vreo îndoielă în privința beneficiilor seriei în familie, încercați să țineți o seară în familie. Adunați-vă copiii, învățați-i, depuneți-vă mărturia în fața lor, citiți din scripturi împreună și petreceți un timp frumos împreună”⁵.

Întotdeauna va exista opoziție în ceea ce privește ținerea seriei în familie.⁶ Fără a ține seama de aceasta, vă invit să găsiți o cale de a înlătura obstacolele și de a face din seara în familie o prioritate – și, asigurați-vă că este o experiență plăcută.

Predarea în cadrul rugăciunii în familie

Rugăciunea în familie este un alt prilej excelent de a predă.

Îmi place cum tatăl președintelui N. Eldon Tanner i-a predat acestuia în timpul rugăciunii în familie.

Președintele Tanner a spus:

„Îmi amintesc că, într-o seară, când am îngenuncheat pentru rugăciunea în familie, tatăl meu I-a spus Domnului: «Eldon a făcut astăzi ceva ce nu ar fi trebuit să facă; îi pare rău și, dacă îl vei ierta, n-o să mai facă».

Aceasta m-a determinat să nu mai fac – mai mult decât m-ar fi determinat o pedeapsă fizică”⁷.

Când eram băiat, eram câteodată plictisit de aparent prea multele noastre rugăciuni în familie, gândindu-mă:

„Nu tocmai ne-am rugat acum câteva minute?”. Acum, fiind părinte, știu că niciodată nu putem să ne rugăm prea mult ca familie.⁸

Am fost întotdeauna impresionat de modul în care Tatăl Ceresc L-a prezentat pe Isus Hristos ca fiind Fiul Său Preaiubit.⁹ Îmi place să mă rog pentru copiii mei spunându-le numele în timp ce ei mă ascultă exprimându-I Tatălui Ceresc cât de mult îi iubesc. Se pare că nu există un moment mai bun de a le transmite dragoste copiilor noștri decât acela în care ne rugăm împreună cu ei sau îi binecuvântăm. Când familiile se adună în rugăciune umilă, sunt predate lecții puternice și de durată.

Predarea în orice moment

A predă în calitate de părinte este ca și cum ai fi un medic de gardă ale cărui servicii pot fi solicitate în orice moment. Trebuie să fim întotdeauna pregătiți să le predăm copiilor noștri, pentru că nu știm niciodată când se va ivi prilejul.

Suntem ca Salvatorul, a cărui predare, deseori, „nu a avut loc într-o sinagogă, ci în locuri obișnuite, neprotocolare – în timp ce mânca împreună cu ucenicii Săi, în timp ce scotea apă din fântână sau în timp ce trecea pe lângă un smochin”¹⁰.

Cu ani în urmă, mama mea mi-a împărtășit că cele mai bune două conversații despre Evanghelie pe care le-a avut cu fratele meu mai mare, Matt, au fost, o dată în timp ce ea împătorea lenjeria și altă dată în timp ce îl ducea la dentist. Unul dintre multele lucruri pe care le-am admirat la mama mea a fost că era întotdeauna pregătită să le predea copiilor săi.

Predarea ei în calitate de părinte nu s-a sfârșit niciodată. În timp ce slujeam în calitate de episcop, mama mea, care avea atunci 78 de ani, mi-a spus că

trebuia să mă tund. Știa că trebuia să fiu un exemplu și nu a ezitat să-mi spună. Te iubesc, mamă!

În calitate de tată, sunt motivat să studiez scripturile personal și să meditez asupra lor pentru a putea să răspund când copiii sau nepoții mei îmi oferă un prilej de a predă.¹¹ „Unele dintre momentele de predare cele mai bune încep cu o întrebare sau o îngrijorare din inima unui [membru al familiei].”¹² Ascultăm noi în timpul acelor momente?¹³

Îmi place invitația apostolului Petru: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui [și eu adaug, oricărui copil] vă cere socoteală de nădejdea care este în voi”¹⁴.

Când eram adolescent, tatălui meu și mie ne plăcea să ne întrecem pentru a vedea cine putea strânge mai puternic. Strângeam mâna celui altul cât de tare puteam în efortul de a-i provoca o grimasă de durere. Nu pare prea distractiv acum, dar, atunci, așa părea. După o astfel de luptă, tata m-a privit în ochi și a spus: „Ai mâini puternice, fiule. Sper că mâinile tale vor avea întotdeauna puterea să nu atingă niciodată cum nu se cuvine o domnișoară”. Apoi, m-a invitat să mă păstrez curat din punct de vedere moral și să-i ajut pe alții să facă la fel.

Vârstnicul Douglas L. Callister a împărtășit următoarele despre tatăl

dânsului: „Într-o zi, în timp ce venea acasă de la muncă, tata a spus dintr-o dată: «Mi-am plătit zeciuiala astăzi. Am scris „mulțumesc” pe formularul pentru zeciuială. Sunt atât de recunoscător Domnului pentru că ne binecuvântează familia”.

Apoi, vârstnicul Callister a adus acest omagiu tatălui său care i-a fost și învățător: „El ne-a învățat atât fapte, cât și atitudini de supunere”¹⁵.

Cred că este înțelept să ne întrebăm din când în când: „Ce îi voi învăța sau ce îi învăț pe copiii mei prin faptele și atitudinile mele de supunere?”.

Predarea în cadrul studiului din scripturi ca familie

Studiul din scripturi ca familie este un mod ideal de a predă doctrina în cadrul căminului.

Președintele Russell M. Nelson a spus: „Părinții nu trebuie doar să se țină de cuvântul Domnului, ci ei au porunca divină de a-l predă copiilor lor”¹⁶.

În timp ce Julie și cu mine ne-am crescut copiii, am încercat să fim consecvenți și creativi. Într-un an, am hotărât să citim ca familie Cartea lui Mormon în limba spaniolă. De aceea Domnul l-a chemat pe fiecare dintre copiii noștri care a slujit în misiune cu timp deplin într-o misiune în care s-a vorbit limba spaniolă? *Es posible*. [Este posibil.]

Am fost profund impresionat când fratele Brian K. Ashton mi-a împărtășit că dânsul și tatăl dânsului au citit împreună fiecare pagină din Cartea lui Mormon în timpul ultimului an de liceu al dânsului. Fratele Ashton iubește scripturile. Acestea sunt scrise în mintea și în inima sa. Tatăl dânsului a plantat acea sămânță când fratele Ashton era adolescent și acea sămânță¹⁷ a crescut transformându-se într-o mărturie puternică despre adevăr. Fratele Ashton a făcut același lucru cu copiii săi mai

mari.¹⁸ Fiul dânsului, care este în vârstă de opt ani, l-a întrebat de curând: „Tată, când voi citi Cartea lui Mormon împreună cu tine?”.

Predarea prin exemplu

În ultimul rând, cea mai influentă predare în calitate de părinte este exemplul nostru. Suntem sfătuiți să fim „o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”¹⁹.

În timpul unei călătorii recente, Julie și cu mine am participat la adunările Bisericii și am văzut punerea în practică a acestui verset. Un tânăr, care trebuia să plece curând în misiune, a vorbit în cadrul adunării de împărtășanie.

El a spus: „Dumneavoastră credeți că tatăl meu este un om atât de bun la Biserică, dar...” a făcut o pauză și mă întrebam cu nerăbdare ce ar putea spune în continuare. El a continuat și a spus: „El este un om și mai bun acasă”.

Mai târziu, i-am mulțumit acestui tânăr pentru omagiul înălțător pe care i l-a adus tatălui său. Apoi, am aflat că tatăl său era episcopul acelei episcopii. Deși acest episcop își slujea cu credință episcopia, fiul său a simțit că lucrarea sa cea mai bună era făcută acasă.²⁰

Vârstnicul D. Todd Christofferson ne sfătuiește: „Avem multe ocazii de a predă... generației care se ridică și trebuie să dedicăm cele mai bune gânduri și eforturi pentru a profita din plin de acestea. Mai presus de orice, trebuie să continuăm să încurajăm și să ajutăm părinții să fie învățători mai buni și mai consecvenți... în special prin exemplu”²¹.

Acesta este modul în care predă Salvatorul.²²

Anul trecut, în timp ce eram în vacanță împreună cu cei doi copii mai mici ai noștri, Julie a sugerat să facem botezuri pentru cei morți în Templul St. George și în Templul San Diego. Am murmurat – pentru mine însumi – gândindu-mă: „Mergem la templu când suntem acasă și acum suntem în vacanță. De ce să nu facem ceva mai potrivit pentru o vacanță?”. După botezuri, Julie a dorit să facem fotografii lângă templu. Am murmurat în gând – din nou. Puteți ghici ce s-a întâmplat în continuare: am făcut fotografii.

Julie dorește ca ai noștri copii să aibă amintiri despre modul în care i-am ajutat pe strămoșii noștri și eu îmi doresc același lucru. Nu aveam nevoie de o lecție oficială despre importanța templelor. Noi o trăiam – mulțumită

unei mame care iubește templul și dorește ca acea dragoste să fie împărtășită de copiii ei.

Când părinții se iubesc unul pe altul și oferă exemple neprihănite, copiii sunt binecuvântați pentru eternitate.

Concluzie

Pentru toți aceia dintre dumneavoastră care vă străduiți să predați cât puteți de bine în cadrul căminului, sper că veți găsi pace și bucurie în eforturile dumneavoastră. Și dacă simțiți că mai este loc pentru îmbunătățire sau aveți nevoie de mai multă pregătire, vă rog să răspundeți cu umilință când Spiritul vă îndeamnă și să vă obligați dumneavoastră înșivă să acționați.²³

Vârstnicul L. Tom Perry a spus: „Sănătatea oricărei societăți, fericirea oamenilor ei, prosperitatea și liniștea lor, toate au rădăcini comune în modul în care sunt învățați copiii în cadrul căminului”²⁴.

Da, cuibul casei mele este acum gol, dar încă sunt pregătit și dornic în orice moment să găsesc alte prilejuri prețioase să le predau copiilor mei adulți, copiilor lor și sper că, într-o zi, strănepoților mei.

Mă rog să avem ajutorul cerului pe măsură ce ne străduim ca, în căminele noastre, să fim învățători asemănători lui Hristos. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

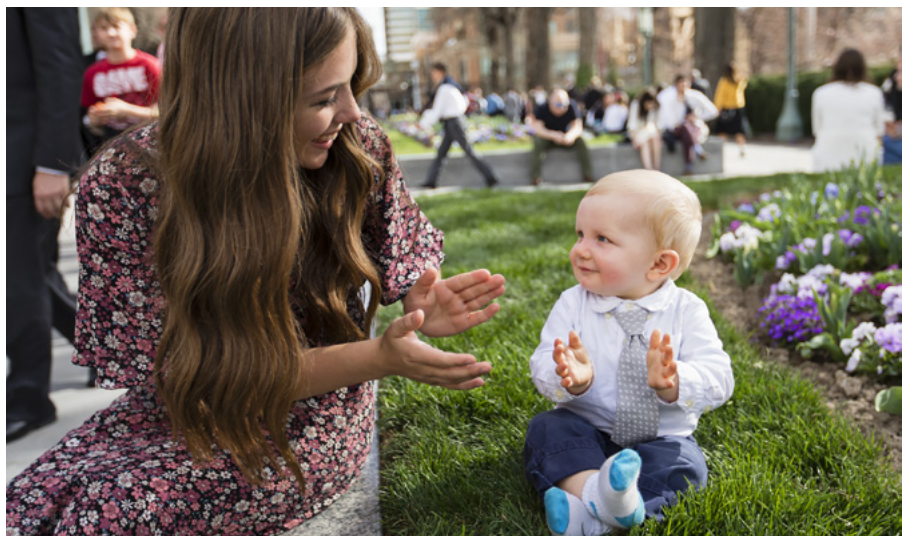
NOTE

1. Vedeți Doctrină și legăminte 68:25; 93:40.
Vârstnicul L. Tom Perry ne-a învățat: „Influența adversarului este foarte răspândită, iar el atacă încercând să erodeze și să distrugă însăși fundația societății noastre, chiar familia. Părinții trebuie să decidă cu fermitate faptul că predarea în cadrul căminului este cea mai sacră și mai importantă responsabilitate” („Mame care predau copiilor în cadrul căminului”, *Liahona*, mai 2010, p. 30).
Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli ne-au învățat: „Soțul și soția au o responsabilitate sacră, aceea de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt și de copiii lor. «Fiii sunt o moștenire de la Domnul» (Psalmii 127:3). Părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale, de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul, să respecte poruncile lui Dumnezeu și să respecte legile țării în care sunt cetățeni, oriunde ar trăi. Soții și soțiile – mamele și tații – vor fi făcuți răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru neîmplinirea acestor responsabilități” („Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145).

2. Vedeți Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.
3. Vârstnicul David A. Bednar a spus: „Astăzi, dacă i-ați întreba pe fiii noștri adulți ce își amintesc despre rugăciunea în familie, despre studiul scripturilor și despre serile în familie, cred că știu cum ar răspunde. Probabil că ei nu vor identifica o anumită rugăciune sau un moment special din studiul scripturilor sau o lecție importantă în mod special din cadrul unei seri în familie ca un moment hotărâtor în dezvoltarea lor spirituală. Ceea ce vor spune că își amintesc este că în familie am fost consecvenți” („Mai sârguincioși și preocupați acasă”, *Liahona*, nov. 2009, p. 19).
4. Vedeți „Un cămin de pe pământ ca raiul poate fi”, *Imnuri*, nr. 189.
5. *Învățăturile ale președinților Bisericii: Gordon B. Hinckley* (2016), p. 73.
6. Vedeți 2 Nefi 2:11.
7. N. Eldon Tanner, „Never Be Ashamed of the Gospel of Christ”, *Ensign*, feb. 1980, p. 4.
8. Vedeți 3 Nefi 18:21.
9. Vedeți Matei 3:16-17; 3 Nefi 11:6-8;

Doctrină și legăminte 18:34-36; Joseph Smith – Istorie 1:17.

10. „Profitați de momentele de predare spontană”, *Să predăm în modul Salvatorului* (2016), p. 16. *Să predăm în modul Salvatorului* include o varietate de sfaturi și instrumente pentru predarea în cadrul căminului.
11. Vedeți Doctrină și legăminte 11:21; 84:85.
12. *Să predăm în modul Salvatorului*, p. 16.
13. Vedeți „Ascultați”, *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2005), p. 200-201.
14. 1 Petru 3:15.
15. Douglas L. Callister, „Most Influential Teacher – Emeritus Seventy Pays Tribute to Father”, 29 aug. 2016, news.lds.org
16. Russell M. Nelson, „Pune-ți în ordine casa ta”, *Liahona*, ian. 2002, p. 81.
17. Vedeți Alma 32:28-43.
18. Sora Melinda Ashton își asumă responsabilitatea atunci când soțul dănește, fratele Ashton, este plecat.
19. 1 Timotei 4:12; vedeți de asemenea, Alma 17:11.
20. Episcopul Jeffrey L. Stewart slujește în Episcopia Southgate Second în St. George, Utah. Samuel, fiul dănsului, slujește acum în Misiunea Medellín, Columbia.
21. D. Todd Christofferson, „Strengthening the Faith and Long-Term Conversion of the Rising Generation”, în adunarea de instruire a conducătorilor, din cadrul conferinței generale, sept. 2017.
22. Vedeți 3 Nefi 27:21, 27.
23. Vedeți Doctrină și legăminte 43:8-9.
24. L. Tom Perry, „Mame care predau copiilor în cadrul căminului”, p. 31.

Vârstnicul Dale G. Renlund
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Munca de întocmire a istoriei familiei și munca în templu – pecetluire și vindecare

Când ne adunăm laolaltă istoria familiei și ne ducem la templu pentru și în folosul strămoșilor noștri, Dumnezeu îndeplinește binecuvântări promise de ambele părți ale vălului în același timp.

Relațiile de familie pot fi unele dintre cele mai dificile experiențe pe care le avem, dar, în același timp, și cele mai pline de satisfacții. Mulți dintre noi am avut de-a face cu neînțelegeri, chiar și în cel mai mic grad, în cadrul familiei noastre. O astfel de neînțelegere a apărut între doi protagoniști ai restaurării Bisericii lui Isus Hristos în aceste zile din urmă. Parley și Orson Pratt erau frați, convertiți în perioada de început a Bisericii și rânduiți ca apostoli. Amândoi s-au confruntat cu o încercare a credinței, dar au biruit-o dobândind o mărturie de nezdruccinat. Amândoi au făcut sacrificii și au contribuit foarte mult la cauza adevărului.

În perioada Nauvoo, relația lor a devenit tensionată, culminând cu o ceartă aprinsă, în public, în anul 1846. S-a produs o ruptură adâncă și prelungită. Inițial, Parley i-a scris lui Orson

pentru a rezolva această ruptură, dar Orson nu i-a răspuns. Parley a renunțat, crezând că nu vor mai corespunde vreodată, decât dacă Orson avea să-i scrie.¹

După mai mulți ani, în luna martie a anului 1853, Orson a aflat despre un proiect privind publicarea unei cărți despre urmașii lui William Pratt, primul strămoș american al fraților. Orson a început să plângă „ca un copil” când a întrezărit această comoară reprezentată de istoria familiei. Inima i s-a topit și s-a hotărât să repare ruptura dintre el și fratele său.

Orson i-a scris lui Parley: „Acum, dragul meu frate, nu există niciunul dintre toți urmașii strămoșului nostru, [locotenentul] William Pratt, care să aibă un interes atât de mare ca al nostru privind căutarea urmașilor săi”. Orson a fost unul dintre primii care a înțeles că sfinții din zilele din urmă au obligația de a cerceta și de a aduna

laolaltă istoria familiei lor, pentru ca noi să putem înfăptui rânduieli pentru și în folosul strămoșilor noștri. În scrisoarea sa, a continuat: „Știm că Dumnezeuul părinților noștri a avut o influență în aceasta... Îmi cer iertare, deoarece am fost neglijent în a-ți scrie... Sper că mă vei ierta”.² În plus față de mărturiile lor de nezdruccinat, dragostea lor față de strămoșii lor a fost ceea ce i-a motivat să repare ruptura dintre ei, să îndrepte o greșală și să caute și să ofere iertare.³

Când Dumnezeu ne îndrumă să facem un lucru, El are adesea mai multe scopuri pentru acel lucru. Munca de întocmire a istoriei familiei și cea în templu nu sunt doar pentru cei morți, ci și pentru a-i binecuvânta pe cei vii. În cazul lui Orson și Parley, le-a întors inima unul către celălalt. Munca de întocmire a istoriei familiei și munca în templu au oferit puterea de a vindeca ceea ce trebuia vindecat.

Ca membri ai Bisericii, avem responsabilitatea desemnată de Divinitate de a ne căuta strămoșii și de a aduna laolaltă istoria familiei. Acest lucru reprezintă mult mai mult decât un hobby pe care să-l încurajăm, deoarece rânduielile salvării sunt necesare tuturor copiilor lui Dumnezeu.⁴ Trebuie

să ne găsim strămoșii care au murit fără să primească rânduilele salvării. Putem înfăptui în templu aceste rânduieli pentru și în folosul lor, iar strămoșii noștri pot alege să accepte aceste rânduieli.⁵ Suntem, de asemenea, încurajați să ajutăm membrii din episcopie și țărui în legătură cu numele strămoșilor lor. Este atât de minunat că, prin intermediul muncii de întocmire a istoriei familiei și a muncii în templu, putem ajuta la mântuirea celor morți.

Dar, pe măsură ce luăm parte astăzi la munca de întocmire a istoriei familiei și a muncii în templu, noi, de asemenea, suntem demni să primim binecuvântările „vindecătoare” promise de profeți și apostoli.⁶ De asemenea, aceste binecuvântări sunt atât de minunate datorită amplitudinii, particularității și consecinței lor în viața muritoare. Această listă lungă include următoarele binecuvântări:

- o înțelegere mai bună a Salvatorului și a sacrificiului Său ispășitor;
- o influență mai mare a Duhului Sfânt⁷ pentru a ne simți întăriți și îndrumați în viață;
- o credință mai mare, astfel încât convertirea la Salvator devine profundă și traică;
- o abilitate și o motivație mai mari de a învăța și de a ne pocăi⁸, deoarece înțelegem cine suntem și de unde venim și a unei viziuni clare privind direcția în care ne îndreptăm;
- influențe mai mari în inima noastră care rafinează, sfințesc și ne temperează;
- o bucurie mai mare datorită unei abilități mai mari de a simți dragostea Domnului;
- mai multe binecuvântări în familie, indiferent de situația actuală, trecută sau viitoare a familiei sau de cât de imperfect ar putea fi arborele nostru genealogic;

- mai multă dragoste și apreciere față de strămoșii noștri și rudele noastre vii, astfel încât nu ne mai simțim singuri;
- mai multă putere de a discerne unde este nevoie de vindecare pentru ca, astfel, cu ajutorul Domnului, să putem sluji altora;
- mai multă protecție împotriva ispitelor și influenței tot mai intense a dușmanului; și
- mai mult ajutor pentru a vindeca inimi supărate, frânate sau îngrijorate și pentru a-l tămădui pe cel rănit.⁹

Dacă v-ați rugat în legătură cu oricare dintre aceste binecuvântări, luați parte la munca de întocmire a istoriei familiei și la munca în templu. Făcând astfel, veți primi răspunsuri la rugăciunile dumneavoastră. Când sunt înfăptuite rânduieli pentru și în folosul celor decedați, copiii lui Dumnezeu de pe pământ sunt vindecați. Nu este de mirare că președintele Russell M. Nelson, în primul său mesaj ca președinte al Bisericii, a declarat: „Preaslăvirea dumneavoastră în templu și slujirea în beneficiul strămoșilor dumneavoastră vă vor binecuvânta cu mai multă revelație personală și pace sporită și vă vor întări în angajamentul dumneavoastră de a rămâne pe cărarea legămintelor”.¹⁰

Un profet din vechime a prezis, de asemenea, binecuvântări, atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți.¹¹ Un

mesager cerească i-a arătat lui Ezechiel o viziune cu un templu cu o apă care ieșea cu repeziciune din el. Lui Ezechiel i s-a spus:

„Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit... și se varsă în [Marea Moartă]... [și] apele mării se vor vindeca.

Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul... se [va face sănătoasă], și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață”.¹²

Două caracteristici ale apei sunt demne de luat în seamă. Prima, deși acest mic pârâu nu a avut niciun afluent, a devenit un râu mare, devenind tot mai lat și mai adânc pe măsură ce-și urma cursul. Lucruri asemănătoare se întâmplă cu binecuvântările care „curg” din templu când persoane sunt pecetluite ca familii. O creștere importantă are loc atunci când mergem înapoi și înainte de-a lungul generațiilor, pe măsură ce rânduilele de pecetluire unesc membrii familiei.

A doua, râul a însănătoșit tot ce a atins. În mod asemănător, binecuvântările templului au o capacitate extraordinară de a vindeca. Binecuvântările templului pot vindeca inimi, vieți și familii.

Permiteți-mi să vă ofer un exemplu. În anul 1999, un tânăr băiat pe nume Todd a leșinat din cauza unui vas de sânge care s-a spart în creierul său. Deși Todd și familia sa erau membri ai Bisericii, activitatea lor era sporadică

și niciunul dintre ei nu a avut parte de binecuvântările templului. În ultima noapte a vieții lui Todd, mama sa Betty a stat lângă patul său, mângâindu-i mâna, și a spus: „Todd, dacă chiar trebuie să pleci, promit că mă voi asigura ca munca în templu pentru tine să fie făcută”. În dimineața următoare, Todd a fost declarat ca fiind în moarte cerebrală. Chirurgii au transplatat inima lui Todd în pacientul meu, un om remarcabil pe nume Rod.

La câteva luni după transplant, Rod a aflat identitatea familiei donatorului inimii și a început să corespundă cu aceștia. După aproximativ doi ani, Betty, mama lui Todd, l-a invitat pe Rod să fie prezent când ea s-a dus la templu pentru prima dată. Rod și Betty s-au întâlnit în persoană pentru prima dată în camera celestială a Templului St. George, Utah.

La puțin timp după aceea, tatăl lui Todd – soțul lui Betty – a murit. După câțiva ani, Betty l-a invitat pe Rod să înfăptuiască rânduielile din templu pentru și în folosul fiului ei decedat. Rod a făcut acest lucru cu recunoștință și munca pentru cel mort a atins punctul culminant într-una dintre camerele de pecetluiri din Templul St. George, Utah. Betty a fost pecetluită cu soțul

ei decedat îngenunchind la altar, de partea cealaltă aflându-se nepotul ei, care îl reprezenta pe soțul ei. Apoi, cu lacrimi curgându-i pe obraji, i-a făcut semn lui Rod să li se alăture la altar. Rod a îngenunchiat alături de ei, slujind pentru și în folosul fiului ei, Todd, a cărui inimă continua să bată în pieptul lui Rod. Apoi, Todd, cel care i-a donat inima lui Rod, a fost pecetluit cu părinții săi pentru toată eternitatea. Mama lui Todd și-a ținut promisiunea făcută fiului ei muribund cu ani în urmă.

Dar, povestea nu se termină aici. La cincisprezece ani după transplantul său de inimă, Rod s-a logodit și m-a rugat pe mine să înfăptuiesc pecetluirea în Templul Provo, Utah. În ziua nunții, m-am întâlnit cu Rod și cu mireasa lui minunată, Kim, într-o cameră de lângă camera de pecetluiri, unde membrii familiei lor și cei mai apropiați prieteni îi așteptau. După ce am discutat pe scurt cu Rod și Kim, am întrebat dacă au vreo întrebare.

Rod a spus: „Da. Membrii familiei donatorului meu sunt aici și le-ar plăcea foarte mult să te cunoască”.

Am fost luat prin surprindere și am întrebat: „Vrei să spui că sunt aici? Chiar acum?”.

Rod a spus: „Da”.

Am ieșit și m-am dus în camera de pecetluiri pentru a chema acea familie. Betty, fiica ei și ginerele ei ni s-au alăturat. Rod a întâmpinat-o pe Betty cu o îmbrățișare, mulțumindu-i că a venit și, apoi, ne-a prezentat. Rod a spus: „Betty, acesta este vârstnicul Renlund. Dânsul este doctorul care a avut grijă de inima fiului tău atât de mulți ani”. Ea a traversat camera și m-a îmbrățișat. Și, minute la rând, cei de acolo s-au îmbrățișat și au plâns de bucurie.

După ce ne-am liniștit, ne-am dus în camera de pecetluiri, unde Rod și Kim au fost pecetluiți pentru timp și toată eternitatea. Rod, Kim, Betty și cu mine putem depune mărturie că cerul a fost foarte aproape și că, în aceea zi, alături de noi au fost și persoane care au trecut deja de cealaltă parte a vălului vieții muritoare.

Dumnezeu, în infinita Sa putere, pecetluiește și vindecă persoane și familii în pofida tragediilor, pierderilor și greutăților. Uneori, noi comparăm sentimentele pe care le avem în temple ca fiind asemănătoare cu faptul de a zări o clipă raiul.¹³ În aceea zi în Templul Provo, Utah, această afirmație a lui C.S. Lewis a avut o însemnătate specială pentru mine: „[Muritorii] vorbesc despre o suferință temporală pe care «nicio fericire viitoare nu o poate compensa», deoarece nu cunosc acel rai care, odată dobândit, va schimba în slavă aceea agonie pe care am simțit-o în viața muritoare... Cei binecuvântați vor spune: «Nu am trăit nicăieri altundeva decât în cer»¹⁴.

Dumnezeu ne va întări, ne va ajuta și ne va sprijini¹⁵ și El ne va alina cea mai mare durere.¹⁶ Când ne adunăm laolaltă istoria familiei și ne ducem la templu pentru și în folosul strămoșilor noștri, Dumnezeu îndeplinește, în același timp, multe dintre aceste binecuvântări promise de ambele părți

ale vălului în același timp. În mod asemănător, suntem binecuvântați când ne ajutăm unul pe celălalt să facem la fel în episcopiile și țărâșii noștri. Membrii care nu locuiesc aproape de un templu primesc, de asemenea, aceste binecuvântări luând parte la munca de întocmire a istoriei familiei, adunând numele strămoșilor lor pentru ca rânduielile din templu să fie îndeplinite.

Totuși, președintele Nelson ne-a avertizat: „Putem fi inspirați cât este ziua de lungă de experiențele legate de munca în templu și de munca de întocmire a istoriei familiei pe care le-au avut alții. Dar trebuie să facem ceva pentru ca noi înșine să avem parte de acea bucurie”. Dânsul a continuat:

„Vă invit să cugetați și să vă rugați la ce fel de sacrificiu – preferabil un sacrificiu de timp – puteți să faceți pentru a acorda mai mult timp muncii în templu și muncii de întocmire a istoriei familiei”.¹⁷ Pe măsură ce acceptați invitația președintelui Nelson, vă veți găsi familia, o veți aduna laolaltă și veți stabili o legătură între membrii ei. De asemenea, binecuvântările vor curge către dumneavoastră și familia dumneavoastră precum râul despre care

a vorbit Ezechiel. Veți găsi vindecare pentru ceea ce necesită vindecare.

Orson și Parley Pratt au simțit efectele vindecării și pecetuirii ca urmare a îndeplinirii muncii de întocmire a istoriei familiei și muncii în templu în perioada de început a acestei dispensații. Betty, familia ei și Rod au simțit aceste efecte. Și dumneavoastră le puteți simți. Prin sacrificiul Său ispășitor, Isus Hristos oferă aceste binecuvântări tuturor, atât celor vii, cât și celor morți. Datorită acestor binecuvântări, vom ajunge să simțim că, metaforic vorbind, „nu am trăit nicăieri altundeva decât în cer”¹⁸. Despre aceasta depun mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Parley P. Pratt către Orson Pratt, 25 mai 1853, colecția familiei Orson Pratt, Biblioteca de Istorie a Bisericii, orașul Salt Lake; în Terryl L. Givens și Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), p. 319.
2. Orson Pratt către Parley P. Pratt, 10 mart. 1853, colecția Parley P. Pratt, Biblioteca de Istorie a Bisericii, orașul Salt Lake; în Givens și Grow, *Parley P. Pratt*, p. 319.
3. În mod remarcabil, Orson Pratt nu doar că a ajutat la publicarea cărții despre urmașii lui William Pratt, dar, după câțiva ani, în anul 1870, Orson Pratt și membrii familiei sale au îndeplinit peste 2.600 de botezuri pentru cei morți, pentru persoanele din cartea de la Endowment House (Casa înzestrării) din orașul Salt Lake (vedeți Breck England, *The Life and Thought of Orson Pratt* [1985], p. 247).
4. Vedeți, Joseph Smith, *History of the Church*, 6:312-313.
5. Vedeți, „Nume trimise pentru rânduielile din templu”, scrisoare din partea Primei Președinții, 29 febr. 2012. Strămoșii ale căror nume sunt trimise pentru îndeplinirea rânduielilor din templu pentru cei morți trebuie să fie rudele celui care le trimite. Fără nicio excepție, membrii Bisericii nu trebuie să trimită nume de la niciun grup fără aprobare, precum celebrități sau victime ale Holocaustului din rândul evreilor.
6. Vedeți Dallin H. Oaks, „In Wisdom and Order”, *Tambuli*, dec. 1989, p. 18-23; D. Todd Christofferson, „Mântuirea celor morți și mărturia despre Isus”, *Liahona*, ian. 2001, p. 10-13; Boyd K. Packer, „Your Family History: Getting Started”, *Liahona*, aug. 2003, p. 12-17; Thomas S. Monson, „Adevăruri constante pentru timpuri schimbătoare”, *Liahona*, mai 2005, p. 19-22; Henry B. Eyring, „Inimi legate împreună”, *Liahona*, mai 2005, p. 77-80; M. Russell Ballard, „Credință, familie, fapte și roade”, *Liahona*, nov. 2007, p. 25-27; Russell M. Nelson, „Salvare și exaltare”, *Liahona*, mai 2008, p. 7-10; Russell M. Nelson, „Generații legate în dragoste”, *Liahona*, mai 2010, p. 91-94; David A. Bednar, „Inimile copiilor se vor întoarce”, *Liahona*, nov. 2011, p. 24-27; Richard G. Scott, „Bucuria de a-i mântui pe cei morți”, *Liahona*, nov. 2012, p. 93-95; David A. Bednar, „Missionary, Temple and Family History Work”, seminar pentru noii președinți de misiune, iun. 2013; Neil L. Andersen, „Find Our Cousins”, Family Discovery Day, febr. 2014; Quentin L. Cook, „Rădăcini și ramuri”, *Liahona*, mai 2014, p. 44-48; Thomas S. Monson, „Hastening the Work of Salvation”, *Ensign*, iun. 2014, p. 4-5; Henry B. Eyring, „The Promise of Hearts Turning”, *Liahona*, iul. 2014, p. 4-5; Neil L. Andersen, „Sharing the Temple Challenge”, Family Discovery Day, febr. 2014, LDS.org; Quentin L. Cook, „Our Father's Plan Is about Families”, Family Discovery Day, febr. 2015; Dale G. Renlund, Ruth L. Renlund și Ashley R. Renlund, „Creating Your Own Spiritual Dynamite”, Family Discovery Day, febr. -27; Gary E. Stevenson, „Unde sunt cheile și autoritatea preoției?”, *Liahona*, mai 2016, p. 29-32; Dieter F. Uchtdorf, „Să-i lăudăm pe cei care salvează”, *Liahona*, mai 2016, p. 77-80; Quentin L. Cook, „Vedeți-vă în templu”, *Liahona*, mai 2016, p. 97-101; Dale G. Renlund, Ruth L. Renlund și Ashley R. Renlund, „Family History and Temple Blessings”, *Liahona*, febr. 2017, p. 34-39; Dallin H. Oaks și Kristen M. Oaks, „Connected to Eternal Families”, Family Discovery Day, mart. 2018, LDS.org.
7. Vedeți Doctrină și legăminte 109:15.
8. Vedeți Doctrină și legăminte 109:21.
9. Vedeți Boyd K. Packer, „Balm of Gilead”, *Ensign*, nov. 1987, p. 16-18; Ieremia 8:22; 51:8.
10. Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.
11. Vedeți Ezechiel 40-47; Ghid pentru scripturi, „Ezechiel”.
12. Ezechiel 47:8-9
13. Vedeți Spencer W. Kimball, „Glimpses of Heaven”, *Ensign*, dec. 1971, p. 36-37.
14. C. S. Lewis, *The Great Divorce: A Dream* (2001), p. 69.
15. Vedeți Isaia 41:10.
16. Vedeți „Ce traică temelie”, *Immuri*, nr. 47.
17. Russell M. Nelson și Wendy W. Nelson, „Open the Heavens through Temple and Family History Work”, *Liahona*, oct. 2017, p. 19.
18. Lewis, *The Great Divorce*, p. 69.

Douglas D. Holmes
primul consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

Ce trebuie să înțeleagă fiecare deținător al Preoției aaronice

Rânduirea voastră la Preoția aaronică este esențială pentru ajutorul acordat copiilor lui Dumnezeu să primească puterea ispășitoare a lui Hristos.

Stimați frați, este un privilegiu pentru mine să particip, alături de dumneavoastră, la această conferință istorică. La începutul chemării mele ca președinte de misiune, eram foarte nerăbdător să primesc primul nostru grup de misionari noi. Câțiva dintre misionarii noștri mai experimentați se pregăteau pentru o scurtă întâlnire cu ei. Am observat că au aranjat, în semicerc, scaune pentru copii.

„Pentru cine ați aranjat scaunele?”, i-am întrebat.

Misionarii, oarecum timid, au răspuns: „Pentru misionarii noi”.

Eu cred că felul în care îi vedem pe ceilalți influențează în mare măsură modul lor de a percepe cine sunt și ce pot deveni.¹ Misionarii noștri noi au stat în acea zi pe scaune pentru adulți.

Mi-e teamă că, uneori, le oferim, la figurat vorbind, tinerilor noștri băieți din cadrul Preoției aaronice scaune pentru copii pe care să stea, în loc să-i ajutăm să vadă că Dumnezeu le-a încredințat o responsabilitate sacră și o lucrare vitală de înfăptuit.

Președintele Thomas S. Monson ne-a sfătuit că tinerii băieți trebuie să înțeleagă „ce înseamnă... să fie deținători ai preoției lui Dumnezeu. Ei au nevoie să fie îndrumați către o conștientizare spirituală a naturii sacre a chemării lor rânduite”².

Astăzi, mă rog ca Duhul Sfânt să ne îndrume către o înțelegere mai mare a puterii și naturii sacre a Preoției aaronice și să ne inspire să ne concentrăm, cu mai multă sârguință, asupra

îndatoririlor noastre din cadrul preoției. Mesajul meu de astăzi se adresează tuturor deținătorilor Preoției aaronice, inclusiv celor care dețin, de asemenea, Preoția lui Melhisedec.

Vârșnicul Dale G. Renlund ne-a învățat că scopul preoției este acela de a le oferi copiilor lui Dumnezeu accesul la puterea ispășitoare a lui Isus Hristos.³ Pentru a avea parte, în viața noastră, de puterea ispășitoare a lui Hristos, trebuie să credem în El, să ne pocăim de păcate, să facem și să ținem legăminte sacre prin rânduiri și să-L primim pe Duhul Sfânt.⁴ Acestea nu sunt principii în care ne implicăm doar o dată; de fapt, ele conlucrează, susținându-se și întărindu-se unul pe altul într-un proces continuu al progresului nostru spre a „[veni] la Hristos și [a ne perfecționa în] El”⁵.

Așadar, ce rol are Preoția aaronică în aceasta? Cum ne ajută să dobândim acces la puterea ispășitoare a lui Hristos? Cred că răspunsul poate fi găsit în cheile Preoției aaronice – cheile slujirii îngerilor și ale Evangheliei pregătitoare.⁶

Slujirea îngerilor

Să începem cu unul dintre aspectele slujirii îngerilor. Înainte de a putea avea credință în Isus Hristos, copiii lui

Dumnezeu trebuie să afle despre El și să fie învățați Evanghelia Sa. Apostolul Pavel a spus:

„Cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?

Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?...

Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin cuvântul lui Hristos”⁷.

Încă de la începutul vremurilor, Dumnezeu a „trimis îngeri ca să le slujească copiilor oamenilor, ca să arate... venirea lui Hristos”⁸. Îngerii sunt ființe cerești care transmit mesajul lui Dumnezeu.⁹ Atât în ebraică, cât și în greacă, rădăcina cuvântului *înger* este „mesager”.¹⁰

În mare parte, în același mod în care îngerii sunt mesageri autorizați trimiși de Dumnezeu să declare cuvântul Său și, astfel, să clădească credința, noi, cei care deținem Preoția aaronică, am fost rânduiți să „[propovăduim și să invităm] pe toți să vină la Hristos”¹¹. Predicarea Evangheliei este o îndatorire a preoției. Și, puterea asociată acestei îndatoriri nu este doar pentru profeți și nici măcar doar pentru misionari. Este pentru dumneavoastră!¹²

Așadar, cum dobândim această putere? Cum aduce un diacon în vârstă de 12 ani – sau oricare dintre noi – credința în Hristos la inima copiilor lui Dumnezeu? Începem prețuind cuvântul Său, astfel încât puterea lui să fie în noi.¹³ El a promis că, dacă facem astfel, vom avea „puterea lui Dumnezeu pentru a convinge oamenii”¹⁴. Ar putea fi o ocazie de a preda într-o adunare a cvorumului sau de a vizita casa unui membru. Ar putea fi ceva mai puțin oficial, cum ar fi o conversație cu un prieten sau un membru al familiei. În oricare dintre aceste situații, dacă ne-am pregătit, putem propovădui

Evanghelia în modul în care o fac îngerii: prin puterea Duhului Sfânt.¹⁵

Nu demult, l-am auzit pe Jacob, un deținător al Preoției aaronice din Papua Noua Guinee, depunând mărturie despre puterea Cărții lui Mormon și despre cum l-a ajutat aceasta să se împotrivescă răului și să urmeze Spiritul. Cuvintele lui au mărit credința mea și a altora. Credința mi-a crescut și când i-am auzit pe deținătorii Preoției aaronice predând și depunând mărturie în adunările cvorumurilor din care fac parte.

Dragi tineri băieți, voi sunteți mesageri autorizați. Prin cuvintele și faptele voastre, puteți duce credința în Hristos la inima copiilor lui Dumnezeu.¹⁶ Președintele Russell M. Nelson a spus: „Pentru ei, veți fi ca îngeri care slujesc”¹⁷.

Evanghelia pregătitoare

Credința sporită în Hristos duce întotdeauna la dorința de a te schimba

sau de a te pocăi.¹⁸ Așadar, este logic ca cheia slujirii îngerilor să fie însoțită de cheia Evangheliei pregătitoare, „Evanghelia pocăinței, și a botezului și a iertării păcatelor”.¹⁹

Când vă veți studia îndatoririle din cadrul Preoției aaronice, veți observa îndatorirea clară de a-i invita pe alții să se pocăiască și să devină mai buni.²⁰ Aceasta nu înseamnă că stăm la colțul străzii și strigăm: „Pocăiți-vă!”. Ci înseamnă că *noi* ne pocăim, noi iertăm și, când slujim altora, oferim speranța și pacea aduse de pocăință – pentru că noi am trăit-o.

Am însoțit deținători ai Preoției aaronice când ei au vizitat membri ai cvorumului lor. Am văzut cum grija lor înmoaie inimi și-i ajută pe frații lor să simtă dragostea lui Dumnezeu. Am auzit un tânăr băiat depunând mărturie colegilor săi despre puterea pocăinței. În timp ce făcea aceasta, inimi s-au înmuiat, angajamente au fost luate și puterea vindecătoare a lui Hristos a fost simțită.

Preoții care au botezat familia Mbuelongo, în Sydney, Australia, au ajuns să înțeleagă ce înseamnă să fii „împuternicit de Isus Hristos”.

Președintele Gordon B. Hinckley ne-a învățat: „Să te pocăiești este un lucru. Și să-ți fie îndepărtate sau iertate păcatele este un alt lucru. Puterea ca aceasta să se întâmple se găsește în Preoția aaronică”²¹. Rânduiala botezului și cea a împărtășaniei, care aparțin de Preoția aaronică, depun mărturie despre pocăința noastră pentru iertarea păcatelor și o fac să fie completă.²² Președintele Dallin H. Oaks a explicat acest lucru astfel: „Ni s-a poruncit să ne pocăim de păcate și să venim la Domnul cu inima frântă și spiritul smerit și să luăm din împărtășanie... Când ne reînnoim astfel legămintele asociate botezului, Domnul reînnoiește efectul de curățare al botezului nostru”²³.

Dragi frați, este un privilegiu sacru să administrăm rânduieli care aduc iertarea păcatelor inimii care se pocăiește prin puterea ispășitoare a Salvatorului.²⁴

Nu demult, mi s-a povestit despre un preot care are dificultăți în a se exprima și care binecuvânta împărtășania pentru prima dată. În timp ce a făcut acest lucru, un spirit puternic a venit asupra lui și a congregației. Mai târziu, în cadrul adunării, el a depus o mărturie simplă, dar clară, despre puterea lui Dumnezeu pe care a simțit-o în timpul acelei rânduieli.

În Sydney, Australia, patru membri ai unui cvorum al preoților au botezat

membri ai familiei Mbuelongo. Mama unuia dintre acești preoți mi-a povestit ce influență puternică a avut această experiență asupra fiului ei. Acești preoți au ajuns să înțeleagă ce înseamnă să fii „împuternicit de Isus Hristos”²⁵.

Așa cum știți, preoții pot acum să înfăptuiască, în templu, botezuri pentru cei morți. Fiul meu, în vârstă de 17 ani, m-a botezat de curând pentru unii dintre strămoșii noștri. Amândoi am avut sentimente de recunoștință profundă față de Preoția aaronică și pentru privilegiul de a acționa pentru salvarea copiilor lui Dumnezeu.

Dragi tineri băieți, când vă îndepliniți, cu sârguință, îndatoririle din cadrul preoției, luați parte alături de Dumnezeu la lucrarea Sa, aceea „[de a realiza] nemurirea și viața veșnică a omului”²⁶. Experiențe ca acestea vă măresc dorința și vă pregătesc să propovăduiți pocăința și să botezați convertiți când veți fi misionari. Vă pregătesc, de asemenea, să sluiți toată viața în cadrul Preoției lui Melhisedec.

Ioan Botezătorul, exemplul nostru

Dragi deținători ai Preoției aaronice, avem privilegiul și îndatorirea de a fi colegi de slujire cu Ioan Botezătorul. Ioan a fost trimis ca mesager autorizat să depună mărturie despre Hristos și să-i invite pe toți să se pocăiască și să

fie botezați – adică, el a exercitat cheile Preoției aaronice despre care am discutat. Ioan a declarat: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine... El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”²⁷.

Astfel, Preoția aaronică, cu cheile slujirii îngerilor și ale Evangheliei pregătitoare, pregătește calea pentru copiii lui Dumnezeu, ca aceștia să primească, prin Preoția lui Melhisedec, darul Duhului Sfânt, cel mai mare dar pe care-l putem primi în această viață.²⁸

Ce responsabilitate serioasă le-a dat Dumnezeu deținătorilor Preoției aaronice!

O invitație și o promisiune

Dragi părinți și conducători ai preoției, puteți simți importanța sfatului președintelui Monson de a ajuta tinerii băieți să înțeleagă „ce înseamnă... să fie deținători ai preoției lui Dumnezeu”²⁹? Înțelegerea Preoției aaronice și slujirea cu credință și sârguință în cadrul ei îi va pregăti să fie deținători credincioși ai Preoției lui Melhisedec, misionari plini de putere, precum și soți și tați neprihăniți. Prin slujirea lor, vor înțelege și vor simți realitatea puterii preoției, puterea de a acționa în numele lui Hristos pentru salvarea copiilor lui Dumnezeu.

Dragi tineri băieți, Dumnezeu are o lucrare pentru voi.³⁰ Rânduirea voastră la Preoția aaronică este esențială pentru ajutorul acordat copiilor lui Dumnezeu să primească puterea ispășitoare a lui Hristos. Vă promit că, dacă faceți din aceste îndatoriri sacre o prioritate în viața voastră, veți simți puterea lui Dumnezeu cum n-ați mai simțit-o vreodată. Vă veți înțelege identitatea de fi ai lui Dumnezeu, chemați cu o chemare sfântă să faceți lucrarea Sa. Și, asemenea lui Ioan Botezătorul, veți ajuta la pregătirea căii pentru venirea

Fiului Său. Despre aceste adevăruri, depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Aceasta este ceea ce i s-a întâmplat lui Moise. După întâlnirea lui remarcabilă cu Dumnezeu, a început să se vadă altfel – ca fiu al lui Dumnezeu. Această perspectivă l-a ajutat să i se opună lui Satana, care l-a numit „fiul omului” (vedeți Moise 1:1-20). Vedeți, de asemenea, Thomas S. Monson, „Să-i vedem pe ceilalți așa cum ar putea deveni”, *Liahona*, nov. 2012, p. 68-71; Dale G. Renlund, „Prin ochii lui Dumnezeu”, *Liahona*, nov. 2015, p. 93-94.
2. Thomas S. Monson, general conference leadership meeting, mart. 2011.
3. Vedeți Dale G. Renlund, „Preoția și puterea ispășitoare a Salvatorului”, *Liahona*, nov. 2017, p. 64-67.
4. Vedeți 2 Nefi 31-32; 3 Nefi 11:30-41; 27:13-21; Eter 4:18-19; Moise 6:52-68; 8:24.
5. Moroni 10:32; vedeți, de asemenea, *Predicații Evangheliilor Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 6.
6. Vedeți Doctrină și legăminte 13:1; 84:26-27; 107:20.
7. Romani 10:14-15, 17. Joseph Smith ne-a învățat același adevăr: „Credința vine în urma auzirii cuvântului lui Dumnezeu, prin mărturia slujitorilor lui Dumnezeu; această mărturie este întotdeauna însoțită de Spiritul profeției și al revelației” (*Învățăturile ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 407).
8. Moroni 7:22; vedeți Alma 12:28-30; 13:21-24; 32:22-23; 39:17-19; Helaman 5:11; Moroni 7:21-25, 29-32; Doctrină și legăminte 20:35; 29:41-42; Moise 5:58; vedeți, de asemenea, Matei 28:19; Romani 10:13-17.
9. Vedeți George Q. Cannon, *Gospel Truth*, selectat de Jerreld L. Newquist (1987), p. 54.
10. Vedeți James Strong, *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (1984), secțiunea pentru ebraică și caldeeană a dicționarului, p. 66, secțiunea pentru greacă a dicționarului, p. 7.
11. Doctrină și legăminte 20:59.
12. Vedeți Henry B. Eyring, „Ca el să devină, de asemenea, puternic”, *Liahona*, nov. 2016, p. 75-78; Alma 17:3; Helaman 5:18; 6:4-5; Doctrină și legăminte 28:3.
13. Vedeți 1 Ioan 2:14; Alma 17:2; 26:13; 32:42. *Să-mi îndeplinesc datoria față de Dumnezeu: Pentru deținătorii Preoției aaronice* este un instrument prețios care ajută la îndeplinirea acesteia.
14. Doctrină și legăminte 11:21; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 84:85.
15. Vedeți 2 Nefi 32:3; Doctrină și legăminte 42:14; 50:17-22.
16. Vedeți Moroni 7:25.
17. Russell M. Nelson, „Honoring the Priesthood”, *Ensign*, mai 1993, p. 40; vedeți, de asemenea, Alma 27:4.
18. Vedeți Alma 34:17; Helaman 14:13.
19. Doctrină și legăminte 84:27.
20. Vedeți Doctrină și legăminte 20:46, 51-59, 73-79. *Să-mi îndeplinesc datoria față de Dumnezeu: Pentru deținătorii Preoției aaronice* este un instrument prețios care ne ajută să ne înțelegem îndatoririle.
21. Gordon B. Hinckley, „The Aaronic Priesthood – a Gift from God”, *Ensign*, mai 1988, p. 46.
22. Vârșnicul D. Todd Christofferson a explicat: „Botezul cu apă este pasul final sau cel mai important în procesul pocăinței. Renunțarea la păcat, alături de legământul nostru de a ne supune, face ca pocăința noastră să fie completă; cu siguranță, pocăința rămâne neterminată fără acel legământ” („Building Faith in Christ”, *Liahona*, sept. 2012, p. 14-15). Vedeți, de asemenea, D. Todd Christofferson, „Darul divin al pocăinței”, *Liahona*, nov. 2011, p. 38-41; Traducerea lui Joseph Smith, Matei 26:24 (în Ghid pentru scripturi).
Rânduiala împărțășaniei ne oferă „în fiecare săptămână ocazia de a reinnoi legăminte sacre care ne permit să fim părtași ai harului ispășitor al Salvatorului cu același efect curățător spiritual al botezului și confirmării” („Understanding Our Covenants with God”, *Liahona*, iul. 2012, p. 21). Vedeți, de asemenea, Dallin H. Oaks, „Always Have His Spirit”, *Ensign*, nov. 1996, p. 59-61.
23. Dallin H. Oaks, „The Aaronic Priesthood and the Sacrament”, *Liahona*, ian. 1999, p. 44.
24. Vârșnicul David A. Bednar a explicat: „Rânduielele necesare salvării și exaltării care se înfăptuiesc în Biserica restaurată a Domnului reprezintă mai mult decât simple ritualuri sau acțiuni cu caracter simbolic. De fapt, acestea sunt canale autorizate prin care binecuvântările și puterile cerului pot să ajungă în viața fiecăruia dintre noi” („Să păstrăm pentru totdeauna iertarea păcatelor noastre”, *Liahona*, mai 2016, p. 60).
25. Doctrină și legăminte 20:73.
26. Moise 1:39.
27. Matei 3:11.
28. Mulți conducători ai Bisericii l-au identificat pe Duhul Sfânt ca fiind cel mai mare dar din viața muritoare.
Președintele Dallin H. Oaks a spus: „Faptul de a avea parte de însoțirea continuă a Duhului Sfânt este cea mai prețioasă posesiune pe care o putem avea în viața muritoare” („The Aaronic Priesthood and the Sacrament”, *Liahona*, ian. 1999, p. 44).
Vârșnicul Bruce R. McConkie ne-a învățat: „Vorbind din perspectiva eternă, viața eternă este cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu. Însă dacă limităm perspectiva doar la această viață, darul Duhului Sfânt este cel mai mare dar de care se poate bucura un muritor” („What Is Meant by «The Holy Spirit?»”, *Instructor*, febr. 1965, p. 57).
Președintele Wilford Woodruff a depus mărturie: „Dacă-L aveți pe Duhul Sfânt cu dumneavoastră – și fiecare ar trebui să-L aibă – vă pot spune că nu există un dar mai mare, nu există binecuvântare mai mare, nu există o mărturie mai mare dată vreunui om pe pământ. Puteți avea parte de slujirea îngerilor; puteți vedea miracole; puteți vedea multe minuni pe pământ; dar, eu declar că darul Duhului Sfânt este cel mai mare dar care poate fi revărsat asupra omului” (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], p. 49).
Și, vârșnicul David A. Bednar a spus: „Poruncile lui Dumnezeu, cărora ne supunem, și inspiratele sfaturi din partea conducătorilor Bisericii, pe care le urmăm, se concentrează, în principal, asupra faptului de a avea parte de însoțirea Spiritului. În principiu, toate învățăturile și activitățile Evangheliilor au drept scop venirea la Hristos primindu-L pe Duhul Sfânt în viața noastră” („Primiți-L pe Duhul Sfânt”, *Liahona*, nov. 2010, p. 97).
29. Thomas S. Monson, general conference leadership meeting, mart. 2011.
30. Vedeți Moise 1:6.

Președintele Russell M. Nelson

Cuvânt introductiv

Vă anunțăm o restructurare importantă a cvorumurilor noastre ale Preoției lui Melhisedec în vederea realizării lucrării Domnului într-un mod mai eficient.

Vă mulțumesc, frate Holmes, pentru mesajul dumneavoastră important.

Dragi frați, ne este atât de dor de președintele Thomas S. Monson și de vârstnicul Robert D. Hales. Cu toate acestea, „cu toți în munca Domnului să înaintăm”.¹

Sunt foarte recunoscător pentru fiecare bărbat care deține preoția sfântă. Sunteți speranța Mântuitorului nostru care dorește „ca fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii”². El dorește ca *toți* fiii Săi rânduiți să-L reprezinte, să vorbească în numele Său, să acționeze în numele Său și să binecuvânteze viața copiilor lui Dumnezeu din întreaga lume „pentru ca să poată crește credința pe [întregul] pământ”³.

Unii dintre dumneavoastră sluiți în locuri în care Biserica a fost stabilită de mai multe generații. Alții sluiți în locuri în care Biserica este relativ nouă. Unii dintre dumneavoastră faceți parte din episcopii mari. Alții faceți parte din ramuri mici și distanțele sunt foarte mari. Indiferent de circumstanțele dumneavoastră, fiecare dintre dumneavoastră sunteți membru al unui cvorum al preoției cu îndatorirea divină de a învăța și de a propovădui, de a-i iubi pe ceilalți și de a le sluji.

În această seară, vă anunțăm o restructurare importantă a cvorumurilor noastre ale Preoției lui Melhisedec în vederea realizării lucrării Domnului într-un mod mai eficient. *În fiecare episcopie, înalții preoți și vârstnicii vor face parte, împreună, dintr-un singur cvorum al vârstnicilor.* Această modificare va înlesni în mare măsură capacitatea și abilitatea bărbaților care dețin preoția să le slujească altora. Potențialii vârstnici vor fi bineveniți și înfrățiți în acel cvorum. În fiecare țară, președinția țărului va continua să prezideze asupra cvorumului înalților preoți la nivel de țară. Însă, alcătuirea celui cvorum va ține cont de chemările *actuale* în cadrul

preoției, conform explicațiilor care vor fi oferite în scurt timp.

Vârstnicul D. Todd Christofferson și vârstnicul Ronald A. Rasband, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne vor învăța acum despre aceste modificări importante.

Aceste modificări au fost făcute ca urmare a studiului făcut timp de mai multe luni. Am simțit nevoia stringentă de a îmbunătăți modul în care ne îngrijim de membrii noștri și în care raportăm modul în care-i contactăm. Pentru a îmbunătăți aceste lucruri, trebuie să ne întărim cvorumurile preoției pentru a oferi mai multe îndrumări privind slujirea cu dragoste și oferind sprijinul pe care Domnul îl dorește pentru sfinții Săi.

Aceste modificări sunt inspirate de Domnul. Când le implementăm, vom deveni mai eficienți decât am fost înainte.

Suntem implicați în lucrarea Atotputernicului Dumnezeu. Isus este Hristosul! Noi suntem slujitorii Săi umili! Dragi frați, Dumnezeu să vă binecuvânteze în timp ce ne învățăm și ne îndeplinim îndatorirea, mă rog în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Immuri*, nr. 156.
2. Doctrină și legăminte 1:20.
3. Doctrină și legăminte 1:21.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cvorumul vârstnicilor

Faptul de a avea un singur cvorum al Preoției lui Melhisedec într-o episcopie unește deținătorii preoției pentru a îndeplini toate aspectele ce țin de lucrarea salvării.

La scurt timp după ce Biserica a fost organizată în această ultimă dispensație, Domnul a spus într-o revelație: „Și, prin rugăciunea voastră făcută cu credință, veți primi legea Mea, pentru ca voi să puteți cunoaște cum să governați Biserica Mea și să aveți toate lucrurile în ordine înaintea Mea”¹. Acest principiu a fost urmat în Biserică – iar acea promisiune a fost onorată de Domnul – de atunci înainte. Tipare despre organizarea și slujirea în cadrul preoției au fost revelate din când în când, începând cu profetul Joseph Smith, când au fost stabilite officii și cvorumuri ale preoției în zilele noastre. Îmbunătățiri semnificative au fost revelate și implementate în timpul conducerii președinților Brigham Young, John Taylor și Spencer W. Kimball printre alții, cu privire la Cvorumul celor Doisprezece, Cei Șaptezeci, înalții preoți și alte officii și cvorumuri atât din cadrul Preoției aaronice, cât și al Preoției lui Melhisedec.² Iar acum câteva momente, într-o declarație istorică, președintele Russell M. Nelson a anunțat o altă modificare importantă.

Aș vrea să repet o parte din remarcile dumnealui: „În această seară, vă anunțăm o restructurare importantă a cvorumurilor noastre ale Preoției lui

Melhisedec în vederea realizării lucrării Domnului într-un mod mai eficient. În fiecare episcopie, înalții preoți și vârstnicii vor face parte, împreună, dintr-un singur cvorum al vârstnicilor... [și] alcătuirea [cvorumului înalților preoți la nivel de țară] va ține cont de chemările actuale în cadrul preoției”.

Președintele Nelson a adăugat:

„Aceste modificări au fost făcute ca urmare a studiului făcut timp de mai multe luni. Am simțit nevoia stringentă de a îmbunătăți modul în care ne

îngrijim de membrii noștri... Pentru a îmbunătăți aceste lucruri, trebuie să ne întărim cvorumurile preoției pentru a oferi mai multe îndrumări privind slujirea cu dragoste și sprijinul pe care Domnul îl dorește pentru sfinții Săi.

Aceste modificări sunt inspirate de Domnul. Când le implementăm, vom deveni mai eficienți decât am fost [vreodată] înainte”³.

La îndrumarea Primei Președinții, vârstnicul Ronald A. Rasband și cu mine vom oferi câteva detalii suplimentare care, sperăm că vor răspunde la întrebările pe care le aveți.

Cvorumurile vârstnicilor și înalților preoți

În primul rând, pentru a sublinia din nou, care sunt modificările ce privesc grupurile înalților preoți și cvorumurile vârstnicilor? În episcopii, membrii cvorumurilor vârstnicilor și ai grupurilor înalților preoți vor fi face parte dintr-un singur cvorum al Preoției lui Melhisedec, care va avea o singură președinție a cvorumului. Acest cvorum, având mai mulți membri și fiind mai unit, se va numi „cvorumul

vârstnicilor”. Se va renunța la grupurile înalților preoți. Din cvorumul vârstnicilor fac parte toți vârstnicii și potențialii vârstnici din episcopie, precum și înalții preoți care *nu slujesc* în prezent în episcopat, în președinția țării sau în Înaltul Consiliu ori nu sunt patriarhi în activitate. Cvorumul înalților preoți din cadrul țării va fi compus din toți acei înalți preoți care *slujesc* în prezent în președinția țării, în episcopate, în Înaltul Consiliu ori sunt patriarhi în activitate.

Președinția cvorumului vârstnicilor

Cum se va organiza președinția cvorumului vârstnicilor? Președinția țării va elibera conducerea prezentă a grupurilor înalților preoți și președințiile cvorumurilor vârstnicilor și va chema un nou președinte și noi consilieri ai cvorumului vârstnicilor în fiecare episcopie. Din noua președinție a cvorumului vârstnicilor pot face parte vârstnici și înalți preoți, de diferite vârste și cu diferite grade de experiență, care slujesc împreună într-o singură președinție a cvorumului. În

calitate de președinte al cvorumului sau de consilier în președinție poate sluiți fie un vârstnic, fie un înalt preot. Aceasta nu înseamnă că înalții preoți își asumă conducerea cvorumurilor vârstnicilor. Ne așteptăm ca vârstnicii și înalții preoți să lucreze împreună în orice formulă în președinția cvorumului și în slujirea din cadrul cvorumului. Aceste modificări cu privire la cvorumuri trebuie implementate cât mai curând posibil.

Oficiile preoției în cvorumul vârstnicilor

Schimbă această modificare a structurii cvorumului oficiul preoției deținut de membrii cvorumului? Nu, această acțiune nu anulează niciun oficiu al preoției la care oricare membru al cvorumului a fost rânduit în trecut. După cum știți, un bărbat poate fi rânduit la diferite oficii ale preoției de-a lungul vieții sale, iar acesta nu-și pierde sau nu renunță la nicio rânduire anterioară când este rânduit la un oficiu nou. Deși, în anumite situații, un deținător al preoției poate sluiți în mai multe oficii în același timp, cum ar fi un înalt preot care slujește și ca patriarh sau episcop,

de regulă, acesta nu îndeplinește funcții în toate oficiile preoției în același timp. De exemplu, episcopii și Cei Șaptezeci nu slujesc în mod activ în aceste oficii odată ce sunt eliberați sau sunt numiți autorități generale emerite. Așadar, indiferent de ce alt oficiu sau alte oficii ale preoției poate deține un bărbat, în timp ce este membru al cvorumului vârstnicilor, acesta slujește ca vârstnic.

Cu ani în urmă, președintele Boyd K. Packer a declarat că „preoția este mai mare decât oricare dintre oficiile sale... Preoția nu este divizibilă. Un vârstnic deține la fel de multă preoție ca un apostol. (Vedeți D&L 20:38.) Când unui bărbat [i se conferă preoția], el o primește pe toată. Totuși, există oficii în cadrul preoției – diviziuni de autoritate și responsabilitate... Uneori, se vorbește despre un oficiu ca fiind «mai mare decât» sau «mai mic decât» un alt oficiu. Oficiile din cadrul Preoției lui Melhisedec nu sunt «mai mari» sau «mai mici», ci reprezintă diferite sfere de slujire”⁴. Frați, sper cu toată puterea mea ca noi să nu mai spunem că suntem „avansați” la un alt oficiu al Preoției lui Melhisedec.

Vârstnicii vor continua să fie rânduiți înalți preoți când sunt chemați în președinția unui țarăș, într-un Înalt Consiliu sau episcopat – sau, în alte situații, după cum hotărăște președintele de țarăș în spiritul rugăciunii și prin inspirație. Când înalții preoți își încheie slujirea într-o președinție a țării, într-un Înalt Consiliu sau într-un episcopat, aceștia se vor alătura cvorumului vârstnicilor din episcopia lor.

Îndrumare oferită președintelui cvorumului vârstnicilor

Cine îndrumă lucrarea președintelui cvorumului vârstnicilor? Președintele de țarăș prezidează asupra Preoției lui Melhisedec în țarășul său. De aceea,

președintele cvorumului vârstnicilor răspunde în mod direct președintelui de țară, care oferă instruire și îndrumare de la președinția țărâșului și prin Înaltul Consiliu. De asemenea, episcopul, ca înalt preot ce prezidează episcopia, se întâlnește frecvent cu președintele cvorumului vârstnicilor. Episcopul se consultă cu el și îi oferă îndrumarea potrivită despre cum să slujească și să binecuvânteze în cel mai bun mod membrii episcopiei, conlucrând în armonie cu toate organizațiile din cadrul episcopiei.⁵

Scopul acestor schimbări

Care sunt scopurile modificărilor cu privire la cvorumurile Preoției lui Melhisedec? Faptul de a avea un singur cvorum al Preoției lui Melhisedec într-o episcopie unește deținătorii preoției pentru a îndeplini toate aspectele ce țin de lucrarea salvării, inclusiv munca în templu și de întocmire a istoriei familiei care, înainte, era coordonată de grupurile înalților preoți. Acest lucru permite membrilor cvorumului de toate vârstele și din medii diferite să beneficieze de pe urma perspectivei și experienței reciproce și a altora de vârste diferite. De asemenea, oferă mai multe ocazii deținătorilor preoției care au experiență să-i îndrume pe potențialii vârstnici, noii membri, tinerii adulți și pe cei care redevin activi în Biserică. Nu pot exprima suficient de bine cât de entuziasmat sunt să mă gândesc la rolul din ce în ce mai important pe care îl vor avea în viitor cvorumurile vârstnicilor. Înțelepciunea, experiența, capacitatea și tăria care se vor găsi în aceste cvorumuri prevestesc o nouă zi și un nou standard de slujire a preoției în întreaga Biserică.

Acum douăzeci de ani, în cadrul Conferinței Generale, am relatat o povestire rostită înainte de vârstnicul Vaughn J. Featherstone, din Cei Șaptezeci, care, cred, merită repovestită aici.

În anul 1918, în Lehi, Utah, trăia fratele George Goates, un fermier care cultiva sfeclă de zahăr. În acel an, iarna a venit devreme, iar o bună parte din cultura sa de sfeclă a înghețat în pământ. Pentru George și fiul său tânăr, Francis, recoltarea culturii se făcea încet și cu dificultate. Între timp, o epidemie de gripă făcea ravagii. Boala nemiloasă a luat viața unuia dintre fiii lui George, Charles, și a trei dintre cei mai mici copii ai lui Charles – două fete și un băiat. În decursul a numai șase zile, George Goates, îndurerat, a făcut trei călătorii separate în Ogden, Utah, pentru a aduce acasă trupurile neînsuflețite pentru înmormântare. La sfârșitul acestei perioade teribile, George și Francis și-au pregătit căruța și s-au întors la câmpul lor cu sfeclă.

„[Pe drum], au trecut pe lângă multe căruțe cu sfeclă ce erau transportate la fabrică de alți fermieri din vecinătate. În timp ce treceau pe lângă ei, fiecare căruțaș făcea cu mâna: «Salutare, unchiule George», «Condoleanțe, George», «Îmi pare rău, George», «Ai mulți prieteni, George».

În ultima căruță era... pistruiatul Jasper Rolfe. A făcut bucurios semn cu mâna și a strigat: «Astea sunt toate, unchiule George».

[Fratele Goates] s-a întors către Francis și a spus: «Ce bine ar fi fost să fie ale noastre».

Când au ajuns la fermă, Francis a sărit din căruța pentru cărat sfeclă roșie și a deschis poarta, în timp ce [tatăl său] a intrat cu căruța pe câmp. [George] a tras de hamuri, a oprit caii... și s-a uitat la câmp... Nu mai era nicio sfeclă de zahăr pe câmp. Apoi, și-a dat seama ce a vrut să spună Jasper Rolfe când a strigat: «Astea sunt toate, unchiule George».

[George] s-a dat jos din căruță, a luat o mână de pământ din solul fertil și maro pe care îl iubea atât de mult

și, apoi... un cotor de sfeclă, s-a uitat pentru o clipă la aceste simboluri ale muncii sale, ca și cum nu-i venea a crede ochilor.

Apoi, s-a așezat pe o grămadă de cotoare de sfeclă – acest bărbat care, în numai șase zile, și-a adus patru oameni dragi acasă pentru a-i înmormânta; a făcut sicriele, a săpat mormintele și chiar a ajutat la a-i îmbrăca pentru înmormântare – acest bărbat minunat care nu a șovăit niciodată, nici nu s-a eschivat, nici nu s-a clătinat în timpul acestei încercări dureroase – s-a așezat pe o grămadă de cotoare de sfeclă și a plâns ca un copil.

Apoi, s-a ridicat, și-a șters ochii... a privit către cer și a spus: «Mulțumesc, Tată, pentru vârstnicii din episcopia noastră»⁶.

Da, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru bărbații care dețin preoția și pentru slujirea pe care o vor oferi de acum înainte – întărind persoanele în mod individual și familiile și stabilind Sionul.

Vârstnicul Ronald A. Rasband
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și președinția Celor Șaptezeci s-au gândit la aceste modificări de multă vreme. Prin multă rugăciune, studiu atent privind temelia scripturală cu privire la cvorumurile preoției și confirmarea că aceasta este voia Domnului, mergem înainte în unanimitate cu această decizie care este, în realitate, un alt pas al restaurării care se află în plină desfășurare. Prin aceasta, se manifestă îndrumarea Domnului și mă bucur de aceasta în timp ce depun mărturie despre El, preoția Sa și rânduirile dumnevoastră în această preoție, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 41:3.
2. Vedeți, de exemplu, William G. Hartley, „The Priesthood Reorganization of 1877: Brigham Young’s Last Achievement”, în *My Fellow Servants: Essays on the History of the Priesthood* (2010), p. 227-264; „To the Seventies”, în James R. Clark, compilație, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (1965), p. 352-354; Hartley, „The Seventies in the 1880s: Revelations and Reorganizing”, în *My Fellow Servants*, p. 265-300; Edward L. Kimball, *Lengthen Your Stride: The Presidency of Spencer W. Kimball* (2005), p. 254-258; Susan Easton Black, „Early Quorums of the Seventies”, în David J. Whittaker and Arnold K. Garr, editori, *A Firm Foundation: Church Organization and Administration* (2011), p. 139-160; Richard O. Cowan, „The Seventies’ Role in the Worldwide Church Administration”, în *A Firm Foundation*, p. 573-593.
3. Russell M. Nelson, „Cuvânt introductiv”, *Liahona*, mai 2018, p. 54.
4. Boyd K. Packer, „What Every Elder Should Know – and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government”, *Tambuli*, nov. 1994, p. 17, 19.
5. Vedeți *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 7.3.1.
6. D. Todd Christofferson, „The Priesthood Quorum”, *Liahona*, ian. 1999, p. 47; vedeți, de asemenea, Vaughn J. Featherstone, „Now Abideth Faith, Hope, and Charity”, *Ensign*, iul. 1973, p. 36-37.

Priviți! Oastea regală

Ce bucurie mare va fi pentru toți deținătorii Preoției lui Melhisedec să primească binecuvântarea de a preda, învăța și sluji împreună.

Ubiții mei frați în preoție, cu mare umilință stau în fața dumnevoastră cu această ocazie istorică, primind această însărcinare de la iubitul nostru profet și președinte, Russell M. Nelson. Am o mare dragoste pentru dânsul și îl susțin pe acest om al lui Dumnezeu și noua noastră Primă Președinție. Îmi adaug mărturia la cea a vârstnicului D. Todd Christofferson și a celorlalți frați din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli cu privire la faptul că schimbările anunțate în această seară reprezintă voia Domnului.

Așa cum a declarat Președintele Nelson, aceasta este o problemă care a fost discutată și considerată, cu ajutorul rugăciunii, de frații din Biserică de mult timp. A fost dorința de a căuta voia Domnului și de a întări cvorumurile Preoției lui Melhisedec. Inspirația a fost primită și, în această seară, profetul nostru a făcut cunoscută voia Domnului. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci!”¹ Cât de binecuvântați suntem să avem, astăzi, un profet în viață!

De-a lungul vieții noastre, sora Rasband și cu mine am călătorit în lume la diferite unități ale Bisericii și cu însărcinări profesionale. Am văzut aproape fiecare tip de configurație

a unităților Bisericii: o ramură mică în Rusia, în care numărul membrilor care dețineau preoția lui Melhisedec putea fi numărat cu o singură mână, o episcopie nou formată și în dezvoltare în Africa, în care atât înalții preoți, cât și vârstnicii se adunau într-un singur grup deoarece numărul total al deținătorilor Preoției lui Melhisedec era mic și, de asemenea, episcopii bine stabilite în care numărul vârstnicilor cerea împărțirea cvorumului lor în două cvorumuri!

Pretutindeni unde am mers, am fost martori la influența Domnului mergând înaintea slujitorilor Săi, pregătind

oamenii și calea înaintea lor, astfel încât copiii Săi să poată fi binecuvântați potrivit nevoilor lor. N-a promis El că „[va] merge în fața [noastră]” și „[va] fi la dreapta [noastră] și la stânga [noastră]” și că „Spiritul [Său] va fi în inima [noastră] și îngerii [Săi] în jurul [nostru]”².

Gândindu-mă la noi, toți, îmi amintesc de imnul „Priviți! Oastea regală”.

*Priviți! Oastea regală,
Cu steag, scut, sabie,
A vieții bătălie
Pleacă să câștige.
Soldații sunt îndrăzneți,
Uniți și curajoși
Pe Comandant urmează
Și cântă bucuroși.*³

Vârșnicul Christofferson a răspuns la multe întrebări care, cu siguranță, se vor ridica în urma anunțului cu privire la faptul că grupurile de înalți preoți și cvorumurile vârșnicilor, la nivel de episcopie, vor face parte dintr-o singură armată unită, puternică a fraților din Preoția lui Melhisedec.

Aceste modificări vor ajuta cvorumurile vârșnicilor și Societatea de Alinare să-și armonizeze munca lor. Acestea vor simplifica, de asemenea, coordonarea cvorumului cu episcopatul și consiliul episcopiei. Și acestea vor permite episcopului să delege mai multe responsabilități vârșnicilor cvorumului și președintelor Societății de Alinare, astfel încât episcopul și consilierii dânsului să se poată concentra asupra îndatoririlor lor principale – în mod deosebit să prezideze asupra Tinerelor Fete și Tinerilor Băieți care dețin Preoția aaronică.

Modificările în organizarea și funcțiile Biserici nu sunt neobișnuite. În anul 1883, Domnul i-a spus președintele lui John Taylor: „[Referitor] la conducerea și organizarea Bisericii și a Preoției Mele ... Eu vă voi revela, din când în

când, prin cei pe care i-am numit, tot ce va fi necesar pentru dezvoltarea viitoare și perfecționarea Bisericii Mele, pentru potrivirea și progresul împărăției Mele”⁴.

Acum, câteva cuvinte pentru dumneavoastră, frați care sunteți înalți preoți – să știți că vă iubim! Tatăl nostru din Cer vă iubește! Sunteți o parte mare din armata regală a preoției și nu putem duce înaintea această lucrare fără bunătatea, slujirea, experiența și neprihănirea dumneavoastră. Alma a predicat că bărbații sunt chemați să fie înalți preoți datorită credinței lor nemărginite și a faptelor lor drepte, pentru a predica și a sluji celorlalți.⁵ Acea experiență este necesară acum, poate mai mult decât niciodată.

În multe episcopii, putem avea înalți preoți care acum, vor avea ocazia să fie prezidați de către un vârșnic în calitate de președinte al cvorumului. Avem un precedent al vârșnicilor prezidând asupra înalților preoți: vârșnicii slujesc în prezent ca președinți de ramură în unele regiuni ale lumii în care înalți preoți fac parte din ramură și există ramuri în care doar un singur cvorum al vârșnicilor este organizat și înalți preoți sunt prezenți.

Ce bucurie va fi pentru toți deținătorii Preoției lui Melhisedec de a avea

binecuvântarea de a preda, învăța și sluji împreună cu toți membrii din episcopia lor. Oriunde sunteți și oricare sunt circumstanțele dumneavoastră, vă invit să acceptați, rugându-vă, cu credință și bucurie, noile ocazii de a conduce sau a fi conduși și de a sluji uniți, ca un grup de frați deținători ai preoției.

Acum, voi vorbi despre alte aspecte, care pot necesita clarificări, în timp ce înaintăm pentru a implementa voia Domnului cu privire la organizarea cvorumurilor sfinte Sale preoții.

Care sunt schimbările cu privire la cvorumul înalților preoți la nivel de țară? Cvorumurile înalților preoți la nivel de țară vor continua să funcționeze. Președințiile la nivel de țară vor sluji în continuare ca o președinție a cvorumului înalților preoți la nivel de țară. Totuși, după cum a explicat vârșnicul Christofferson, membrii cvorumului înalților preoți la nivel de țară includ, acum, înalți preoți care slujesc în prezent în președinția țării, în calitate de membri ai episcopatului episcopiei, ca membri ai înaltului consiliu al țării și ca patriarh în exercițiu. Funcționarii și secretarii executivi la nivel de episcopie și țară nu sunt membri ai cvorumului înalților preoți la nivel de țară. Când cineva care slujește

activ ca înalt preot, patriarh, membru din Cei Șaptezeci sau ca apostol vizitează o episcopie și dorește să participe la adunarea preoției, dânsul se va întâlni cu cvorumul vârstnicilor.

Când frații din aceste chemări sunt eliberați la timpul potrivit, ei se întorc la unitățile de care aparțin casele lor ca membri ai cvorumului vârstnicilor.

Care este *rolul* cvorumului înalților preoți la nivel de țară? Președinția țărului se întâlnește cu membrii cvorumului înalților preoți pentru a se consulta împreună, a depune mărturie și a asigura instruire. Adunările țărului, așa cum este explicat în manualele noastre, vor continua cu două modificări.

O modificare prevede că episcopiile și țărulii nu vor mai ține adunări ale comitetului executiv al preoției. Dacă apare o problemă specială în episcopie, cum ar fi o problemă delicată de familie sau încercare neobișnuită de bunăstare, aceasta poate fi rezolvată într-o adunare extinsă a episcopatului. Alte probleme mai puțin delicate pot fi discutate în consiliul episcopiei. Ceea ce era cunoscut drept adunarea comitetului executiv al preoției la nivel de țară se va numi acum „adunarea înaltului consiliu”.

A doua modificare prevede că adunarea anuală a tuturor înalților preoți rânduiți nu se va mai ține. Totuși, președinția țărului va continua să țină

o adunare anuală a cvorumului înalților preoți la nivel de țară așa cum s-a anunțat astăzi.

Poate avea o episcopie mai mult decât un cvorum al vârstnicilor? Răspunsul este da. În spiritul scriiturii Doctrină și legăminte, secțiunea 107, versetul 89, când o episcopie are un număr neobișnuit de mare de membri activi deținători ai Preoției lui Melhisedec, conducătorii pot organiza mai mult decât un cvorum al vârstnicilor. În asemenea situații, fiecare cvorum trebuie să aibă un echilibru rezonabil din punct de vedere al vârstei, experienței și al oficiului și puterii preoției.

Eu depun mărturie că în timp ce înaintăm cu această restructurare inspirată a cvorumului în episcopiile noastre și țărulii noștri vom avea parte de foarte multe binecuvântări. În continuare, sunt doar câteva exemple:

Sub îndrumarea episcopului, mai multe resurse ale preoției sprijină munca de salvare. Aceasta va include adunarea lui Israel prin munca din templu și de întocmire a istoriei familiei, lucrând cu familii și persoane care sunt în nevoie și ajutând misionarii să aducă suflete la Isus Hristos.

Când conducătorii precedenți care au prezidat se întorc să împărtășească experiența lor cvorumului vârstnicilor, va rezulta un cvorum mai puternic al membrilor.

Va fi o diversitate mai mare a darurilor și chemărilor în cadrul cvorumului.

Va fi o mai mare flexibilitate și disponibilitate de a veni în întâmpinarea nevoilor curente și urgente în cadrul episcopiei și al cvorumului și în îndeplinirea diverselor responsabilități de slujire.

Va fi o creștere în îndrumare și unitate când un nou vârstnic și un înalt preot experimentat împărtășesc experiențe, umăr lângă umăr, în adunările cvorumurilor și în îndeplinirea responsabilităților.

Sperăm că episcopii și președinții de ramură vor fi disponibili să își îndeplinească cu credință și sârguință chemările lor pentru a-și păstori turmele și a sluji celor care au nevoie.

Noi înțelegem că fiecare episcopie și țară este diferită. În timp ce înțelegem aceste diferențe, sperăm că veți urma întocmai aceste modificări imediat după această conferință generală. Am fost îndrumați de un profet al lui Dumnezeu! Am primit o mare binecuvântare și avem o responsabilitate extraordinară. Să o îndeplinim cu toată neprihănirea și toată sârguința!

Vă reamintesc: autoritatea preoției vine prin procesul punerii deoparte și rânduirii, dar adevărata putere a preoției, puterea de a acționa în numele Domnului Isus Hristos, vine doar printr-un mod de viață neprihănit.

Domnul i-a declarat profetului Joseph Smith, profetul restaurării:

„Iată, luați seama, Eu voi avea grijă de turmele voastre și voi înălța vârstnici și-i voi trimite la ele.

Iată, voi grăbi lucrarea Mea, la timpul ei”⁶.

Trăim într-o perioadă în care Domnul grăbește lucrarea Sa.

Sper să folosim, fiecare dintre noi, ocazia de a reflecta asupra vieților

Președintele Henry B. Eyring
al doilea consilier în Prima Președinție

noastre și să le îmbunătățim pentru a ne alinia mai bine la voința Sa, astfel încât să merităm multele binecuvântări pe care le-a promis El celor fideli și credincioși.

Vă mulțumim, dragi frați, pentru tot ce faceți pentru a lua parte la această lucrare minunată. Sper că vom merge înaintea în această cauză măreață și onorabilă.

*Când războiul încetează,
Și se opresc luptele,
Când sunt în siguranță
În a păcii vale,
În fața Regelui Sfânt
Toți se vor aduna
Îi vor slăvi numele
Și astfel vor cânta:*

*Victorioși, victorioși,
Prin Cel ce ne-a mântuit!
Victorioși, victorioși,
Doar prin al nostru Domn!
Victorioși, victorioși,
Doar prin al nostru Domn!⁷*

Astăzi, toți suntem martori ai Domului care-Și dezvăluie voia prin profetul Său, președintele Russel M. Nelson. Îmi depun mărturia că dânsul este profetul lui Dumnezeu, aici, pe pământ. Îmi depun mărturia despre Domnul Isus Hristos, care este marele nostru Mântuitor și Salvator. Aceasta este lucrarea Sa și aceasta este voia Sa, despre care depun mărturie solemnă în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Amos 3:7.
2. Doctrină și legăminte 84:88.
3. „Priviți! Oastea regală”, *Immuri*, nr. 161.
4. În James R. Clark, compilație, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, (1965) vol. 2, p. 354.
5. Vedeți Alma 13.
6. Doctrină și legăminte 88:72-73.
7. „Priviți! Oastea regală”, *Immuri*, nr. 161.

Slujirea inspirată

Cel mai bun mod de a primi Spiritul Sfânt este să ne concentrăm asupra slujirii altora. De aceea, avem responsabilitatea din cadrul preoției de a sluji pentru Salvator.

Dragii mei frați, sunt recunoscător pentru privilegiul de a vă vorbi în cadrul acestei conferințe generale istorice. L-am susținut pe președintele Russell M. Nelson ca cel de-al 17-lea președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Având binecuvântarea de a lucra cu dânsul în fiecare zi, am simțit o confirmare din partea Spiritului că președintele Nelson este chemat de Dumnezeu să conducă Biserica adevărată a Domnului.

Am o mărturie, de asemenea, că Domnul l-a chemat pe vârstnicul Gerrit W. Gong și pe vârstnicul Ulisses Soares să slujească în calitate de membri ai Cvorumului celor Doisprezece. Îi iubesc și îi susțin. Prin slujirea pe care o vor oferi, dânsii vor binecuvânta vieți din întreaga lume și din mai multe generații.

Această conferință este istorică și din alt motiv. Președintele Nelson a anunțat un pas înaintea inspirat în planul organizat pe care-l are Domnul pentru

Biserica Sa. Acel plan include o nouă structură pentru cvorumurile preoției în episcopii și țărushi ca noi să ne îndeplinim mai bine responsabilitățile din cadrul preoției. Toate acele responsabilități se referă la grija noastră, a preoților, față de copiii Tatălui.

De-a lungul anilor, planul Domnului pentru ca sfinții Săi să aibă grijă unii de alții și să se iubească unii pe alții a luat multe forme. În perioada de început a Bisericii, în Nauvoo, profetul Joseph Smith a trebuit să se îngrijească în mod organizat de valul mare de converțiți săraci care soseau în oraș. Printre aceștia, au fost și patru dintre străbunicii mei – cuplurile Eyring, Bennion, Romney și Smith. Profetul a organizat îngrijirea acestor sfinți după regiunea geografică. În Illinois, acele diviziuni ale orașului se numeau „episcopii”.

Pe măsură ce sfinții au înaintat spre vest, ei au avut grijă unii de alții în cadrul „companiilor”. Unul dintre străbunicii mei pe linie paternă se întorcea din misiune în locul care se numește acum Oklahoma, când s-a întâlnit pe drum cu o companie. Era atât de slăbit și bolnav, încât el și colegul său misionar au călătorit stând pe spate într-o căruță mică.

Conducătorul companiei a trimis două tinere să ajute pe oricine s-ar afla în căruța aceea oropsită. Una dintre ele, o soră tânără care fusese convertită în Elveția, s-a uitat la unul dintre misionari și i s-a făcut milă de el. Acea companie de sfinți l-a salvat. Și-a revenit suficient încât să meargă restul drumului până în valea Salt Lake pe jos, alături de tânăra lui salvatoare. S-au îndrăgostit și s-au căsătorit. El a devenit străbunicul meu, Henry Eyring, iar ea a devenit străbunica mea, Maria Bommeli Eyring.

După mulți ani, când oamenii au constatat cât de greu fusese să străbată un continent, ea a spus: „O, nu, nu a

fost greu. În timp ce mergeam, vorbeam toată ziua despre miracolul pe care îl găsiserăm amândoi, adevărata Evanghelie a lui Isus Hristos. A fost cea mai fericită perioadă pe care mi-o amintesc”.

De atunci, Domnul a folosit o mulțime de moduri pentru a-i ajuta pe sfinții Lui să aibă grijă unii de alții. Acum, El ne-a binecuvântat cu cvorumuri puternice și unite la nivel de episcopie și țărush – cvorumuri care lucrează în coordonare cu toate organizațiile din cadrul episcopiei.

A fost nevoie de cel puțin două lucruri pentru ca episcopiile, companiile și cvorumurile puternice să aibă succes în ceea ce privește intenția Domnului de a-i ajuta pe sfinții Săi să aibă grijă unii de alții așa cum are El grijă de ei. Acestea au succes când sfinții simt dragostea lui Hristos unii pentru alții mai presus decât interesul personal. Scripturile o numesc „[caritate]... dragostea pură a lui Hristos” (Moroni 7:47). Acestea reușesc când Duhul Sfânt îi îndrumă pe cei care au grijă de altcineva să afle ce știe Domnul că este cel mai bine pentru persoana pe care încearcă să o ajute.

Săptămânile trecute, de mai multe ori, membrii Bisericii au reacționat în prezența mea ca și cum ar fi anticipat cumva ceea ce intenționa Domnul să facă, după cum a fost anunțat astăzi aici. Permiteți-mi să vă ofer doar două exemple. Primul, o cuvântare simplă rostită la adunarea de împărtășanie de un învățător de la Preoția Aaronică, în vârstă de 14 ani, care înțelege ce pot face deținătorii preoției în slujirea pe care o oferă pentru Domnul. Al doilea, un deținător al Preoției lui Melhisedec care, având dragostea lui Hristos, a fost inspirat să slujească unei familii.

În primul rând, permiteți-mi să vă citez cuvintele unui tânăr de la o adunare de împărtășanie. Eu mă aflu în încăpere. Încercați să vă amintiți cum erați dumneavoastră la 14 ani și ascultați-l spunând mai mult decât v-ați așteptat ca un băiat atât de tânăr să știe să spună:

„Mi-a plăcut foarte mult să fac parte din cvorumul învățătorilor din episcopia noastră de când am împlinit 14 ani, anul trecut. Un învățător are toate responsabilitățile unui diacon plus câteva responsabilități noi.

Cum unii dintre noi suntem învățători, alții vor fi într-o zi, și toți membrii Bisericii sunt binecuvântați prin intermediul preoției, este important ca noi toți să știm mai multe despre îndatoririle unui învățător.

În primul rând, în Doctrină și legăminte 20:53 ni se spune: «Datoria învățătorului este de a veghea, întotdeauna, asupra membrilor Bisericii și de a fi cu ei și de a-i întări».

Apoi, în Doctrină și legăminte 20:54-55 ni se spune:

«Și să vadă să nu fie nicio nedreptate în Biserică, nici supărări reciproce, nici minciuni, nici calomnii și nici bârfă; și să vadă ca membrii Bisericii să se întâlnească adeseori și, de asemenea, să

vădă ca toți membrii să-și îndeplinească îndatoririle lor”.

Tânărul a continuat:

„Domnul ne spune că este responsabilitatea noastră nu doar să ne îngrijim de Biserică, ci și de oamenii din Biserică în felul în care s-ar îngriji Hristos, deoarece aceasta este Biserica Sa. Dacă încercăm să ținem poruncile, să fim buni unii cu alții, să fim cinștiți, să fim prieteni buni și să ne bucurăm de compania celuilalt, atunci vom putea avea Spiritul cu noi și vom putea ști ceea ce Tatăl Ceresc vrea să facem. Dacă nu facem aceste lucruri, nu ne putem îndeplini chemarea”.

El a continuat spunând:

„Când un învățător alege să fie un exemplu, fiind un bun învățător de acasă, întâmpinând membrii la Biserică, pregătind împărtașania, ajutând acasă și fiind un împăciuitor, el alege să-și cinstească preoția și să-și îndeplinească chemarea.

Să fii un bun învățător nu înseamnă numai să fii responsabil când ești la Biserică sau la activități ale Bisericii. Apostolul Pavel ne-a învățat: «Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție» (1 Timotei 4:12”.

Apoi, tânărul a spus:

„Oriunde am fi și orice am face, noi putem fi exemple bune de neprihănire în toate timpurile și în toate locurile.

Tatăl meu și cu mine suntem învățătorii de acasă ai familiei Brown.¹ De fiecare dată când mergem la ei, mă simt foarte bine discutând cu ei și cunoscându-i mai bine. Un lucru care îmi place foarte mult la familia Brown este că, de fiecare dată când mergem la ei, sunt dispuși să ne asculte și au mereu povestiri frumoase pe care le împărtășesc.

Când îi cunoaștem mai bine pe oamenii din episcopie datorită învățământului de acasă, este mai ușor să

îndeplinim a doua îndatorire a învățătorului, aceea de a-i întâmpina pe membri la Biserică. Când îi ajutăm pe oameni să se simtă bineveniți și incluși la Biserică, acest lucru îi ajută pe toți membrii episcopiei să se simtă iubiți și pregătiți să ia din împărtașanie.

După ce îi întâmpină pe membrii care vin la Biserică, învățătorii ajută în fiecare duminică la pregătirea împărtașaniei. Îmi place foarte mult să distribui și să pregătesc împărtașania în această episcopie deoarece toți membrii sunt atât de reverențioși. Simt întotdeauna Spiritul când pregătesc și distribui împărtașania. Este o adevărată binecuvântare pentru mine că pot face acest lucru în fiecare duminică.

Unele acte de slujire, precum distribuirea împărtașaniei, sunt acte pe care oamenii le observă și pentru care ne mulțumesc, dar altele, precum pregătirea împărtașaniei, trec, de obicei, neobservate. *Nu este* important dacă oamenii ne *văd* slujind; ceea ce este important este că Domnul știe că noi I-am slujit.

În calitate de învățători, noi trebuie să încercăm întotdeauna să întărim Biserica, să-i întărim pe prietenii noștri și pe membrii familiei noastre îndeplinindu-ne responsabilitățile din cadrul preoției. Nu este întotdeauna ușor, dar Domnul nu ne dă porunci «fără să pregătească o cale pentru [noi], ca [noi] să îndeplinim lucrurile pe care El le-a poruncit» (1 Nefi 3:7”.

În timp ce tânărul își încheia cuvântarea, am continuat să fiu uimit de maturitatea și înțelepciunea lui. El a rezumat spunând: „Știu că, dacă alegem să Îl urmăm pe [Isus Hristos], vom fi mai buni”.

O altă povestire despre slujire în cadrul preoției a fost rostită în urmă cu o lună într-o adunare de împărtașanie dintr-o episcopie. Din nou, eu mă aflu în încăperea. În acest caz,

deținătorul mai în vârstă al Preoției lui Melhisedec nu știa, în timp ce vorbea, că descria exact ceea ce Domnul dorește să se întâmple cu cvorumurile întărite ale preoției. Iată o porțiune din relatarea sa:

Împreună cu un coleg învățător de acasă, au primit sarcina de a sluji unui număr de șapte familii. Aproape niciuna dintre ele *nu* dorea să fie vizitată. Când învățătorii de acasă au mers la apartamentele lor, nu au vrut să le deschidă. Când au telefonat, nu au răspuns. Când au lăsat un mesaj, nu i-au sunat înapoi. Acest coleg senior a hotărât în final să slujească prin intermediul scrisorilor. A început chiar să folosească plicuri galbene strălucitoare sperând să primească un răspuns.

Una dintre cele șapte familii era alcătuită dintr-o soră necăsătorită mai puțin activă care emigrase din Europa. Avea doi copii mici.

După multe încercări de a o contacta, el a primit un mesaj pe telefon. Ea l-a informat tăios că era prea ocupată să se întâlnească cu învățătorii de acasă. Avea două locuri de muncă și era înrolată, de asemenea, în armată. La primul ei loc de muncă era ofițer de poliție, iar țelul ei era să devină detectiv și, apoi, să se întoarcă în țara ei natală pentru a continua să lucreze acolo.

Învățătorul de acasă nu a reușit niciodată să o viziteze acasă. Îi scria mesaje pe telefon din când în când. În fiecare lună, îi trimitea o scrisoare, plus felicitări cu ocazia sărbătorilor pentru fiecare copil.

Nu a primit niciun răspuns. Dar știa cine erau învățătorii ei de acasă, cum să ia legătura cu ei și că ei aveau să persiste în slujirea lor din cadrul preoției.

Apoi, într-o zi, el a primit un mesaj urgent de la ea. Avea nevoie disperată de ajutor. Nu știa cine era episcopul, dar știa cine erau învățătorii ei de acasă.

În câteva zile, trebuia să plece din stat pentru o lună de instruire militară. Nu putea să-și ia copiii cu ea. Mama ei, care urma să aibă grijă de copiii ei, tocmai luase avionul spre Europa pentru a avea grijă de soțul ei, care se îmbolnăvisese.

Această soră necăsătorită mai puțin activă a avut destui bani să cumpere un bilet de avion către Europa pentru copilul ei mai mic, dar nu și pentru fiul ei, Eric, în vârstă de 12 ani.² L-a întrebat pe învățătorul ei de acasă dacă putea să găsească o familie bună de membri care să îl ia pe Eric pentru următoarele 30 de zile!

Învățătorul de acasă i-a scris înapoi că se va strădui să găsească. Apoi, i-a contactat pe conducătorii săi ai preoției.

Episcopul, care era Înaltul Preot care prezida, i-a dat aprobarea să ceară ajutorul membrilor consiliului episcopiei, inclusiv președintei Societății de Alinare.

Președinta Societății de Alinare a găsit repede patru familii bune de membri ai Bisericii cu copii de vârsta lui Eric care au acceptat să îl ia pe Eric în căminele lor câte o săptămână fiecare. În luna care a urmat, aceste familii i-au dat lui Eric să mănânce, i-au găsit un loc în apartamentele lor deja aglomerate sau în casele lor mici, l-au dus cu ele în vacanțele lor de vară deja planificate, l-au dus la Biserică, l-au inclus în serile lor în familie și așa mai departe.

Familiiile care aveau băieți de vârsta lui Eric l-au implicat în adunările și activitățile cvorumurilor lor. În această perioadă de 30 de zile, pentru prima oară în viața sa, Eric a mers la Biserică în fiecare duminică.

După ce mama lui s-a întors acasă, Eric a continuat să meargă la Biserică, de obicei cu una dintre acele patru familii care s-au oferit să ajute sau cu alte persoane cu care se împrietenise, inclusiv învățătoarele vizitatoare ale mamei lui. După un timp, a fost rânduit diacon și a început să distribuie cu regularitate împărțășania.

Acum, să privim către viitorul lui Eric. Nu vom fi surprinși dacă va deveni conducător în Biserică în țara de origine a mamei lui după ce se va întoarce cu familia acolo – datorită unor sfinți care au lucrat împreună, uniți, sub îndrumarea unui episcop, pentru a sluji dintr-un sentiment de caritate și sub îndrumarea Duhului Sfânt.

Știm că, pentru a fi salvați în împărăția lui Dumnezeu, este esențial să avem caritate. Moroni a scris: „Și dacă voi nu aveți caritate, atunci în niciun caz nu puteți să fiți salvați în împărăția lui Dumnezeu” (Moroni 10:21; vedeți, de asemenea, Eter 12:34).

Știm, de asemenea, că, după ce am făcut tot posibilul, caritatea ne este oferită în dar. Noi trebuie „[să ne rugăm] la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca [noi] să [fim] plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor aceluia care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos (Moroni 7:48).

Eu cred că cel mai bun mod de a primi Spiritul Sfânt este să ne concentrăm asupra slujirii altora. De aceea, avem responsabilitatea din cadrul preoției de a sluji pentru Salvator. Când suntem angajați în slujirea altora, ne gândim mai puțin la noi înșine și Duhul Sfânt poate veni mai prompt la noi și ne poate ajuta în încercarea noastră de o viață de a primi darul carității.

Depun mărturia mea că Domnul a început deja să avanseze planul Său de a ne ajuta să devenim și mai inspirați și mai caritabili în slujirea pe care o oferim în cadrul preoției. Sunt recunoscător pentru dragostea Sa, pe care ne-o oferă cu atâta generozitate. Eu mărturisesc astfel în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Numele au fost schimbate.
2. Numele au fost schimbate.

Președintele Dallin H. Oaks
primul consilier în Prima Președinție

Puterile preoției

Slujirea cu credință și sârguință în cadrul preoției sfinte pe care o dețineți este vitală pentru lucrarea Domnului în familia dumneavoastră și în chemările pe care le aveți în cadrul Bisericii.

Preaiubiții mei frați, am auzit un anunț revelator din partea președintelui Russell M. Nelson. Am auzit explicații importante oferite de vârstnicii Christofferson și Rasband și de președintele Eyring. Ceea ce mai urmează să fie spus, inclusiv de către președintele Nelson, vă va explica ceea ce dumneavoastră, conducători ai Domnului și deținători ai preoției, veți face de acum în responsabilitățile dumneavoastră. Pentru a ajuta, voi trece în revistă anumite principii fundamentale privind preoția pe care o dețineți.

I. Preoția

Preoția lui Melhisedec este autoritatea divină pe care Dumnezeu a delegat-o în vederea îndeplinirii lucrării Sale de a „[realiza]... viața veșnică a omului” (Moise 1:39). În anul 1829, aceasta le-a fost conferită lui Joseph Smith și Oliver Cowdery de Petru, Iacov și Ioan, apostolii Salvatorului (vedeți D&L 27:12). Este mai sacră și mai puternică decât am putea noi s-o descriem.

Cheile preoției sunt puterile de a îndruma exercitarea autorității preoției. Astfel, când apostolii le-au conferit Preoția lui Melhisedec lui Joseph și Oliver, ei le-au dat, de asemenea, cheile pentru a îndruma exercitarea ei (vedeți

D&L 27:12-13). Dar nu au fost conferite toate cheile preoției la acea vreme. Toate cheile și întreaga cunoaștere necesare pentru această „[dispensație a] plenitudinii timpurilor” (D&L 128:18) sunt date „rând după rând” (versetul 21). Chei suplimentare au fost date în Templul Kirtland, șapte ani mai târziu (vedeți D&L 110:11-16). Aceste chei au fost date pentru a îndruma autoritatea preoției în însărcinările suplimentare care au fost date la acea vreme, cum ar fi botezul pentru cei morți.

Preoția lui Melhisedec nu este un statut sau un titlu. Este o putere divină dată în grija bărbaților demni întru folosul lucrării lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Trebuie să ne aducem aminte întotdeauna că bărbații care dețin preoția *nu* sunt „preoția”. Nu este potrivit să spunem „preoția și femeile”. Trebuie să spunem „*deținătorii* preoției și femeile”.

II. Misiunea de a sluji

În continuare, să ne gândim ce așteaptă Domnul Isus Hristos de la cei care dețin preoția Sa – cum să aducem suflute la El.

Președintele Joseph F. Smith ne-a învățat: „Bine s-a spus că Biserica este perfect organizată. Singurul necaz este că aceste organizații nu acordă atenție deplină obligațiilor pe care le au. Când vor ajunge să se concentreze în totalitate asupra a ceea ce se cere din partea lor, își vor îndeplini îndatoririle dând dovadă de mai multă credință, iar lucrarea Domnului va fi cu atât mai fermă și mai puternică și va avea o influență mai mare în lume”¹.

Președintele Smith ne-a mai atenționat:

„Titlurile de onoare date de Dumnezeu... asociate mai multor officii și ordine ale preoției sfinte nu trebuie folosite și nici considerate ca fiind la fel ca cele create de oameni; nu au rol decorativ și nici autoritar, ci de desemnare la slujire efectuată cu umilință în lucrarea singurului Stăpân căruia declarăm că-I slujim...”

Lucrăm pentru salvarea sufletelor și ar trebui să simțim că aceasta este cea mai mare îndatorire care ne-a fost încredințată. Așadar, ar trebui să ne simțim dornici să sacrificăm totul, dacă este nevoie, pentru dragostea lui Dumnezeu, salvarea oamenilor și triumful împărăției lui Dumnezeu pe pământ”².

III. Oficiile preoției

În Biserica Domnului, oficiile din cadrul Preoției lui Melhisedec au diferite funcții. Doctrină și legăminte se referă la înalții preoți ca fiind „președinți permanenți sau slujitori la diverși țărâși împărțiați în afară” (D&L 124:134). Se referă la vârstnici ca fiind „slujitori permanenți ai Bisericii [Domnului]” (D&L 124:137). Iată alte învățături despre aceste funcții separate.

Un înalt preot oficiază și administrează lucrurile spirituale (vedeți D&L 107:10, 12). Președintele Joseph F. Smith ne-a mai învățat: „Pentru că a

fost rânduit înalt preot, [el] ar trebui să se simtă obligat... să dea un exemplu demn de urmat, atât de cei în vârstă, cât și de cei tineri și să facă în așa fel, încât să fie învățator al neprihănirii, nu doar prin precepte, ci, mai ales, prin exemplu – oferindu-le celor mai tineri beneficiul experienței vârstei și, astfel, să devină, el însuși o putere în cadrul comunității în care locuiește”³.

În legătură cu îndatoririle unui vârstnic, vârstnicul Bruce R. McConkie, din Cvorumul celor Doisprezece, ne-a învățat: „Vârstnicul este un slujitor al Domnului Isus Hristos... El este împuțernicit să stea în locul Învățătorului și să-L reprezinte... slujind semenilor săi. El este reprezentantul Domnului”⁴.

Vârstnicul McConkie a criticat ideea conform căreia un bărbat este „doar un vârstnic”. „Fiecare vârstnic din cadrul Bisericii deține la fel de multă preoție ca președintele Bisericii”, a spus el. „Ce este un vârstnic? Este un păstor, un păstor care slujește în turma Păstorului cel Bun”⁵.

În această funcție importantă de a slui în turma Păstorului cel Bun, nu există diferențe între oficiul de înalt preot și cel de vârstnic din cadrul Preoției lui Melhisedec. În minunata secțiune 107 din Doctrină și legăminte, Domnul afirmă: „Înalții preoți, după ordinul Preoției lui Melhisedec, au dreptul să slujească în propriul lor oficiu, sub

îndrumarea președinției, în administrarea lucrurilor spirituale și, de asemenea, în oficiul de vârstnic [sau în officii ale Preoției aaronice]” (D&L 107:10; vedeți, de asemenea, versetul 12).

Cel mai important principiu pentru toți deținătorii preoției este principiul predat de Iacov, profetul din Cartea lui Mormon. După ce el și fratele său Iosif au fost rânduiți preoți și învățători ai poporului, el a spus: „Și am îndeplinit cu credință și sârguință slujba noastră pentru Domnul, luând responsabilitatea asupra noastră, răspunzând pentru păcatele poporului cu capul nostru dacă nu l-am învățat cuvântul lui Dumnezeu cu toată sârguința” (Iacov 1:19).

Dragi frați, responsabilitățile noastre, în calitate de deținători ai preoției, sunt lucruri serioase. Alte organizații pot fi mulțumite cu performanțe la nivelul standardelor lumesti în ceea ce privește transmiterea propriilor mesaje și îndeplinirea altor funcții pe care le au. Dar noi, cei care deținem preoția lui Dumnezeu, avem puterea divină care administrează chiar și intrarea în împărăția celestială a lui Dumnezeu. Avem scopul și responsabilitatea pe care Domnul le-a definit în prefața revelată pentru Doctrină și legăminte. Noi trebuie să proclamăm lumii:

„Ca fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii;

Pentru ca să poată crește credința pe pământ;

Pentru ca legământul Meu nepieritor să poată fi stabilit;

Pentru ca plenitudinea Evangheliei Mele să poată fi proclamată de cei slabi și simpli până la marginile pământului” (D&L 1:20-23).

Pentru a îndeplini această însărcinare divină, trebuie să dăm dovadă de credință „[îndeplinindu-ne] cu credință și sârguință” chemările și

responsabilitățile din cadrul preoției (vedeți D&L 84:33). Președintele Harold B. Lee a explicat ce înseamnă să slujim cu credință și sârguință în cadrul preoției: „Când un bărbat devine deținător al preoției, el devine un reprezentant al Domnului. El trebuie să-și înțeleagă responsabilitatea de a fi angajat în lucrarea Domnului. Aceasta este ceea ce înseamnă să slujim cu credință și sârguință în cadrul preoției”⁶.

Așadar, dragi frați, dacă Domnul Însuși v-ar cere să ajutați pe unul dintre fiii Săi sau pe una dintre ficele Sale – ceea ce El a făcut prin slujitorii Săi – ați face-o? Și, dacă ați face-o, ați acționa ca reprezentant al Său, „[angajați] în lucrarea Domnului”, bizuindu-vă pe ajutorul pe care El l-a promis?

Președintele Lee ne-a învățat și el despre slujirea cu credință și sârguință în cadrul preoției: „Când ținem o lupă deasupra unui obiect, aceasta îl face să pară mai mare decât îl putem vedea cu ochiul liber; acesta este rolul unei lupe. Așadar... dacă cineva s-ar uita cu lupa la preoția pe care o deține, atunci ar vedea-o mai mare decât s-a gândit inițial că era și mai importantă decât ar fi crezut oricine altcineva – acesta este modul în care slujiți cu credință și sârguință în cadrul preoției”⁷.

Iată un exemplu de deținător al preoției care își îndeplinește cu credință și sârguință responsabilitatea din cadrul preoției. Am aflat despre aceasta de la vârstnicul Jeffrey D. Erekson, care m-a însoțit la o conferință de țară în Idaho. Pe când era un vârstnic proaspăt căsătorit, foarte sărac și nu se simțea în stare să-și termine ultimul an de facultate, Jeffrey a hotărât să renunțe la facultate și să accepte un loc de muncă atractiv. După câteva zile, președintele cvorumului vârstnicilor din care făcea parte l-a vizitat acasă. „Înțelege semnificația cheilor preoției pe care le dețin?”,

l-a întrebat președintele cvorumului vârstnicilor. După ce Jeffrey a răspuns afirmativ, președintele i-a spus că, după ce a auzit de intenția lui de a renunța la facultate, Domnul l-a chinuit de-a lungul a nopți nedormite să-i transmită lui Jeffrey următorul mesaj: „În calitatea mea de președinte al cvorumului vârstnicilor din care faci parte, te sfătuiesc să nu renunți la facultate. Acesta este un mesaj de la Domnul pentru tine”. Jeffrey și-a continuat facultatea. L-am întâlnit după mai mulți ani, când era un om de afaceri de succes, și l-am auzit spunând unui auditoriu format din deținători ai preoției: „Acel sfat a avut un mare efect în viața mea”.

Un deținător al preoției a slujit cu credință și sârguință în cadrul preoției și al chemării sale, iar acel lucru a avut „un mare efect” în viața unui alt copil al lui Dumnezeu.

IV. Preoția în cadrul familiei

Până acum, am vorbit despre funcțiile preoției în cadrul Bisericii. Acum, voi vorbi despre preoție în cadrul familiei. Încep cu cheile. Principiul

conform căruia autoritatea preoției poate fi exercitată doar sub îndrumarea celui care deține cheile pentru acea funcție este fundamental în Biserică, însă nu este valabil în ceea ce privește exercitarea autorității preoției în cadrul familiei.⁸ Tatăl care deține preoția prezidează în familia sa prin autoritatea preoției pe care o deține. El nu are nevoie de îndrumarea sau aprobarea cheilor preoției pentru a-și sfătui membrii familiei, pentru a da binecuvântări ale preoției soției și copiilor săi sau pentru a da binecuvântări de sănătate membrilor familiei sau altora.

Dacă tații slujesc cu credință și sârguință în cadrul preoției în familia lor, acest lucru va ajuta la progresul misiunii Bisericii tot atât de mult ca orice altceva ar face. Tații care dețin Preoția lui Melhisedec trebuie să țină poruncile, astfel încât să aibă puterea preoției pentru a da binecuvântări membrilor familiei lor. Tații trebuie, de asemenea, să stabilească relații de familie pline de iubire, astfel încât membrii familiei să dorească să-i ceară binecuvântări tatălui lor. Și, părinții trebuie să încurajeze cererea de mai multe binecuvântări ale preoției în cadrul familiei.

Dragi tați, funcționați ca „parteneri egali” ai soției dumneavoastră, așa cum ne învață declarația despre familie.⁹ Și, dragi tați, când aveți privilegiul să exercitați puterea și influența autorității preoției pe care o dețineți, faceți acest lucru „prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră” (D&L 121:41). Acest standard înalt pentru exercitarea autorității preoției este cel mai important în familie. Președintele Harold B. Lee a făcut următoarea promisiune imediat după ce a devenit președintele Bisericii: „Niciodată puterea preoției, pe care o dețineți, nu va fi mai minunată

Președintele Russell M. Nelson

ca atunci când este o situație de criză în căminul dumneavoastră, o boală gravă sau o hotărâre importantă care trebuie luată... În puterea preoției, care este puterea Dumnezeului cel Atotputernic, se află puterea de a înfăptui miracole, dacă Domnul dorește astfel, însă, pentru ca noi să folosim acea preoție, trebuie să fim demni s-o exercităm. Să nu reușim să înțelegem acest principiu înseamnă să nu reușim să primim binecuvântările pe care le aduce deținerea acelei mărețe preoții”¹⁰.

Preaiubiții mei frați, slujirea cu credință și sârguință în cadrul preoției sfinte pe care o dețineți este vitală pentru lucrarea Domnului în familia dumneavoastră și în chemările dumneavoastră în cadrul Bisericii.

Depun mărturie despre Cel a cărui preoție este aceasta. Prin suferința Sa ispășitoare, prin jertfa și învierea Sa, toți bărbații și toate femeile au garantată nemurirea și șansa vieții eterne. Fiecare dintre noi ar trebui să fie credincios și sârguincios în a-și face partea în această măreață lucrare a lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 343.
2. *Teachings: Joseph F. Smith*, p. 340, 343.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a 5-a ediție (1939), p. 182.
4. Bruce R. McConkie, „Only an Elder”, *Ensign*, iun. 1975, p. 66; sublinierea din textul original nu a fost păstrată.
5. Bruce R. McConkie, „Only an Elder”, p. 66; sublinierea din textul original nu a fost păstrată.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 93.
7. *Teachings of Harold B. Lee*, editate de Clyde J. Williams (1996), p. 499.
8. Vedeti Dallin H. Oaks, „Autoritatea preoției în familie și în Biserică”, *Liahona*, nov. 2005, p. 24-27.
9. Vedeti „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
10. *Teachings: Harold B. Lee*, p. 97.

Să slujim cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu

Vom sluji în numele Său, cu puterea și autoritatea Sa și cu dragostea Sa blândă.

Dragii mei frați, vă mulțumesc pentru devotamentul față de Domnul și lucrarea Sa. Este într-adevăr o bucurie să fiu cu dumneavoastră. În calitate de nouă Primă Președinție, vă mulțumim pentru rugăciunile și eforturile dumneavoastră de susținere. Suntem recunoscători pentru viața și slujirea dumneavoastră pe care o oferiți Domnului. Devotamentul față de îndatoririle dumneavoastră și slujirea dumneavoastră altruistă sunt la fel de importante în chemările dumneavoastră precum sunt ale noastre în chemările noastre. Petrecând o viață plină de slujire în această Biserică, am învățat că nu contează *unde* slujește cineva. Ceea ce îi pasă Domnului este *cum* slujește cineva.

Îmi exprim profunda recunoștință pentru președintele Thomas S. Monson, care mi-a fost exemplu mai bine de 50 de ani. Iar pentru consilierii săi, președintele Henry B. Eyring și președintele Dieter F. Uchtdorf, îmi exprim profunda admirație. Îi felicit pentru slujirea oferită Domnului și profețiilor Săi. Acești doi slujitori devotați au primit

noi însărcinări. Ei continuă să slujească cu vigoare și angajament. Îi onorez și îi iubesc pe amândoi.

Este o binecuvântare remarcabilă să slujim în Biserică adevărată și vie a Domnului cu autoritatea și puterea Sa. Restaurarea preoției lui Dumnezeu, inclusiv a cheilor preoției, oferă sfinților din zilele din urmă demni cele mai mari binecuvântări spirituale. Vedem acele binecuvântări în viețile femeilor, bărbaților și copiilor din întreaga lume.

Vedem femei credincioase care înțeleg puterea inerentă în chemările lor și în înzestrarea lor și alte rânduieli din templu. Aceste femei știu cum să invoce puterile cerului pentru a-și proteja și întări soții, copiii și pe alții pe care îi iubesc. Acestea sunt femei puternice din punct de vedere spiritual care conduc, predau și slujesc fără teamă în chemările lor cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu!¹ Cât de recunoscător sunt pentru ele!

De asemenea, vedem bărbați credincioși care trăiesc la înălțimea privilegiilor pe care le au ca deținători

ai preoției. Ei conduc și slujesc făcând sacrificii în felul Domnului, dând dovadă de dragoste, bunătate și răbdare. Ei îi binecuvântează, îndrumă, protejează și întăresc pe alții prin puterea preoției pe care o dețin. Ei fac miracole în viețile celor pe care îi slujesc în timp ce-și păstrează propria căsnicie și familie în siguranță. Ei resping răul și sunt vârstnici puternici în Israel.² Sunt profund recunoscători pentru ei!

Acum, îmi permiteți să trag un semnal de alarmă? Anume acesta: prea mulți dintre frații și surorile noastre nu înțeleg pe deplin conceptul de putere și autoritate a preoției. Ei se comportă ca și cum mai degrabă și-ar satisface propriile dorințe și plăceri, în loc să folosească puterea lui Dumnezeu pentru a-I binecuvânta copiii.

Mi-e teamă că prea mulți dintre frații și surorile noastre nu înțeleg privilegiile care pot fi ale lor.³ Unii dintre frații noștri, de exemplu, se comportă ca și cum nu înțeleg ce este preoția și ce le permite să facă. Permiteți-mi să vă ofer câteva exemple concrete.

Nu cu mult timp în urmă, am participat o adunare de împărtășanie unde un tată urma să-i ofere bebelușului său un nume și o binecuvântare. Tânărul tată a luat pruncul său prețios în brațele sale, i-a dat un nume și, apoi, a oferit o frumoasă rugăciune. Dar *nu* a oferit copilei o binecuvântare. Acea fetiță a primit

un nume, dar nu o binecuvântare! Acel drag vârstnic nu a știut diferența dintre o rugăciune și o binecuvântare a preoției. Prin autoritatea și puterea preoției pe care o deținea, și-ar fi putut binecuvânta pruncul, dar nu a făcut-o. M-am gândit: „Ce ocazie irosită!”.

Permiteți-mi să vă dau câteva alte exemple. Știm de frați care pun surori deoparte în calitate de conducătoare și învățătoare la Societatea Primară, Tinerele Fete sau Societatea de Alinare, dar care nu le binecuvântează – nu le binecuvântează cu puterea de a-și îndeplini chemările. Ei doar le oferă sfaturi și instruire. Vedem tați demni care nu le oferă soției și copiilor lor binecuvântări ale preoției când acestea sunt exact ceea ce le trebuie. Puterea preoției a fost restaurată pe acest pământ, dar totuși mult prea mulți frați și surori trec prin încercări teribile în viață fără să primească vreodată o binecuvântare adevărată a preoției. Ce tragedie! Aceasta este o tragedie pe care o putem elimina.

Frați, noi deținem preoția sfântă a lui Dumnezeu! Avem autoritatea Sa pentru a binecuvânta oamenii Săi. Gândiți-vă doar la încredințarea remarcabilă pe care ne-a dat-o Domnul când a spus: „Pe acela pe care îl binecuvântezi Eu îl voi binecuvânta”⁴. Este privilegiul nostru să acționăm în numele lui Isus Hristos pentru a binecuvânta copiii lui Dumnezeu conform voinței Sale cu

privire la ei. Dragi președinți de țărș și episcopi, vă rog să vă asigurați că fiecare membru din cvorumurile aflate în responsabilitatea dumneavoastră înțelege cum să acorde o binecuvântare a preoției – inclusiv nevoia de a fi demn și pregătirea spirituală necesare pentru a invoca pe deplin puterea lui Dumnezeu.⁵

Tuturor fraților care dețin preoția: vă invit să inspirați membrii să-și onoreze legămintele, să postească și să se roage, să studieze scripturile, să preaslăvească în templu și să slujească cu credință ca bărbați și femei ai lui Dumnezeu. Îi putem ajuta pe toți să vadă prin ochiul credinței că supunerea și neprihănirea îi vor apropia de Isus Hristos, îi vor ajuta să se bucure de însoțirea Duhului Sfânt și să aibă parte de bucurie în viață!

O caracteristică a Bisericii adevărate și vii a Domnului va fi mereu efortul organizat și îndrumat de a sluji fiecărui copil în parte al lui Dumnezeu și familiei sale.⁶ Deoarece este Biserica Sa, noi, în calitate de slujitori ai Săi, vom sluji fiecăruia în mod individual, la fel cum a făcut El.⁷ Vom sluji în numele Său, cu puterea și autoritatea Sa și cu dragostea Sa blândă.

O experiență pe care am avut-o cu mai bine de 60 de ani în urmă în Boston m-a învățat cât de puternic poate fi privilegiul de a sluji unul câte unul. Pe atunci, eram chirurg rezident

la Spitalul General din Massachusetts – fiind de gardă în fiecare zi, o dată la două nopți și, din două în două săptămâni, la sfârșit de săptămână. Timpul petrecut cu soția mea, cei patru copii ai noștri și pentru activitatea în Biserică era limitat. Totuși, președintele nostru de ramură m-a delegat să vizitez casa lui Wilbur și a Leonorei Cox, în speranța că fratele Cox va redeveni activ în Biserică. El și Leonora fuseseră pecetluiți în templu.⁸ Totuși, Wilbur nu fusese la biserică de mulți ani.

Colegul meu și cu mine am mers la ei acasă. Când am intrat, sora Cox ne-a întâmpinat cu căldură⁹, dar fratele Cox s-a dus imediat într-o altă cameră și a închis ușa.

M-am dus în dreptul ușii închise și am ciocănit. După o clipă, am auzit bolborosind: „Intră”. Am deschis ușa și l-am găsit pe fratele Cox înconjurat de o mulțime de echipamente pentru radioamatori. În acea cămăruță, și-a aprins o țigară. Era clar că vizita mea nu era binevenită.

Mi-am aruncat privirea prin cameră cu uimire și am spus: „Frate Cox, mereu am vrut să învăț mai mult despre ce înseamnă munca de radioamator. Ai vrea să mă înveți? Îmi pare rău că nu

pot sta mai mult în seara aceasta, dar așa putea veni o altă dată?”

A ezitat pentru un moment, apoi a spus da. Acela a fost începutul unei prietenii minunate. M-am întors, iar el m-a învățat. Am început să-l iubesc și să-l respect. În următoarele noastre vizite, măreția acestui om a ieșit la iveală. Am devenit prieteni foarte buni, la fel ca soțiile noastre eterne. Apoi, cu trecerea timpului, familia noastră s-a mutat. Conducătorii locali au continuat să se îngrijească de familia Cox.¹⁰

După aproximativ opt ani de la acea primă vizită, a fost organizat Țărușul Boston.¹¹ Puteți ghici cine a fost primul său președinte de țăruș? Da! Fratele Cox! În anii ce au urmat, el a slujit și în calitate de președinte de misiune și președinte de templu.

Ani mai târziu, în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece, am fost delegat să organizez un nou țăruș în ținutul Sanpete, Utah. În timpul interviurilor obișnuite, am fost plăcut surprins să-l întâlnesc din nou pe dragul meu prieten, fratele Cox! M-am simțit inspirat să-l chem să slujească în calitate de patriarh al țărușului. După ce l-am rânduit, ne-am îmbrățișat și am plâns împreună. Oamenii

din cameră se întrebau de ce plângeau acei doi adulți. Dar noi știam. Și sora Cox știa. Erau lacrimi de bucurie! Ne-am amintit în tăcere incredibila călătorie de dragoste și pocăință care începuse într-o seară în casa lor, cu mai mult de 30 de ani în urmă.

Povestea nu se termină aici. Familia fratelui și surorii Cox a crescut și numără 3 copii, 20 de nepoți și 54 de strănepoți. Pe lângă aceasta, adăugați impactul pe care l-au avut asupra a sute de misionari, a altor câteva mii de membri în templu și a altor câteva sute de membri care au primit binecuvântări patriarhale de la fratele Wilbur Cox. Influența sa și a Leonorei va continua să se facă simțită de-a lungul multor generații pe întreg pământul.

Astfel de experiențe, precum a lui Wilbur și a Leonorei Cox au loc în fiecare săptămână – sper, în fiecare zi – în această Biserică. Slujitorii dedicați ai Domnului Isus Hristos îndeplinesc lucrarea Sa cu puterea și autoritatea Sa.

Frați, există uși pe care le putem deschide, binecuvântări ale preoției pe care le putem oferi, inimi pe care le putem vindeca, poveri pe care le putem înlătura, mărturii pe care le putem întări, vieți pe care le putem salva și bucurie pe care o putem aduce în căminele sfinților din zilele din urmă – toate acestea deoarece deținem preoția lui Dumnezeu. Noi suntem bărbații care au fost „chemați și pregătiți încă de la crearea lumii, potrivit prezidiului făcute de Dumnezeu, potrivit cu marea [noastră] credință” pentru a face această lucrare.¹²

În această seară, vă invit la propriu să vă ridicăți împreună cu mine în măreția noastră frăție eternă. Când menționez oficiul preoției pe care îl dețineți, vă rog să vă ridicăți și să rămâneți în picioare. Diaconi, ridicăți-vă, vă rog! Învățători, ridicăți-vă! Preoți! Episcopi! Vârstnici!

Autorități generale și oficialități generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Dallin H. Oaks
primul consilier

Russell M. Nelson
președinte

Henry B. Eyring
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

Lynn G. Robbins

Juan A. Uceda

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Eby

AUTORITĂȚI GENERALE-CEI ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Adukkalis

Jose L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Aderin

Mervyn B. Arnold

Steven R. Bangert

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bernmett

Shayne M. Boven

Mark A. Bragg

Craig A. Cardon

Matthew L. Carpenter

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Lawrence E. Cochrige

Valeri V. Cordon

J. Dean Comisi

Claudio R. M. Costa

Joaquin E. Costa

Leonard R. Curtis Jr.

Massimo De Feo

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Duncan

Timothy J. Dyches

Larry J. Echo Hawk

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

Eduardo Gavarret

Jack N. Gerard

Carlos A. Godoy

Taylor G. Godby

Christoffa Golden

Walter F. Gonzalez

C. Scott Gow

O. Vincent Habekt

Donald L. Heblstrom

Kevin S. Hamilton

Allen D. Haynie

Mahbas Held

David P. Homer

Paul V. Johnson

Larry S. Kacher

Jrg Keibigat

Joni L. Koch

Erich W. Kopschke

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Richard J. Maynes

Kyle S. McKay

Peter F. Meus

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Mattress

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Adrijan Ochsoa

Allan F. Pecker

S. Mark Palmer

Adilson de Paula Parrella

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Peper

John C. Pingree Jr.

Rafael E. Pino

Michael T. Ringwood

Gary B. Sabbin

Evan A. Schmitz

Gregory A. Schwitzer

Joseph W. Shari

Steven E. Snow

Vem P. Stanfill

Brian K. Taylor

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Amulio Valenzuela

Juan Pablo Villar

Terence M. Vinson

Takashi Wada

Taniel B. Wakolo

Scott D. Whiting

Larry Y. Wilson

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiro Yamashita

Jorge F. Zaballos

Claudio D. Zivic

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Dean M. Davies
primul consilier

Gerard Causse
episcopul care prezideaza

Iv. Christophier Vaddell
al doilea consilier

ȘCOALA DE DUMINICA

Devin G. Durant
primul consilier

Tad R. Callister
președinte

Brian K. Ashton
al doilea consilier

TINERILE FETE

Michelle D. Craig
prima consiliera

Bonnie H. Gordon
președinta

Becky Craven
a doua consiliera

OFICIANȚI GENERALI

Sharon Etlbak
prima consiliera

Jean B. Bingham
președinta

Reyna L. Aburto
a doua consiliera

Lisa L. Hakrass
prima consiliera

Joy D. Jones
președinta

Cristina B. Franco
a doua consiliera

Douglas D. Holmes
primul consilier

Stephen W. Owen
președinte

M. Joseph Brough
al doilea consilier

SOCIETATEA PRIMARĂ

Lisa L. Hakrass
prima consiliera

Joy D. Jones
președinta

Cristina B. Franco
a doua consiliera

Douglas D. Holmes
primul consilier

Stephen W. Owen
președinte

M. Joseph Brough
al doilea consilier

TINERII BĂIEȚI

Vârstnicul Larry Y. Wilson
din Cei Șaptezeci

Înalți preoți! Patriarhi! Cei Șaptezeci!
Apostoli!

Acum, frați, puteți, vă rog, să rămâneți în picioare și să vă alăturați corului nostru cântând împreună toate cele trei strofe din „Rise Up, O Men of God (Ridicați-vă, o, bărbați ai lui Dumnezeu)”¹³? În timp ce cântați, gândiți-vă la îndatorirea dumneavoastră ca armată puternică a lui Dumnezeu de a ajuta la pregătirea lumii pentru cea de-a Doua Venire a Domnului. Aceasta este datoria noastră. Acesta este privilegiul nostru. Depun mărturie astfel, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Russell M. Nelson, „O rugămintă adresată surorilor mele”, *Liahona*, nov. 2015, p. 96.
2. Vedeți Russell M. Nelson, „Prețul puterii preoției”, *Liahona*, mai 2016, p. 66-69; vedeți, de asemenea, Alma 13:7-8; Doctrină și legăminte 84:17-20, 35-38.
3. Vedeți Doctrină și legăminte 84:19-22; 107:18-19; Traducerea lui Joseph Smith, Genesa 14:30-31 (în Perla de mare preț).
4. Doctrină și legăminte 132:47.
5. Legătura dintre puterea preoției și neprihănirea personală este dezbătută mai pe larg în Russell M. Nelson, „Prețul puterii preoției”, p. 66-69; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 121:34-37, 41-44.
6. Rolul esențial al efortului organizat și îndrumat de a sluji fiecăruia în parte și familiilor este evident oriunde și oricând se pun bazele congregațiilor Bisericii lui Isus Hristos. Vedeți, de exemplu, Luca 10:1-20; Faptele apostolilor 6:1-6; Efeseni 4:11-14; Mosia 18:9, 18-19, 27-29; Doctrină și legăminte 20:42, 51, 57.
7. Vedeți 3 Nefi 17:9-10, 20-21.
8. Templul Mantii, Utah, 15 iunie 1937.
9. Postul și rugăciunile Leonorei din fiecare zi de luni timp de mulți ani au avut cu siguranță o influență în bine.
10. În anul 1954, președintele de ramură, Ira Terry, l-a chemat pe Wilbur să fie supervizorul Școlii de duminică la nivel de ramură. Wilbur a acceptat chemarea și s-a lăsat pentru totdeauna de obiceiurile contrare Cuvântului de înțelepciune. El și-a dedicat restul vieții în slujba lucrării Salvatorului.
11. În anul 1962.
12. Alma 13:3.
13. „Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, nr. 324.

Să facem din Spiritul Sfânt îndrumătorul nostru

Ce dar extraordinar le este dat celor care își pun credința în Isus Hristos. Darul Duhului Sfânt.

În această duminică de Paște, gândurile noastre se îndreaptă către învierea Domnului Isus Hristos și spre mormântul gol care dă fiecărui credincios speranță în triumful lui Hristos în fața a ceea ce ar fi fost o înfrângere sigură. Cred, împreună cu apostolul Pavel, că, tot așa cum Dumnezeu „a înviat pe Hristos Isus din morți, [la fel] va învia [El] și trupurile [noastre] muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în [noi]”¹.

A *însufleși* înseamnă a da viață. Așa cum Hristos aduce trupurile noastre înapoi la viață după moartea fizică prin puterea învierii Sale, tot așa El poate să ne însuflețească sau să ne învie din moartea spirituală.² În cartea lui Moise, citim despre faptul că Adam a avut parte de o astfel de însuflețire: „[Adam] a fost botezat și Spiritul lui Dumnezeu a coborât asupra lui și astfel el a fost născut din Spirit și a fost însuflețit în omul dinăuntru”³.

Ce dar extraordinar le este dat celor care își pun credința în Isus Hristos. Darul este Duhul Sfânt, care ne oferă ceea ce, în Noul Testament, este numit „viață în Hristos”⁴. Dar oare nu luăm uneori de-a gata un astfel de dar?

Dragi frați și surori, este un privilegiu extraordinar să avem „Spiritul Sfânt pentru îndrumarea [noastră]”⁵, așa cum ne arată această relatare.

În timpul războiului din Coreea, ofițerul Frank Blair a servit pe o navă de transport de trupe staționată în Japonia.⁶ Nava nu era suficient de mare pentru a avea un capelan oficial, deci căpitanul l-a rugat pe fratele Blair să fie capelanul neoficial al navei, observând că tânărul era o persoană cu credință și principii, respectată de întregul echipaj.

Ofițerul Blair a scris: „Nava noastră a fost prinsă într-un taifun uriaș. Valurile aveau aproximativ 14 m înălțime. Patrulam... când unul dintre cele trei motoare ale navei a încetat să mai funcționeze și a fost raportată o fisură în structura centrală a navei. Doar două motoare mai funcționau, dintre care unul funcționa doar la jumătate din capacitate. Aveam probleme serioase”.

Ofițerul Blair terminase de patrulă și se pregătea să meargă la culcare, când căpitanul a bătut la ușa sa. El l-a întrebat: „Te rog, vrei să te rogi pentru această navă?”. Desigur, ofițerul Blair a fost de acord.

În acel moment, ofițerul Blair ar fi putut pur și simplu să se roage: „Tată Ceresc, te rog să binecuvântezi nava noastră și să ne ții în siguranță”, și, apoi, să se ducă la culcare. În schimb, el s-a rugat pentru a știi dacă *el putea face ceva* pentru a asigura siguranța navei. Ca răspuns la rugăciunea fratelui Blair, Duhul Sfânt l-a îndemnat să meargă pe punte, să vorbească cu căpitanul și să afle mai multe. El a aflat că acesta încerca să afle cât de repede ar trebui să tureze motoarele navei rămase în funcțiune. Ofițerul Blair s-a întors în cabina sa și s-a rugat din nou.

El a spus: „*Ce pot face eu* pentru a rezolva problema cu motoarele?”.

Drept răspuns, Duhul Sfânt i-a șoptit că trebuie să cerceteze nava pentru a observa și a aduna mai multe informații. El s-a întors din nou la căpitan și a cerut permisiunea de a merge pe punte. Apoi, cu o coardă de salvare legată în jurul taliei, a ieșit în furtună.

Stând la pupă, când nava a fost ridicată de un val, a observat elicele uriașe care ieșiseră din apă. Doar una funcționa în mod adecvat și se rotea foarte repede. După aceste observații, ofițerul Blair s-a rugat din nou. Răspunsul clar pe care l-a primit a fost că motorul care încă funcționa era suprasolicitat și trebuia încetinit. Deci, s-a întors la căpitan și a făcut această recomandare. Căpitanul a fost surprins, spunându-i că inginerul navei tocmai sugerase

opusul – ca ei să mărească viteza motorului aflat în stare bună de funcționare, pentru a putea depăși furtuna. Totuși, căpitanul a ales să urmeze sugestia ofițerului Blair și a încetinit motorul. În zori, nava era în siguranță în ape calme.

După două ore, motorul aflat în stare bună de funcționare a încetat să mai funcționeze. Cu un motor care funcționa la jumătate din capacitate, nava a reușit cu greu să ajungă în port.

Căpitanul i-a spus ofițerului Blair: „Dacă nu am fi încetinit motorul când am făcut-o, l-am fi pierdut în mijlocul furtunii”.

Fără acel motor, nu ar fi existat nicio modalitate de a conduce nava. Nava s-ar fi răsturnat și s-ar fi scufundat. Căpitanul i-a mulțumit tânărului ofițer SZU și a spus că el a crezut că, datorită faptului că a urmat îndemnulurile spirituale ale ofițerului Blair, a salvat nava și echipajul ei.

Această povestire este destul de dramatică. Deși este puțin probabil să ne confruntăm cu astfel de circumstanțe cumplite, această relatare conține îndrumări importante despre modul în care *putem* să primim mai des îndrumarea Spiritului.

În primul rând, când vine vorba de revelație, trebuie să ne reglăm în mod corespunzător receptorul pe frecvența cerului. Ofițerul Blair trăia o viață curată și credincioasă. Dacă nu ar fi fost supus, *nu* ar fi avut încrederea spirituală necesară pentru a se ruga

așa cum a făcut-o pentru siguranța navei sale și pentru a primi astfel de îndrumări specifice. Fiecare dintre noi trebuie să depună efortul de a ne alinia viața cu poruncile lui Dumnezeu, pentru a fi îndrumați de El.

Uneori nu putem fi îndrumați de Spirit pentru că nu suntem demni. Pocăința și ascultarea sunt calea pentru a realiza din nou o comunicare clară. Cuvântul folosit pentru *pocăință* în Vechiul Testament înseamnă „a se abate” sau „a se întoarce”⁷. Când vă simțiți departe de Dumnezeu, trebuie doar să luați decizia de a vă întoarce de la păcat cu fața spre Salvator și Îl veți găsi așteptându-vă cu brațele întinse. El este dornic să vă îndrume și sunteți doar la o rugăciune distanță de a primi din nou acea îndrumare.⁸

În al doilea rând, ofițerul Blair nu doar l-a rugat pe Domnul să-i *rezolve* problema. El a întrebat ce *putea face* pentru a îndrepta situația. Tot așa, noi putem întreba: „Doamne, ce pot face eu *pentru a îndrepta situația?*”. În loc să ne enumerăm problemele în rugăciune și să-L rugăm pe Domnul să le rezolve, ar trebui să căutăm moduri mai active prin care să primim ajutorul Domnului și să ne luăm angajamentul să acționăm potrivit îndrumării Duhului Sfânt.

Există o a treia lecție importantă în relatarea ofițerului Blair. Ar fi putut el să se roage cu o astfel de încredințare calmă dacă nu ar fi primit îndrumări din partea Spiritului și cu alte ocazii? Sosirea unui taifun nu este momentul potrivit pentru a căuta îndemnul Duhului Sfânt după mult timp și pentru a ne da seama cum să îl folosim. Acest tânăr acționa potrivit unui tipar pe care îl folosise de mai multe ori, inclusiv ca misionar cu timp deplin. Avem nevoie de Spiritul Sfânt ca îndrumător în ape calme, astfel încât glasul Său să fie inconfundabil pentru noi în cea mai violentă furtună.

Unii cred că nu ar trebui să ne așteptăm la îndrumare zilnică din partea Spiritului deoarece „nu este bine ca [Dumnezeu] să [poruncească] în toate lucrurile”, pentru ca nu cumva să devenim slujitori leneși.⁹ Totuși, acest verset din scripturi a fost oferit misionarilor din perioada de început a Bisericii, care i-au cerut lui Joseph Smith să obțină revelația pe care ar fi trebuit să o primească ei înșiși. Într-un verset anterior, Domnul le-a spus să vină în câmpul misiunii „după cum se vor sfătui între ei și cu [El]”¹⁰.

Acești misionari doreau o revelație specifică despre planurile lor de călătorie. Ei nu învățaseră încă să-și caute propria cale în chestiuni personale. Domnul a numit această atitudine ca fiind ceea ce este: lenevie. Membrii din perioada de început a Bisericii erau atât de fericiți că au un profet adevărat, încât erau în pericol de a nu învăța cum să primească revelații personale. A ne bizui pe forțele proprii din punct de vedere spiritual înseamnă a auzi glasul Domnului prin Spiritul Său cu privire la lucrurile legate de viața noastră.

Alma l-a sfătuit pe fiul său: „Sfătuiește-te cu Domnul în toate faptele tale”¹¹. A trăi în felul acesta – ceea ce numim adesea „trăind în acord cu Spiritul” – este un mare privilegiu. Aduce un sentiment de acalmie și certitudine, precum și roade ale Duhului, cum ar fi dragostea, bucuria și pacea.¹²

Abilitatea ofițerului Blair de a primi revelații l-a salvat pe el și pe colegii săi dintr-o furtună puternică. Alte tipuri de furtuni se dezlănțuie astăzi. Pilda din Cartea lui Mormon despre pomul vieții¹³ oferă o imagine puternică a modului în care se poate obține o siguranță spirituală într-o astfel de lume. Acest vis ne spune despre negura întunerului care s-a ridicat pe neașteptate și care a provocat distrugere spirituală

membrilor Bisericii care merg pe calea înapoi către Dumnezeu.¹⁴

Privind această imagine, văd cu ochii minții mii de oameni care merg pe această cale, unii ținându-se strâns de bara de fier, dar mulți alții care pur și simplu merg pe urmele pașilor oamenilor din fața lor. În cazul acestei din urmă abordări este nevoie de puțină gândire sau efort. Puteți să faceți și să gândiți ceea ce alții fac sau gândesc. Acest lucru nu este o problemă când nu avem parte de încercări. Dar furtunile înșelăciunii și ceața neadevărurilor apar fără avertisment. În aceste situații, recunoașterea glasului Duhului Sfânt este o problemă de viață spirituală și de moarte spirituală.

Promisiunea puternică făcută de Nefi este că, „aceia care vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu și... se vor ține tare de el... nu vor pieri niciodată; și, de asemenea, nici ispitele și nici săgețile de foc ale dușmanilor nu-i vor învinge până la orbire ca să-i ducă la distrugere”¹⁵.

A merge pe calea oamenilor din fața ta nu este suficient. Nu putem să facem și să gândim doar ceea ce alții fac și

gândesc, trebuie să ne trăim viața fiind îndrumați. Fiecare dintre noi trebuie să se țină de bara de fier. Apoi, putem merge la Domnul cu o încredere umilă, știind că El „[ne] va conduce de mână și va răspunde la rugăciunile [noastre]”¹⁶. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Romani 8:11; vedeți, de asemenea, Ioan 14:16.
2. Vedeți 2 Nefi 2:21; Alma 42:9.
3. Moise 6:65.
4. Romani 8:2; vedeți, de asemenea, 2 Nefi 25:25.
5. Doctrină și legăminte 45:57.
6. Relatare împărtășită cu acordul lui Frank Blair. Fratele Blair, în vârstă de 89 de ani, a fost prezent la Centrul de conferințe pentru această cuvântare.
7. Cuvântul ebraic, care, de exemplu, este tradus cu expresia „a se pocăi” în Ezechiel 14:6 este *shoob* (transcris). Înseamnă „a se întoarce” sau „a se abate”. (Vedeți James Strong, *The Exhaustive Concordance of the Bible* [1890], p. 7725.)
8. Vedeți Iacov 6:5; Mosia 16:12; Alma 5:33; 19:36; 29:10; 3 Nefi 9:14.
9. Doctrină și legăminte 58:26.
10. Doctrină și legăminte 58:25; subliniere adăugată.
11. Alma 37:37; subliniere adăugată.
12. Vedeți Galateni 5:22.
13. Vedeți 1 Nefi 8; 12; 15.
14. Vedeți 1 Nefi 8:23-24; 12:17.
15. 1 Nefi 15:24; subliniere adăugată.
16. Doctrină și legăminte 112:10.

Reyna I. Aburto.

a doua consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Într-un cuget

Pentru a ne îndeplini destinul sublim, avem nevoie unul de celălalt și trebuie să fim uniți.

Una dintre cele mai remarcabile viețuitoare de pe pământ este fluturile Monarh. Când am fost în Mexic pentru a petrece Crăciunul cu familia soțului meu, am vizitat o rezervație pentru fluturi, unde milioane de fluturi Monarh își petrec iarna. A fost fascinant să vedem o priveliște atât de impresionantă și să reflectăm la exemplul unității și al supunerii față de legile divine pe care îl arată creațiile lui Dumnezeu.¹

Fluturii Monarh sunt navigatori iscușiți. Ei folosesc poziția Soarelui pentru a găsi direcția în care trebuie să zboare. În fiecare primăvară, ei călătoresc mii de kilometri din Mexic până în Canada și, în fiecare toamnă, ei se întorc la aceleași păduri sacre de conifere.² Ei fac acest lucru în fiecare an, cu fiecare bătaie a aripilor lor micuțe. În timpul călătoriei lor, ei se adună noaptea în copaci pentru a se proteja de frig și prădători.³

Precum fluturii Monarh care se întorc la căminul lor în Mexic, noi ne aflăm într-o călătorie înapoi către căminul nostru ceresc.

Un grup de fluturi formează caleidoscop.⁴ Nu este o imagine frumoasă? Fiecare fluture dintr-un caleidoscop este unic și diferit, însă aceste viețuitoare aparent fragile au fost înzestrate de un Creator iubitor cu abilitatea de a supraviețui, a călători, a se înmulți și a răspândi viața pe măsură ce se duc de la o floare la alta, împrăștiind polen. Deși fiecare fluture este diferit, ei lucrează împreună pentru a face lumea un loc mai frumos și mai rodnic.

Asemenea fluturilor Monarh, noi ne aflăm în călătoria de întoarcere la casa noastră cerească, acolo unde vom fi din nou alături de Părinții noștri cerești.⁵ Asemenea fluturilor, ni s-au dat atribute divine care ne permit să navigăm prin viață, pentru „[a umple] măsura creației [noastre]”⁶. Asemenea lor, dacă ne unim inimile⁷, Domnul ne va proteja „așa cum o găină își adună puii sub aripa sa”⁸ și ne va transforma într-un frumos caleidoscop.

Dragi fete și băieți, tinere fete și tineri băieți, surori și frați, suntem împreună în această călătorie. Pentru a ne îndeplini destinul sublim, avem nevoie unul de celălalt și trebuie să fim uniți. Domnul ne-a poruncit: „Fiți [una], și dacă nu sunteți [una], nu sunteți ai Mei”⁹.

Isus Hristos este exemplul suprem al unității cu Tatăl Lui. Ei sunt una în scop, în dragoste și în fapte, „voința Fiului fiind înghițită în voința Tatălui”¹⁰.

Cum putem să urmărim exemplul perfect al Domnului de unitate cu Tatăl Său și să fim mai uniți cu Ei și unii cu alții?

Un tipar inspirat se găsește în Faptele apostolilor 1:14. Citim: „[Bărbații] stăruiau *[într-un cuget]* în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile”¹¹.

Cred că este important faptul că expresia „[într-un] cuget” apare de mai multe ori în cartea Faptele apostolilor, unde citim ce au făcut ucenicii lui Isus

Hristos după ce El S-a înălțat la cer ca ființă înviată, precum și despre binecuvântările pe care le-au primit datorită acțiunilor lor. De asemenea, este important faptul că noi găsim un tipar asemănător în rândul celor credincioși de pe continentul american atunci când Domnul i-a vizitat și le-a slujit. „[Într-un] cuget” înseamnă a fi în acord, uniți, toți împreună.

Unele dintre lucrurile pe care sfinții credincioși din ambele locuri le-au făcut fiind uniți sunt faptul că au depus mărturie despre Isus Hristos, au studiat cuvântul lui Dumnezeu și și-au slujit unul altuia cu dragoste.¹²

Ucenicii Domnului erau una în scop, în dragoste și în fapte. Ei știau cine sunt, știau ceea ce au de făcut și au făcut aceste lucruri având dragoste față de Dumnezeu și unul față de altul. Ei erau parte a unui caleidoscop minunat care înainta într-un cuget.

Unele dintre binecuvântările pe care le-au primit au fost faptul că erau plini de Duhul Sfânt, că au avut parte de miracole, că Biserica a crescut, că nu existau conflicte în rândul oamenilor și că Domnul i-a binecuvântat în toate lucrurile.¹³

Putem presupune că motivul pentru care ei au fost atât de uniți a fost faptul că L-au cunoscut personal pe Domnul. Ei au fost aproape de El și au fost martori ai misiunii Sale divine, ai miracolelor împlinite de El și ai învierii Sale. Ei au văzut și au atins semnele de pe mâinile și picioarele Sale. Ei au știut, fără îndoială, că El este Mesia cel promis, Mântuitorul lumii. Ei au știut că „El este sursa întregii vindecări, a păcii și a progresului etern”¹⁴.

Chiar dacă este posibil ca noi să nu-L fi văzut pe Salvatorul nostru cu ochii noștri fizici, putem să știm că El trăiește. Pe măsură ce ne apropiem de El și căutăm să primim revelație personală, prin intermediul Duhului

Sfânt, despre misiunea Sa divină, ne vom înțelege mai bine scopul; dragostea lui Dumnezeu va sălășlui în inima noastră¹⁵, vom lua hotărârea de a fi una în caleidoscoapele familiilor, episcopiiilor și comunităților noastre și ne vom sluji unul altuia „în moduri noi, îmbunătățite”¹⁶.

Miracole se întâmplă când copiii lui Dumnezeu conlucrează îndrumați de Spirit pentru a-i ajuta pe cei nevoiași.

Auzim atât de multe povestiri despre dragostea față de aproape atunci când au loc dezastre. De exemplu, anul trecut, când în orașul Houston a avut loc o mare inundație, oamenii au uitat de propriile nevoi și s-au dus să-i ajute pe alții. Un președinte al cvorumului vârstnicilor a cerut ajutor comunității și un grup de oameni cu 77 de bărci a fost repede organizat. Salvatorii au mers în cartierele afectate și au transportat familii la una dintre capelele noastre, unde au găsit refugiu și ajutorul atât de necesar. Membrii și persoane care nu sunt membre au lucrat împreună având un singur scop.

În Santiago, Chile, o președintă a Societății de Alinare a avut dorința de a ajuta imigranții din comunitatea ei care au venit din Haiti. Sfătuindu-se cu conducătorii preoției, ea și alți conducători

au avut ideea de a oferi acelor imigranți cursuri de limba spaniolă, pentru a-i ajuta să se integreze mai bine în noua lor comunitate. În fiecare dimineață de sâmbătă, misionarii se întâlneau cu studenții lor nerăbdători. Sentimentul de unitate din acea clădire este un exemplu, care inspiră, de oameni din medii diferite, care slujesc într-un cuget.

În Mexic, sute de membri au călătorit ore în șir pentru a ajuta supraviețuitorii a două mari cutremure. Ei au venit cu unelte, utilaje și cu dragoste față de aproapele lor. Pe măsură ce voluntarii s-au adunat în una dintre casele noastre de întruniri pentru a primi instrucțiuni, primarul orașului Ixhuatán a izbucnit în plâns când a văzut o astfel de manifestare a „[dragostei] pure a lui Hristos”¹⁷.

Acum, Domnul ne oferă ocazia de a ne sfătui împreună în fiecare lună în cadrul cvorumurilor preoției și Societății de Alinare, pentru a fi cu toții participanți mai activi în caleidoscopul episcopiei sau ramurii noastre – un loc în care ne putem integra cu toții și unde este nevoie de noi toți.

Drumurile noastre sunt diferite, totuși noi mergem împreună. Drumul nostru nu constă din ceea ce am făcut sau unde am fost, ci este vorba despre unde mergem și ceea ce devenim fiind

uniți. Când ne sfătuim împreună, fiind îndrumați de Duhul Sfânt, putem vedea unde suntem și unde trebuie să fim. Duhul Sfânt ne oferă o viziune pe care ochii noștri naturali nu o pot vedea, deoarece „revelația este răspândită printre noi”¹⁸, și, când punem revelația lalolaltă, putem vedea mai mult.

Când lucrăm în unitate, scopul nostru trebuie să fie faptul de a căuta voia Domnului și de a o împlini; motivația noastră trebuie să fie dragostea pe care o simțim față de Dumnezeu și de aproapele nostru¹⁹, iar cea mai mare dorință a noastră trebuie să fie „[să lucrăm] cu hărnicie”²⁰, astfel încât să putem pregăti calea pentru întoarcerea glorioasă a Salvatorului nostru. Singurul mod în care vom putea face acest lucru este să fim „[într-un] cuget”.

Asemenea fluturilor Monarh, haideți să ne continuăm călătoria împreună având un singur scop, fiecare dintre noi cu atribuțiile și contribuțiile noastre, lucrând pentru a face această lume una mai frumoasă și mai rodnică – făcând câte un pas o dată și fiind în armonie cu poruncile lui Dumnezeu.

Domnul nostru Isus Hristos ne-a promis că, atunci când ne adunăm în numele Lui, El este în mijlocul nostru.²¹ Depun mărturie că El trăiește și că El a înviat într-o dimineață frumoasă de primăvară precum aceasta. El este Monarhul monarhilor, „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”²².

Fie ca noi să fim una în Tatăl și în Fiul Său Născut, pe măsură ce suntem îndrumați de Duhul Sfânt, aceasta este umila mea rugăciune în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeti Avraam 3:26; 4:7, 9-12, 15, 18, 21, 24-25.
2. Un fapt interesant despre fluturii Monarh este că le ia trei generații pentru a parcurge călătoria spre nord, în Canada. Totuși, o „superge-

- nerație” parcurge toată călătoria spre sud, către Mexic, petrece iarna acolo și se întoarce în nord. (Vedeți „Flight of the Butterflies (Zborul fluturilor)” [video, 2012]; „Flight: A Few Million Little Creatures That Could”, WBUR News, 28 sept. 2012, wbur.org.)
3. Vedeți „Why Do Monarchs Form Overnight Roosts during Fall Migration?” learner.org/jnorth/tm/monarch/sl/17/text.html.
 4. Vedeți „What Is a Group of Butterflies Called?” amazingbutterflies.com/frequentlyaskedquestions.htm; vedeți, de asemenea, „kaleidoscope”, merriam-webster.com. *Caleidoscop* rezultă din cuvintele grecești *kalos* („frumos”) și *eidōs* („formă”).
 5. Vedeți „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
 6. Doctrină și legăminte 88:19; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 88:25.
 7. Vedeți Mosia 18:21.
 8. 3 Nefi 10:4.
 9. Doctrină și legăminte 38:27.
 10. Mosia 15:7.
 11. Faptele apostolilor 1:14; subliniere adăugată.
 12. Unele dintre lucrurile pe care sfinții din Ierusalim le-au făcut: au ales un nou apostol și șapte bărbați considerați onești și i-au susținut (vedeți Faptele apostolilor 1:26; 6:3-5); s-au adunat în ziua Cincizecimii (vedeți Faptele apostolilor 2:1); au depus mărturie despre Isus Hristos (vedeți Faptele apostolilor 2:22-36; 3:13-26; 4:10, 33; 5:42); au invitat oamenii să se pocăiască și i-au botezat (vedeți Faptele apostolilor 2:38-41); au continuat să se înfrățescă, să frângă pâinea și să se roage (vedeți Faptele apostolilor 2:42); au stat împreună la un loc și au avut totul în comun (vedeți Faptele apostolilor 2:44-46; 4:34-35); s-au dus la templu (vedeți Faptele apostolilor 2:46); au mâncat hrana cu bucurie și curăție de inimă (vedeți Faptele apostolilor 2:46); L-au lăudat pe Dumnezeu și au fost plăcuți înaintea întregului popor (vedeți Faptele apostolilor 2:47); au fost supuși credinței (vedeți Faptele apostolilor 6:7); au stăruit necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului (vedeți Faptele apostolilor 6:4). Unele dintre lucrurile pe care sfinții de pe continentul american le-au făcut: au predicat Evanghelia lui Hristos (vedeți 3 Nefi 28:23); au format o Biserică a lui Hristos (vedeți 4 Nefi 1:1); au botezat oameni (vedeți 4 Nefi 1:1); toată lumea s-a purtat cu dreptate față de celălalt (vedeți 4 Nefi 1:2); aveau toate lucrurile în comun (vedeți 4 Nefi 1:3); au rezidit orașe (vedeți 4 Nefi 1:7-9); s-au căsătorit (vedeți 4 Nefi 1:11); au umblat după poruncile pe care le primiseră de la Domnul (vedeți 4 Nefi 1:12); au continuat în postire și

- rugăciuni (vedeți 4 Nefi 1:12); s-au adunat laolaltă deseori ca să se roage și să audă cuvântul Domnului (vedeți 4 Nefi 1:12).
13. Unele dintre binecuvântările pe care sfinții din Ierusalim le-au primit: au fost plini de Duhul Sfânt (vedeți Faptele apostolilor 2:4; 4:31); au primit darul limbilor și al profeției și au vorbit despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu (vedeți Faptele apostolilor 2:4-18); apostolii au înfăptuit multe minuni și semne (vedeți Faptele apostolilor 2:43); au avut loc miracole (vedeți Faptele apostolilor 3:1-10; 5:18-19; 6:8, 15); mai mulți oameni s-au alăturat Bisericii (vedeți Faptele apostolilor 2:47; 5:14). Unele dintre binecuvântările pe care sfinții de pe continentul american le-au primit: oameni au fost convertiți la Domnul (vedeți 3 Nefi 28:23; 4 Nefi 1:2); o generație a fost binecuvântată (vedeți 3 Nefi 28:23); nu erau niciun fel de conflicte și certuri între ei (vedeți 4 Nefi 1:2, 13, 15, 18); nu erau nici bogați și nici săraci (vedeți 4 Nefi 1:3); toți erau liberi și părași ai darului ceresc (vedeți 4 Nefi 1:3); în țară continua să fie pace (vedeți 4 Nefi 1:4); au avut loc multe minuni (vedeți 4 Nefi 1:5, 13); Domnul a făcut ca ei să prospere foarte mult (vedeți 4 Nefi 1:7, 18); au devenit puternici și s-au înmulțit nespun de repede și au devenit un popor nespun de frumos și plăcut la înfățișare (vedeți 4 Nefi 1:10); au fost binecuvântați în acord cu mulțimea făgăduielilor pe care Domnul le făcuse lor (vedeți 4 Nefi 1:11); „nu era niciun conflict în țară datorită dragostei lui Dumnezeu care trăiește în inimile oamenilor” (4 Nefi 1:15); „nu erau nici invidie, nici certuri, nici tumulturi, nici curvii, nici minciuni, nici crime sau alte feluri de necurățenie; și cu siguranță nu a putut să fie niciun popor mai fericit printre toate popoarele care au fost făcute de către mâna lui Dumnezeu” (4 Nefi 1:16); „nu era niciun tâlhar sau ucigaș; și, de asemenea, nu era niciun lamanit sau vreun fel de -iți, ci ei cu toții erau ca unul singur, copiii lui Hristos și moștenitorii împărăției lui Dumnezeu” (4 Nefi 1:17); Domnul i-a binecuvântat pe ei în toate faptele lor (vedeți 4 Nefi 1:18).
 14. Jean B. Bingham, „Ca bucuria voastră să fie deplină”, *Liahona*, nov. 2017, p. 85.
 15. Vedeți 4 Nefi 1:15.
 16. Jeffrey R. Holland, „Emisari ai Bisericii”, *Liahona*, nov. 2016, p. 62.
 17. Moroni 7:47.
 18. Neil L. Andersen, în „Auxiliary Panels Use New Training Library”, *Liahona*, apr. 2011, p. 76.
 19. Vedeți Matei 22:37-40.
 20. Iacov 5:61.
 21. Vedeți Matei 18:20.
 22. 1 Timotei 6:15.

Vârstnicul Massimo De Feo
din Cei Șaptezeci

Dragostea pură – semnul adevărat al fiecărui ucenic adevărat al lui Isus Hristos

Evanghelia lui Isus Hristos are drept temelie dragostea lui Dumnezeu și a Salvatorului față de noi și dragostea noastră față de Ei și unul față de altul.

↑ I iubim și ne este dor de președintele Thomas S. Monson; îl iubim și îl susținem pe președintele Russel M. Nelson. Președintele Nelson ocupă un loc special în inima mea.

Când eram un tată tânăr, fiul nostru, care avea 5 ani, a venit într-o zi acasă de la școală și a întrebat-o pe mama lui: „Ce fel de muncă face tati?”. Apoi, a explicat că noii săi colegi au început să discute despre locurile de muncă ale taților lor. Unul a spus că tatăl său era șeful secției de poliție a orașului, iar altul a spus cu mândrie că tatăl său era șeful unei companii mari.

Astfel, când a fost întrebat despre tatăl său, fiul meu a spus simplu: „Tatăl meu lucrează într-un birou, la un calculator”. Apoi, dându-și seama că răspunsul său nu i-a impresionat pe noii săi prieteni, a adăugat: „Și, de asemenea, tatăl meu este șeful universului”.

Bănuiesc că acesta a fost sfârșitul conversației.

I-am spus soției mele: „A sosit timpul să-l învățăm mai multe despre

planul salvării și despre Cel care conduce cu adevărat”.

Când i-am învățat pe copiii noștri planul salvării, dragostea lor față de Tatăl Ceresc și de Salvator a crescut în timp ce au aflat că acesta este un plan al dragostei. Evanghelia lui Isus Hristos are drept temelie dragostea lui Dumnezeu și a Salvatorului față de noi și dragostea noastră față de Ei și unul față de altul.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland a spus: „Cea dintâi mare *poruncă* din toată eternitatea este să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, puterea, mintea și tăria *noastră* – aceasta este cea dintâi mare poruncă. Dar primul *adevăr* măreț din toată eternitatea este că Dumnezeu *ne* iubește cu toată inima, puterea, mintea și tăria *Sa*. Acea dragoste este piatra care stă la temelia eternității și ar trebui să fie piatra care stă la temelia vieții noastre de zi cu zi”¹.

Fiind piatra care stă la temelia vieții noastre de zi cu zi, dragostea pură este o cerință pentru fiecare ucenic adevărat al lui Isus Hristos.

Profetul Mormon ne-a învățat: „De aceea, frații mei preaiubiți, rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor acelor care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos”².

Cu siguranță, dragostea este semnul adevărat al fiecărui ucenic adevărat al lui Isus Hristos.

Adevăraților ucenici le place să slujească. Ei știu că slujirea este o exprimare a dragostei adevărate și a legământului pe care l-au făcut la botez.³ Indiferent de chemările lor din cadrul Bisericii sau de rolul lor în comunitate, ei au o dorință sporită de a-L iubi și de a-I sluji Domnului, precum și de a se iubi și de a se sluji unul pe altul.

Adevăraților ucenici le place să ierte. Ei știu că ispășirea Salvatorului include toate păcatele și greșelile fiecăruia dintre noi. Știu că prețul pe care El l-a plătit este de tipul „totul inclus”. Taxele, amenzile, comisioanele și costurile

spirituale care au legătură cu păcate, greșeli sau fapte rele sunt toate incluse. Adevărații ucenici iartă și cer iertare repede.

Dragii mei frați și dragile mele surori, dacă vă este greu să găsiți tăria să iertați, nu vă gândiți la ce v-au făcut alții, ci gândiți-vă la ce a făcut Salvatorul pentru dumneavoastră și veți găsi pace în binecuvântările mântuirii ale ispășirii Sale.

Adevăraților ucenici le place să se supună Domnului având pace în inimă. Sunt umili și ascultători, pentru că Îl iubesc. Au credința de a accepta în totalitate voia Sa, nu doar în ceea ce El face, ci și în modul de a o face și în timpul când o face. Adevărații ucenici știu că binecuvântările adevărate nu sunt întotdeauna ceea ce își doresc, ci, mai degrabă, sunt ceea ce Domnul dorește pentru ei.

Adevărații ucenici Îl iubesc pe Domnul mai mult decât iubesc lumea și sunt fermi și neclintii în credința lor. Rămân puternici și fermi într-o lume schimbătoare și confuză. Adevăraților ucenici le place să asculte de glasul Spiritului și al profeților și nu devin confuzi din cauza glasurilor lumii. Adevăraților ucenici le place să „[stea]

în locuri sfinte”⁴ și să sfințească locurile în care stau. Oriunde merg, ei duc dragostea Domnului și pace în inima celorlalți. Adevăraților ucenici le place să se supună poruncilor Domnului, și se supun pentru că Îl iubesc pe Domnul. Când își prețuiesc legămintele și le țin, inima lor este înnoită și firea lor se schimbă.

Dragostea pură este semnul adevărat al fiecărui ucenic adevărat al lui Isus Hristos.

Am învățat despre dragostea pură de la mama mea. Ea nu a fost membră a Bisericii.

Într-o zi, cu mulți ani în urmă, am vizitat-o pe mama, care avea cancer. Știam că urma să moară, dar mă îngrijora faptul că suferea. Nu am spus nimic, dar, cunoscându-mă bine, mi-a spus: „Văd că ești îngrijorat”.

Apoi, surprinzându-mă, m-a rugat cu un glas plâpând: „Mă poți învăța să mă rog? Doresc să mă rog pentru tine. Știu că începi spunând «Dragă Tată Ceresco», dar după aceea ce ar trebui să spun?”.

Când am îngenuncheat lângă patul ei și ea s-a rugat pentru mine, am simțit o dragoste pe care nu o mai simțisem vreodată. A fost o dragoste simplă, adevărată, pură. Deși nu cunoștea planul

salvării, ea a avut în inimă propriul plan al dragostei, planul dragostei unei mame pentru fiul ei. Avea dureri, fiindu-i greu să găsească inclusiv puterea de a se ruga. Abia am putut să-i aud glasul, dar cu siguranță i-am simțit dragostea.

Îmi aduc aminte că mi-am spus: „Cum poate cineva care are dureri atât de mari să se roage pentru altcineva? Ea este cea care are nevoie de aceasta”.

Apoi, răspunsul clar mi-a venit în minte: dragoste pură. M-a iubit atât de mult, încât a uitat de ea. În perioada ei cea mai grea, m-a iubit mai mult decât pe ea însăși.

Dragi frați și surori, nu este tocmai acest lucru ceea ce a făcut Salvatorul? Bineînțeles, având o perspectivă mai largă și eternă. Însă, în timpul celei mai mari dureri ale Sale, în grădină, în acea noapte, El era Cel care avea nevoie de ajutor, suferind într-un mod pe care noi nu ni-l putem imagina sau înțelege. Dar, El a uitat de Sine și S-a rugat pentru noi până când a plătit prețul întreg. Cum a fost capabil să facă aceasta? Datorită dragostei Sale pure față de Tatăl, care L-a trimis, și față de noi. El L-a iubit pe Tatăl și ne-a iubit pe noi mai mult decât pe El Însuși.

El a plătit pentru ceva ce nu a făcut. El a plătit pentru păcate pe care nu le-a comis. De ce? Dragoste pură. Plătind prețul în întregime, El a putut să ne ofere binecuvântările pentru care a plătit, dacă ne pocăim. De ce a oferit aceasta? Din nou și întotdeauna, dragoste pură.

Dragostea pură este semnul adevărat al fiecărui ucenic adevărat al lui Isus Hristos.

Președintele Thomas S. Monson a spus: „Fie ca noi să începem acum, chiar astăzi, să dăm dovadă de dragoste față de toți copiii lui Dumnezeu, indiferent dacă ei sunt membrii familiei noastre, prietenii noștri, doar cunoștințe

Vârstnicul Claudio D. Zivic
din Cei Șaptezeci

sau necunoscuți. Când ne trezim în fiecare dimineață, să luăm hotărârea de a răspunde cu dragoste și bunătațe oricărui lucru care s-ar întâmpla”⁵.

Dragi frați și surori, Evanghelia lui Isus Hristos este o Evangheliie a dragostei. Cea mai mare poruncă are legătură cu dragostea. Pentru mine, totul are legătură cu dragostea. Dragostea Tatălui, care și-a sacrificat Fiul pentru noi. Dragostea Salvatorului, care a sacrificat totul pentru noi. Dragostea unei mame sau a unui tată care ar da totul pentru copiii lor. Dragostea celor care slujesc cu discreție și pe care cei mai mulți dintre noi nu-i cunoaștem, dar care sunt bine cunoscuți de Domnul. Dragostea celor care iartă totul, întotdeauna. Dragostea celor care oferă mai mult decât primesc.

Îmi iubesc Tatăl Ceresc. Îmi iubesc Salvatorul. Iubesc Evanghelia. Iubesc această Biserică. Îmi iubesc familia. Iubesc această viață minunată. Pentru mine, totul are legătură cu dragostea.

Fie ca această zi în care ne aducem aminte de învierea Salvatorului să fie o zi de reînnoire spirituală pentru fiecare dintre noi! Fie ca această zi să fie începutul unei vieți pline de dragoste, „piatra care stă la temelia vieții noastre de zi cu zi”!

Fie ca inima noastră să fie plină de dragostea pură a lui Hristos, semnul adevărat al fiecărui ucenic adevărat al lui Isus Hristos! Aceasta este rugăciunea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Jeffrey R. Holland, „Măine, Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru”, *Liahona*, mai 2016, p. 127.
2. Moroni 7:48.
3. Vedeți Mosia 18:10.
4. Doctrină și legăminte 45:32.
5. Thomas S. Monson, „Dragostea – esența Evangheliiei”, *Liahona*, mai 2014, p. 94.

Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit

Să fim credincioși în ceea ce am crezut și știut.

Dragi frați și surori, apreciez foarte mult ocazia pe care o am de a-mi exprima câteva gânduri.

Cu câțiva ani în urmă, soția mea și cu mine am fost prezenți la ceremonia de inaugurare a expoziției interactive pentru copii de la Muzeul de Istorie al Bisericii din orașul Salt Lake. La sfârșitul ceremoniei, președintele Thomas S. Monson a venit înspre noi, a dat mâna cu noi și a spus: „Îndurați și veți triumfa” – o învățătură măreață

și pe care, cu adevărat, o putem afirma cu toții.

Isus Hristos ne-a asigurat că, „cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”¹.

A îndura înseamnă „a rămâne ferm în promisiunea de a fi credincios poruncilor lui Dumnezeu, în ciuda ispitei, opoziției și potrivniciei”².

Chiar și aceia care au avut experiențe spirituale puternice și au slujit cu credință pot, într-o bună zi, să se rătăcească sau să devină inactivi dacă nu

vor îndura până la sfârșit. Fie ca întotdeauna și în mod constant să avem în minte și în inimă următoarea afirmație: „Acest lucru nu mi se va întâmpla”.

Când Isus Hristos a propovăduit în Capernaum, „mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El.

Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?”³.

Cred că astăzi, Isus Hristos ne întreabă pe toți cei care am făcut legăminte sacre cu El: „Voi nu vreți să vă duceți?”.

Mă rog ca noi toți, având o înțelegere perfectă despre ceea ce ne așteaptă în eternitate, să răspundem la fel ca Simon Petru: „La cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice”⁴.

Să fim credincioși în ceea ce am crezut și știut. Dacă nu am trăit în acord cu ceea ce cunoaștem, haideți să ne schimbăm. Păcătoșii care persistă în păcatele lor și nu se pocăiesc, se scufundă din ce în ce mai mult în murdărie, până când Satana îi revendică pentru el însuși, punând în pericol în mod semnificativ ocazia lor de a se pocăi, de a fi iertați și de a fi binecuvântați cu toate binecuvântările eternității.

Am auzit multe justificări din partea celor care au încetat să fie activi în Biserică și au pierdut înțelegerea corectă a scopului călătoriei noastre pe acest pământ. Îi îndemn să reflecteze și să se întoarcă, deoarece cred că nimeni nu va putea să găsească scuze înaintea Domnului nostru, Isus Hristos.

Când am fost botezați, am făcut legăminte – nu cu orice om, ci cu Salvatorul, fiind de acord să „[luăm asupra noastră] numele lui Isus Hristos având hotărârea să-L [slujim] până la sfârșit”⁵.

Participarea la adunările de împărțanie este unul dintre modurile importante prin care putem evalua hotărârea noastră de a-L sluji, tăria

noastră spirituală și dezvoltarea credinței noastre în Isus Hristos.

Luarea din împărțanie este cel mai important lucru pe care îl facem în ziua de sabat. Domnul a explicat această rânduială apostolilor Săi chiar înainte de a muri. El a făcut același lucru pe continentul american. El ne spune că, dacă participăm la această rânduială, acest lucru va fi o mărturie către Tatăl că ne aducem aminte întotdeauna de El, iar El promite că, prin urmare, vom avea Spiritul Său cu noi.⁶

În învățăturile lui Alma către fiul său Șiblon, găsim sfaturi înțelepte și avertizări care ne ajută să rămânem credincioși legămintelor noastre:

„Vezi să nu fii înălțat în mândrie; da, vezi să nu te fălești cu propria-ți înțelepciune și nici cu puterea ta mare.

Folosește curajul, iar nu dominarea; și, de asemenea, vezi să-ți pui frâu tuturor pasiunilor tale pentru ca să fii plin de dragoste; vezi să te abții de la lenevie”⁷.

Cu câțiva ani în urmă, în timp ce eram în vacanță, am vrut să merg cu caiacul pentru prima dată. Am închiriat

un caiac și, plin de entuziasm, l-am lansat pe mare.

După câteva minute, un val a răsturnat caiacul. Cu mult efort, ținând vâsla într-o mână și caiacul în cealaltă, am putut să-mi recapăt echilibrul.

Am încercat din nou să vâslesc cu caiacul dar, câteva minute mai târziu, caiacul s-a răsturnat din nou. Am încercat din nou cu încăpățănare, dar fără succes, până când cineva care se pricepea la caiace mi-a spus că cel mai probabil este o fisură pe undeva, iar caiacul s-a umplut cu apă, făcându-l instabil și imposibil de controlat. Am tras caiacul pe țărm și am scos dopul și desigur că a început să curgă o cantitate mare de apă.

Cred că uneori înaintăm în viață cu păcate care, precum crăpătura din caiacul meu, împiedică progresul nostru spiritual.

Dacă persistăm în păcatele noastre, uităm legămintele pe care le-am făcut cu Domnul, chiar dacă ne împiedicăm din cauza dezechilibrului pe care aceste păcate îl creează în viața noastră.

Asemenea crăpăturilor din caiacul meu, fisurile din viața noastră trebuie

reparate. Pentru a ne pocăi de unele păcate, va fi nevoie de un efort mai mare.

De aceea, trebuie să ne întrebăm: Unde ne situăm în ceea ce privește atitudinea noastră față de Salvator și lucrarea Sa? Suntem în situația lui Petru când L-a negat pe Isus Hristos? Sau am progresat până în punctul în care avem atitudinea și hotărârea pe care el a avut-o după „marea însărcinare” pe care a primit-o de la Salvator?⁸

Trebuie să ne străduim să ținem toate poruncile și să acordăm o atenție deosebită celor care sunt cel mai greu de ținut. Domnul va fi alături de noi, ajutându-ne la nevoie și în momente de slăbiciune, și, dacă vom arăta o dorință sinceră și vom acționa în consecință, El va face ca „lucrurile slabe să devină puternice”⁹.

Faptul de a fi supuși ne va da puterea de a birui păcatul. Trebuie să înțelegem, de asemenea, că încercarea credinței noastre necesită să fim supuși, adesea fără a cunoaște rezultatele.

Vă sugerez o formulă care ne va ajuta să îndurăm până la sfârșit:

1. rugăciunea și studiul zilnic din scripturi;
2. luarea din împărtașanie săptămânal, cu o inimă frântă și un spirit smerit;
3. plata zecuielii și a donațiilor de post;
4. reînnoirea recomandării pentru templu o dată la doi ani – în fiecare an pentru tineri;
5. slujirea în lucrarea Domnului de-a lungul vieții noastre.

Fie ca marile adevăruri ale Evangheliei să ne lumineze mintea și ca noi să avem o viață lipsită de fisuri care ne pot împiedica să călătorim în siguranță pe marea acestei vieți.

Succesul în felul Domnului are un preț, iar singura modalitate de a-l dobândi este de a plăti acest preț.

Cât de recunoscător sunt că Salvatorul nostru a îndurat până la sfârșit, împlinind mărețul Său sacrificiu ispășitor.

El a suferit pentru păcatele, durerile, depresia, chinurile, slăbiciunile și temerile noastre, așa că El știe cum să ne ajute, cum să ne inspire, cum să ne

aline și să ne întărească, astfel încât să putem îndura și dobândi coroana care este rezervată celor care nu se lasă învinși.

Viața este diferită pentru fiecare dintre noi. Cu toții avem perioade în care suntem încercați, în care suntem fericiți, în care trebuie să luăm decizii, în care trebuie să depășim obstacole și în care trebuie să profităm de ocazii.

Oricare ar fi situația noastră, depun mărturie că Tatăl nostru Ceresc spune în mod constant: „Te iubesc. Te susțin. Sunt cu tine. Nu renunța. Pocăiește-te și îndură pe calea pe care ți-am arătat-o. Și te asigur că ne vom revedea din nou în casa noastră celestială”. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 24:13.
2. Ghid pentru scripturi, „(a) Îndura”, scriptures.lds.org.
3. Ioan 6:66-67.
4. Ioan 6:68.
5. Doctrină și legăminte 20:37.
6. Vedeți 3 Nefi 18:7.
7. Alma 38:11-12.
8. Vedeți Marcu 16:15.
9. Eter 12:27

Președintele Henry B. Eyring
al doilea consilier în Prima Președinție

Spiritul Său să fie cu dumneavoastră

Mă rog din toată inima să auziți glasul Spiritului, care vă este trimis cu atâta generozitate.

Dragii mei frați și dragile mele surori, sunt recunoscător pentru ocazia de a vă vorbi în ziua de sabat a Domnului, în cadrul conferinței generale a Bisericii Sale, în această perioadă de Paște. Îi mulțumesc Tatălui nostru Ceresc pentru darul Său pentru noi, Fiul Său Preaiubit, care a venit pe pământ în mod voluntar să fie Mântuitorul nostru. Sunt recunoscător să știu că El a ispășit pentru păcatele

noastre și a înviat. În fiecare zi, sunt binecuvântat să știu că, datorită ispășirii Sale, pot să fiu și eu înviat într-o zi și să trăiesc pentru totdeauna într-o familie iubitoare.

Cunosc aceste lucruri prin *singurul mod* prin care oricare dintre noi le poate cunoaște. Duhul Sfânt mi-a spus în mintea și în inima mea că ele sunt adevărate – nu numai o dată, ci deseori. Am avut nevoie de această alinare continuă. Cu toții trecem prin tragedii în timpul cărora avem nevoie de liniștea pe care ne-o oferă Spiritul. Am simțit-o într-o zi, în timp ce stăteam cu tatăl meu într-un spital. Am privit-o pe mama mea respirând greu de câteva ori – după care a încetat să mai respire. Uităndu-ne la chipul ei, am văzut că, în momentul în care durerea a plecat, ea a zâmbit. După câteva clipe de liniște, tatăl meu a vorbit primul. El a spus: „O fetiță a plecat acasă”.

A spus acest lucru cu un glas blând. Părea să fie împăcat. Spunea ceva despre care știa că era adevărat. A început încet să adune lucrurile personale ale mamei. A ieșit pe holul spitalului pentru a le mulțumi tuturor asistentelor și medicilor care avuseseră grijă de ea multe zile.

În acel moment, tatăl meu a avut compania Duhului Sfânt pentru a simți, a ști și a face ceea ce a făcut în ziua aceea. Primise, la fel ca mulți alții, promisiunea: „pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei” (D&L 20:79).

Speranța mea astăzi este să vă ajut să aveți o dorință și o capacitate mai mari de a-L primi pe Duhul Sfânt. Amintiți-vă că El este cel de-al treilea membru al Dumnezeirii. Tatăl și Fiul sunt ființe înviate. Duhul Sfânt este o persoană de spirit. (vedeți D&L 130:22). Este alegerea dumneavoastră dacă Îl primiți în inima și mintea dumneavoastră.

Condițiile pentru a primi acea binecuvântare divină sunt foarte clar rostite săptămânal în cuvintele care, probabil, nu pătrund întotdeauna destul de adânc în inimile și mințile noastre. Pentru ca Spiritul să ne fie trimis, noi trebuie să ne „[amintim] totdeauna” de Salvator și să „[ținem] poruncile pe care El [ni] le-a dat” (D&L 20:77).

Această perioadă a anului ne ajută să ne aducem aminte de sacrificiul Salvatorului și de învierea Sa din mormânt ca ființă înviată. Mulți dintre noi și-au imaginat acele scene. Cândva, am stat cu soția mea în fața unui mormânt din Ierusalim. Mulți cred că acela a fost mormântul din care Salvatorul răstignit a ieșit ca un Dumnezeu înviat și viu.

Ghidul nostru respectuos din ziua aceea ne-a făcut semn cu mâna și ne-a spus: „Veniți să vedeți un mormânt gol”.

Ne-am aplecat pentru a intra. Am văzut o bancă din piatră lipită de un perete. Dar, în mintea mea, am văzut o altă imagine, la fel de reală ca cea pe care am văzut-o în ziua aceea. Am văzut-o pe Maria, pe care apostolii au lăsat-o la mormânt. Spiritul mi-a permis să văd și chiar să aud în mintea mea, atât de clar ca și cum aș fi fost acolo, următoarele:

*Rămâi cu mine pe-nserat,
Când ziua s-a sfârșit,
Umbrele nopții s-au lăsat
Și ceru-i adumbrit;
În casă și-n suflet să-mi fii
Oaspete ne-ncetat.*

*O, Doamne, lângă mine fii acum
pe-nserat,
Rămâi cu mine pe-nserat,
alături mereu;
Cu sufletul înflăcărat,
Ascult cuvântul Tău.
Ce desfătare șoapta Ta,
Spre Tine ma-ndrumat.*

*O, Doamne, lângă mine fii
Acum pe înserat.
O, Doamne, lângă mine fii
Acum, pe înserat.¹*

Mai prețioasă decât amintirea evenimentelor este amintirea Duhului Sfânt influențându-ne inima și afirmația Sa continuă despre adevăr. Mai prețios decât faptul de a vedea cu ochii noștri sau de a ne aminti cuvinte pe care le-am auzit sau citit este faptul de a ne aminti sentimentele care au însoțit glasul liniștit al Spiritului. Rareori, am simțit că îmi ardea inima în mine – exact acel sentiment blând dar inconfundabil pe care l-au simțit călătorii pe drumul spre Emaus. Deseori, este un sentiment de ușurare și liniște.

Avem promisiunea neprețuită că Duhul Sfânt va fi însoțitorul nostru și avem îndrumări precise despre cum să revendicăm acel dar. Aceste cuvinte sunt rostite de un slujitor autorizat al Domnului când își așează mâinile pe capul nostru: „Primește-L pe Duhul Sfânt”. În acel moment, dumneavoastră și cu mine avem asigurarea că El va fi trimis. Însă obligația noastră este să alegem să ne deschidem inimile pentru a primi slujirea Spiritului de-a lungul întregii vieți.

„Dar Maria ședea afară lângă mormânt, și plângea. Pe când plângea s-a plecat să se uite în mormânt.

Și a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare.

«Femeie», i-au zis ei, «pentru ce plângi?» Ea le-a răspuns: «Pentru că au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus».

După ce a zis aceste vorbe, s-a întors, și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus.

«Femeie», i-a zis Isus, «de ce plângi? Pe cine cauți?» Ea a crezut că este grădinarul și I-a zis: «Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau».

Isus i-a spus: «Marie!». Ea s-a întors, și I-a zis în evreiește: «Rabuni!», adică: «Învățătorule!».

«Nu mă ține», i-a zis Isus, «căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru» (Ioan 20:11-17).

M-am rugat să mi se permită să simt ceva din ceea ce a simțit Maria la mormânt și ceea ce au simțit cei doi ucenici

pe drumul spre Emaus când au mers împreună cu Salvatorul înviat, crezând că era un vizitator al Ierusalimului:

„Dar ei au stăruit de El, și au zis: «Rămâi cu noi, căci este spre seară, și ziua aproape a trecut». Și a intrat să rămână cu ei.

Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea; și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, și le-a dat-o.

Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor.

Și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?» (Luca 24:29-32).

Unele dintre acele cuvinte au fost repetate într-o adunare de împărtășanie la care am luat parte cu mai bine de 70 de ani în urmă. În zilele acelea, adunările de împărtășanie se țineau seara. Era întuneric afară. Congregația a cântat aceste cuvinte familiare. Le auzisem de multe ori. Dar ceea ce mi-a rămas în memorie a fost un sentiment pe care l-am avut într-o noapte. Acesta mă apropie de Salvator. Poate, dacă recit cuvintele, îl vom simți cu toții din nou:

Experiențele profetului Joseph Smith ne oferă îndrumare. El și-a început și și-a continuat slujirea conștientizând că înțelepciunea sa nu era suficientă pentru a ști ce curs să urmeze. El a ales să fie umil înaintea lui Dumnezeu.

Apoi, Joseph a ales să-L întrebe pe Dumnezeu. El s-a rugat cu credință că Dumnezeu avea să-i răspundă. Răspunsul a venit când era băiat tânăr. Mesajele acelea au venit când a avut nevoie să știe cum avea să-și stabilească Dumnezeu Biserica. Duhul Sfânt l-a mângâiat și l-a îndrumat de-a lungul vieții.

El s-a supus inspirației când a fost greu. De exemplu, a primit îndrumarea să-i trimită pe Cei Doisprezece în Anglia când a avut cea mai mare nevoie de ei. I-a trimis.

A acceptat muștrările și alinarea Spiritului când a fost închis și când sfinții au fost extrem de oprimați. Și s-a supus când a mers spre Carthage deși știa că înfrunța pericolul morții.

Profetul Joseph Smith ne-a arătat un exemplu despre cum să primim îndrumare spirituală și alinare continue prin Duhul Sfânt.

Prima lui alegere a fost să fie umil înaintea lui Dumnezeu.

A doua a fost să se roage cu credință în Domnul Isus Hristos.

A treia a fost să se supună cu exactitate. Supunerea poate însemna să acționezi rapid. Poate însemna să te pregătești. Sau poate însemna să aștepti cu răbdare pentru a primi mai multă inspirație.

Și a patra a fost să se roage să cunoască nevoile și inimile altora și cum să-i ajute pentru Domnul. Când a fost în închisoare, Joseph s-a rugat pentru sfinții aflați în suferință. Am avut ocazia de a observa profeții lui Dumnezeu în timp ce se rugau, cereau inspirație, primeau îndrumare și acționau potrivit acesteia.

Am văzut cât de des se roagă pentru oamenii pe care îi iubesc și cărora le slujesc. Grija lor față de ceilalți pare să le deschidă inimile pentru a primi inspirație. Același lucru este valabil pentru dumneavoastră.

Inspirația ne va ajuta să slujim altora pentru Domnul. Ați văzut acest lucru în experiența dumneavoastră, la fel ca mine. Episcopul meu mi-a spus cândva – într-o perioadă în care soția mea avea parte de dificultăți în propria viață – „De fiecare dată când aud despre cineva din episcopie care are nevoie de ajutor, când ajung acolo să ajut, îmi dau seama că soția ta a ajuns înaintea mea. Cum reușește să facă acest lucru?”

Ea este ca toți cei care slujesc în mod remarcabil în împărăția Domnului. Se pare că ei fac două lucruri. Cei care slujesc în mod remarcabil sunt demni de a-L avea pe Duhul Sfânt ca tovarăș aproape constant. Și sunt demni de darul carității care este dragostea pură a lui Hristos. Acele daruri au crescut în ei pe măsură ce le-au folosit slujind altora din dragoste față de Domnul.

Modul în care rugăciunea, inspirația și dragostea Domnului lucrează împreună atunci când slujim îmi este descris perfect în aceste cuvinte:

„Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.

Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.

Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.

Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.

Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:14-21).

Depun mărturia mea personală că, în acest moment, Tatăl este conștient de dumneavoastră, de sentimentele dumneavoastră și de nevoile spirituale și temporale ale tuturor celor din jurul dumneavoastră. Depun mărturie că Tatăl și Fiul Îl trimit pe Duhul Sfânt tuturor celor care au acel dar, care cer

Președintele Dallin H. Oaks
primul consilier în Prima Președinție

acea binecuvântare și care caută să fie demni să o primească. Nici Tatăl, nici Fiul și nici Duhul Sfânt nu intră în viața noastră cu forța. Suntem liberi să alegem. Domnul le-a spus tuturor:

„Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.

Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.

Cine are urechi, să asculte ce zice... Duhul” (Apocalipsa 3:20-22).

Mă rog din toată inima să auziți glasul Spiritului, care vă este trimis cu atâta generozitate. Și mă rog ca dumneavoastră să vă deschideți întotdeauna inima pentru a-L primi. Dacă cereți inspirație cu intenție adevărată și credință în Isus Hristos, o veți primi în felul Domnului și la timpul stabilit de El. În acest mod, Dumnezeu i-a dat inspirație tânărului Joseph Smith. Astăzi, El îi dă inspirație în același mod profetului nostru în viață, președintelui Russell M. Nelson. El v-a așezat în calea altor copii ai lui Dumnezeu pentru a le sluji pentru El. Știu acest lucru nu numai prin ceea ce am văzut cu ochii, ci, mai puternic, prin ceea ce mi-a șoptit Spiritul în inimă.

Am simțit dragostea Tatălui și a Preaiubitului Său Fiu pentru toți copiii lui Dumnezeu din lume și pentru copiii Săi din lumea spiritelor. Am simțit alinarea și îndrumarea Duhului Sfânt. Mă rog ca dumneavoastră să simțiți bucuria de a avea compania constantă a Spiritului. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Rămâi cu mine pe-nserat”, *Immuri*, nr. 103.

Lucruri mici și simple

Trebuie să ni se aducă aminte că, în ansamblu și în timp, lucruri aparent mici duc la lucruri mari.

I.

Dragii mei frați și dragile mele surori, asemenea dumneavoastră, și eu am fost profund impresionat, edificat și inspirat de mesajele, muzica și de ceea ce am simțit în acest timp petrecut împreună. Sunt sigur că vorbesc și în numele dumneavoastră când le mulțumesc fraților noștri și surorilor noastre care, în calitate de instrumente în mâinile Domnului, ne-au ajutat să simțim efectul întăritor al acestui timp petrecut împreună.

Sunt recunoscător să mă pot adresa acestui auditoriu în duminica de Paște. Astăzi, ne alăturăm celorlalți creștini în sărbătorirea învierii Domnului Isus Hristos. Pentru membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, învierea lui Isus Hristos, în adevăratul ei sens, este un stâlp al credinței noastre.

Deoarece credem atât relatările din Biblie, cât și pe cele din Cartea lui Mormon despre învierea lui Isus Hristos, în adevăratul ei sens, credem și numeroasele învățături scripturale conform cărora de o înviere asemănătoare vor avea parte toți muritorii care au trăit vreodată pe acest pământ. Acea înviere ne oferă ceea ce apostolul Petru a numit „o nădejde vie” (1 Petru 1:3). Acea nădejde vie este convingerea noastră că moartea nu este sfârșitul

identității noastre, ci doar un pas necesar în planul plin de milă al Tatălui nostru Ceresc pentru salvarea copiilor Săi. Acest plan implică o trecere de la viața muritoare la nemurire. Esențiale în această trecere sunt apusul morții și dimineața glorioasă posibilă datorită învierii Domnului și Salvatorului nostru pe care o sărbătorim în această duminică de Paște.

II.

Într-un imn minunat, ale cărui versuri au fost scrise de Eliza R. Snow, cântăm:

*Măreț e planul lui Dumnezeu
De a fi mântuiți.
Liberi și demni să trăim mereu,
Noi, copiii Lui, fericiți!*¹

Pentru a îndeplini acel plan divin și pentru a fi fericiți, ne întâlnim în adunări, inclusiv această conferință, pentru a ne învăța și a ne încuraja unul pe altul.

În această dimineață, am simțit să folosesc ca subiect al cuvântării mele învățătura lui Alma către fiul său Helaman, consemnată în Cartea lui Mormon: „Prin lucruri mici și simple lucruri mari sunt înfăptuite” (Alma 37:6).

În Evanghelia lui Isus Hristos, suntem învățați multe lucruri mici și simple. Trebuie să ni se aducă aminte că, în ansamblu și în timp, toate aceste lucruri aparent mici duc la lucruri mari. Au fost multe cuvântări despre acest subiect rostite de autorități generale și alți învățători respectabili. Subiectul este atât de important, încât simt nevoia să-l abordez din nou.

Ceea ce am văzut în timpul unei plimbări de dimineață mi-a adus aminte de puterea pe care o au, în timp, lucrurile mici și simple. Aceasta este fotografia pe care am făcut-o.

Acest trotuar înalt și rezistent de beton se crapă. Este acesta rezultatul unei forțe impresionante și puternice? Nu, acest proces de crăpare este cauzat de creșterea lentă și mică a rădăcinii unui copac din apropiere. Iată un exemplu asemănător pe care l-am văzut pe o altă stradă.

Puterea forței care a crăpat aceste trotuare masive de beton a fost prea mică pentru a putea fi măsurată zilnic sau chiar lunar, însă efectul ei, în timp, a fost extrem de puternic.

La fel este și efectul puternic, în timp, al lucrurilor mici și simple despre care suntem învățați în scripturi și de profeții în viață. Să ne gândim la studiul scriiturilor despre care am fost învățați să-l integrăm în viața noastră de zi cu zi. Sau să ne gândim la rugăciunile personale și la momentele în care îngenunchem ca familie în rugăciune, acestea fiind activități obișnuite pentru sfinții din zilele din urmă credincioși. Să ne gândim la participarea tinerilor la seminar sau la cea a tinerilor adulți la clase de institut. Deși fiecare dintre aceste activități pot părea mici și simple, în timp, ele înalță

spiritual și duc la o creștere spirituală puternică. Aceasta are loc pentru că fiecare dintre aceste lucruri mici și simple înlesnesc însoțirea Duhului Sfânt, Mărturisitorul care ne luminează și ne îndrumă către adevăr, precum a explicat președintele Eyring.

O altă sursă de înălțare și creștere spirituală este pocăirea continuă, chiar și pentru încălcările aparent mici. Autoevaluările inspirate ne pot ajuta să vedem ce am greșit și cum putem să ne îmbunătățim. O astfel de

pocăință trebuie să aibă loc înainte de a lua, în fiecare săptămână din împărțășanie. Anumite subiecte la care ar trebui să ne gândim în timpul acestui proces sunt sugerate în imnul „Am făcut eu un bine?”.

*Am făcut eu un bine în lume azi,
Ajutând pe cel necăjit?
Oare l-am consolat, bucurie i-am dat?
De nu, nimic n-am reușit.
Povara cuiva astăzi s-a ușurat,
Stând lângă el, la greu, și eu?
De bolnavi și de cei slabi m-am apropiat,
Ca să-i ajut eu pe ei mereu?*²

Cu siguranță, acestea sunt lucruri mici, însă, tot atât de sigur, ele sunt exemple bune a ceea ce Alma l-a învățat pe fiul său Helaman: „Și Domnul Dumnezeu lucrează prin mijloace prin care să aducă la îndeplinire scopurile Sale cele mari și veșnice; și prin mijloace foarte mici... Domnul... înfăptuiește salvarea multor suflete” (Alma 37:7).

Președintele Steven C. Wheelwright a oferit unui auditoriu de la Universitatea Brigham Young - Hawaii următoarea descriere inspirată cu privire la învățătura lui Alma: „Alma îi confirmă fiului său că, într-adevăr, tiparul folosit de Domnul, când ne exercităm credința în El și urmăm sfatul Său în legătură cu lucrurile mici și simple, este că El ne binecuvântează cu mici miracole zilnice și, în timp, cu lucrări minunate”³.

Președintele Howard W. Hunter ne-a învățat că „deseori, însărcinările obișnuite... sunt cele care au cel mai puternic efect asupra vieților altora, nu lucrurile pe care lumea le consideră atât de mărețe”⁴.

O învățătură laică persuasivă despre acest principiu vine de la fostul senator al statului Indiana, Dan Coats, care a scris: „Singura pregătire pentru

acea hotărâre extrem de importantă care poate schimba o viață, sau chiar o națiune, sunt acele sute și mii de hotărâri semiconștiente, care ne definesc, aparent ne semnificative, luate când suntem singuri.⁵

Printre acele hotărâri „aparent ne semnificative”, luate când suntem singuri, se numără modul în care ne folosim timpul, ceea ce vizionăm la televizor și pe Internet, ceea ce citim, obiectele de decor și muzica pe care le avem și pe care o ascultăm la locul de muncă și acasă, ceea ce căutăm pentru distracție și modul în care ne îndeplinim angajamentul de a fi cinștiți și fideli. Un alt lucru aparent mic și simplu este să fim politicoși și veseli în interacțiunile noastre personale.

Niciunul dintre aceste lucruri mici și simple care sunt de dorit nu ne vor ajuta să progresăm spre lucruri mari, decât dacă sunt puse în practică în mod constant și continuu. Președintele Brigham Young a spus: „Viața noastră constă din situații mici și simple care, atunci când sunt puse laolaltă, sunt foarte importante și înglobează întreaga viață a unui bărbat sau a unei femei”⁶.

Suntem înconjurați de influențele din media și degradarea culturală care, dacă nu vom continua să ne împotrivim, ne vor purta cu ele în direcția curentului. Pentru a merge împotriva curentului către obiectivul nostru etern, trebuie să vâslim în mod continuu. Ne este mai ușor dacă facem parte dintr-o echipă care vâslește împreună, precum un echipaj de canotaj în acțiune. Pentru a ilustra și mai bine acest exemplu, curenții culturali sunt atât de puternici încât, dacă ne oprim din vâslit, vom fi purtați în aval către o destinație pe care nu o căutăm, dar care devine inevitabilă dacă nu încercăm, în mod continuu, să înaintăm.

După ce a relatat un eveniment aparent neimportant, dar care a avut

consecințe mari, Nefi a scris: „Și astfel vedem cum, cu mijloace mici, Domnul poate să îndeplinească lucruri mari” (1 Nefi 16:29). Vechiul Testament conține un exemplu memorabil despre acest lucru. Aici, citim cum israeliții au fost chinuți de șerpi înfocați. Mulți oameni au murit din cauza mușcăturilor acestora (vedeți Numeri 21:16). Când Moise s-a rugat pentru ajutor, el a fost inspirat să facă „un șarpe de aramă, și l-a pus într-o prăjină”. Apoi, „oricine era mușcat de un șarpe și privea spre șarpele de aramă, trăia” (versetul 9). Un lucru atât de mic pentru un rezultat atât de miraculos! Însă, așa cum a explicat Nefi când a propovăduit acest exemplu celor care se răzvrăteau împotriva Domnului, chiar și când Domnul a pregătit o cale simplă prin care puteau să fie vindecați, „datorită simplității acestei căi sau a ușurinței ei, mulți au fost aceia care au pierit” (1 Nefi 17:41).

Acel exemplu și acea învățătură ne amintesc faptul că simplitatea căii sau ușurința însărcinării primite nu trebuie să însemne că nu este importantă în vederea realizării dorinței noastre de a fi neprihăniți.

În mod asemănător, chiar și faptele mici de nesupunere sau eșecurile minore de a desfășura acțiuni neprihănite pot să ne tragă în jos spre un rezultat pe care am fost avertizați să-l evităm. Cuvântul de înțelepciune ne oferă un exemplu în acest sens. Probabil că efectul avut asupra trupului de o singură țigară sau de un singur pahar de alcool ori de o singură doză de drog nu poate fi măsurat. Dar, în timp, efectul este puternic și poate fi ireversibil. Să ne aducem aminte de crăparea trotuarului cauzată de creșterea lentă și treptată a rădăcinii copacului. Un lucru este cert, consecințele teribile ale faptului de a consuma ceva care poate duce

la dependență, cum ar fi droguri care ne atacă trupul sau materiale pornografice care ne degradează gândurile, pot fi evitate în totalitate, dacă nu există o primă dată când le consumăm – nici măcar o dată.

Cu mulți ani în urmă, președintele M. Russell Ballard a descris auditoriului unei conferințe generale „modul în care lucrurile mici și simple pot fi negative și distructive în ceea ce privește salvarea cuiva”. Dânsul ne-a învățat: „Asemenea fibrelor slabe care formează un fir tors, apoi, o legătură, și, în cele din urmă, funia, aceste lucruri mici, combinate împreună, pot deveni prea rezistente pentru a putea fi rupte. Întotdeauna trebuie să fim conștienți de puterea pe care lucrurile mici și simple o pot avea în clădirea spiritualității” a spus dânsul. „În același timp, trebuie să fim conștienți de faptul că Satana va folosi lucruri mici și simple pentru a ne duce spre disperare și nefericire”⁷.

Președintele Wheelwright a rostit o avertizare asemănătoare auditoriului său de la UBY – Hawaii: „Din cauză că nu reușim să facem lucrurile mici și simple, ni se clatină credința, miracolele încetează și, mai întâi, progresul către Domnul și împărăția Sa este amânat, iar, apoi, începe să se năruiască atunci când căutarea împărăției lui Dumnezeu este înlocuită cu mai multe preocupări temporale și ambiții lumești”⁸.

Pentru a ne proteja împotriva efectelor negative cumulate care ne distrug

progresul spiritual, trebuie să urmăm tiparul spiritual privind lucrurile mici și simple. Vârșnicul David A. Bednar, în cadrul unei conferințe a femeilor desfășurată la UBY, a descris acest principiu: „Putem să învățăm multe despre natura și importanța acestui tipar spiritual din tehnica irigării solului cu cantități mici de apă”, în contrast cu inundarea sau stropirea cu cantități mari de apă în locuri în care nu ar fi necesar.

Dânsul a explicat: „Picăturile constante de apă pătrund adânc în pământ și oferă un nivel ridicat de umiditate solului în care plantele pot crește. În mod asemănător, dacă dumneavoastră și cu mine rămânem concentrați și primim cu regularitate picături de hrană spirituală, atunci rădăcinile Evangheliei pot pătrunde adânc în sufletul nostru, se pot fixa bine și pot avea o temelie fermă și pot produce roade extraordinare și delicioase”.

În continuare, dânsul a spus: „Tiparul spiritual privind lucrurile mici și simple prin care lucruri mari sunt înfăptuite aduce cu sine fermitate și statornicie, devotament mărit și o convertire mai completă la Domnul Isus Hristos și Evanghelia Sa”⁹.

Profetul Joseph Smith ne-a învățat acest principiu prin cuvintele care, acum, sunt incluse în Doctrină și legăminte: „Nimeni să nu le considere ca lucruri mărunte; pentru că multe lucruri cu privire la sfinți... depind de acestea” (D&L 123:15).

În timpul primelor încercări de stabilire a Bisericii în Missouri, Domnul a făcut apel la răbdare, căci „toate lucrurile vor trebui să se întâmple la timpul lor” (D&L 64:32). Apoi, a oferit următoarea învățătură minunată: „De aceea, nu obosiți de a face bine, deoarece voi puneți temelia unei mari lucrări. Și din lucrurile mici iese ceea ce este mare” (D&L 64:33).

Cred că noi toți dorim să acționăm potrivit invitației președintelui Russel M. Nelson de a înainta „pe cărarea legămintelor”¹⁰. Angajamentul nostru de a face aceasta este întărit dacă facem, în mod continuu, „lucrurile mici” pe care le învățăm din Evanghelia lui Isus Hristos și de la conducătorii Bisericii Sale. Depun mărturie despre El și invoc binecuvântările Sale asupra tuturor celor care caută să rămână pe cărarea legămintelor Sale, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Măreția e a Ta înțelepciune”, *Immuri*, nr. 119.
2. „Am făcut eu un bine?”, *Immuri*, nr. 140.
3. Steven C. Wheelwright, „The Power of Small and Simple Things” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young – Hawaii, 31 aug. 2007), p. 2, devotional.byuh.edu.
4. *Învățăturile ale președinților Bisericii: Howard W. Hunter* (2015), p. 169.
5. Dan Coats, „America’s Youth: A Crisis of Character”, *Imprimis*, vol. 20, nr. 9 (Sept. 1991), p. 4; vedeți, de asemenea, vârsnicul Wilford Andersen în articolul său din publicația *Mesa Tribune*, mai 1996.
6. Brigham Young, cuvântare rostită în Tabernacolul Ogden, 19 iulie 1877, după cum a fost consemnată în „Discourses”, *Deseret News*, 17 oct. 1877, p. 578.
7. M. Russell Ballard, „Small and Simple Things”, *Ensign*, mai 1990, p. 7, 8.
8. Steven C. Wheelwright, „The Power of Small and Simple Things”, p. 3.
9. David A. Bednar, „By Small and Simple Things Are Great Things Brought to Pass” (Conferința Femeilor desfășurată la Universitatea Brigham Young, 29 apr. 2011), womensconference.byu.edu.
10. Russell M. Nelson, „În timp ce înaintăm împreună”, *Liahona*, apr. 2018, p. 7.

Președintele Russell M. Nelson

Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră

În zilele care vor veni, nu va fi posibil să supraviețuim spiritual fără influența îndrumătoare, conducătoare, alinătoare și constantă a Duhului Sfânt.

Ce privilegiu glorios a fost să sărbătoresc Paștele împreună cu dumneavoastră în această duminică în care avem conferința generală! Nimic n-ar fi putut să fie mai potrivit decât să aniversăm cel mai important eveniment care a avut vreodată loc pe acest pământ preaslăvind cea mai importantă ființă care a pășit vreodată pe acest pământ. În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, Îl preaslăvim pe Cel care a început ispășirea Sa înfinită în Grădina Ghetsimani. El a fost dornic să sufere pentru păcatele și slăbiciunile fiecăruia dintre noi, suferință care L-a făcut „să [sângereze] din fiecare por”¹. A fost răstignit pe crucea de pe Căpățâna² și a înviat în a treia zi, fiind primul care a înviat dintre copiii Tatălui nostru Ceresc. Îl iubesc și depun mărturie că El trăiește! El este Cel care conduce și îndrumă Biserica Sa.

Fără ispășirea înfinită a Mântuitorului nostru, niciunul dintre noi nu ar putea spera să se întoarcă vreodată la Tatăl nostru Ceresc. Fără învierea Sa, moartea ar fi sfârșitul. Ispășirea Salvatorului nostru

a făcut ca viața eternă să fie o posibilitate și nemurirea o realitate pentru toți.

Este datorită misiunii Sale extraordinare și a păcii pe care El o oferă ucenicilor Săi că soția mea Wendy și cu mine am simțit alinare în noaptea zilei de 2 ianuarie 2018, când am fost treziți de un apel telefonic prin care ni s-a spus că președintele Thomas S. Monson pășise dincolo de vâl.

Cât de mult ne lipsește președintele Monson! Îi cinstim viața și ceea ce a lăsat în urmă. Fiind un gigant spiritual, a lăsat o amprentă de neșters asupra tuturor celor care l-au cunoscut și a Bisericii pe care a iubit-o.

În ziua de duminică, 14 ianuarie 2018, în camera de sus a Templului Salt Lake, Prima Președinție a fost reorganizată conform tiparului simplu, dar sacru, stabilit de Domnul. Apoi, în cadrul adunării solemne de ieri dimineață, membrii Bisericii din întreaga lume și-au ridicat mâna pentru a confirma acțiunea înfăptuită anterior de apostoli. Sunt foarte recunoscător pentru susținerea dumneavoastră.

Le sunt, de asemenea, recunoscător celor pe ai căror umeri stau. Am avut privilegiul să slujesc în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli 34 de ani și să cunosc personal 10 din cei 16 președinți anteriori ai Bisericii. Am învățat foarte mult de la fiecare dintre ei.

Le datorez, de asemenea, foarte multe strămoșilor mei. Toți cei opt străbunici ai mei s-au convertit la Biserică în Europa. Toate aceste suflete curajoase au sacrificat totul pentru a veni în Sion. Însă, de-a lungul generațiilor care au urmat, nu toți strămoșii mei au rămas la fel de devotați. Drept urmare, eu nu am fost crescut într-un cămin orientat asupra Evangheliei.

Mi-am adorat părinții. Ei au însemnat totul pentru mine și m-au învățat lucruri cruciale. Nu le pot mulțumi îndeajuns pentru viața fericită de acasă pe care ne-au oferit-o, mie și fraților mei. Și totuși, încă de când eram mic, știam că lipsea ceva. Într-o zi, am sărit într-un tramvai și m-am dus la o librărie SZU pentru a găsi o carte despre

Biserică. Mi-a plăcut foarte mult să învăț despre Evanghelie.

Când am ajuns să înțeleg Cuvântul de înțelepciune, mi-am dorit ca părinții mei să trăiască potrivit acelei legi. Așadar, într-o zi, pe când eram foarte tânăr, m-am dus în pivniță și am spart toate sticlele cu alcool! Mă așteptam ca tata să mă pedepsească, însă n-a spus niciodată nimic despre aceasta.

Când m-am maturizat și am început să înțeleg grandoarea planului Tatălui Ceresc, mi-am spus adesea: „Nu mai vreau cadouri de Crăciun! Vreau doar să fiu pecetluit cu părinții mei”. Acel eveniment mult dorit nu a avut loc decât după ce părinții mei trecuseră de vârsta de 80 de ani, însă atunci a avut loc. Nu pot exprima pe deplin bucuria pe care am simțit-o în acea zi³ și, în fiecare zi, simt acea bucurie a pecetluirii lor și a pecetluirii mele cu ei.

În anul 1945, când eram la facultatea de medicină, m-am căsătorit cu Dantzel White în Templul Salt Lake. Împreună, am fost binecuvântați cu nouă fiice splendide și cu un fiu prețios. Astăzi, familia noastră, care se mărește continuu, este una dintre cele mai mari bucurii ale vieții mele.

În anul 2005, după aproximativ 60 de ani de căsnicie, scumpa mea Dantzel a fost chemată, pe neașteptate, acasă. O

periodă, tristețea mea a fost aproape paralizantă. Dar, mesajul Paștelui și promisiunea învierii m-au ajutat.

Apoi, Domnul mi-a adus-o alături pe Wendy Watson. Am fost pecetluiți în Templul Salt Lake, în data de 6 aprilie 2006. O iubesc atât de mult! Ea este o femeie extraordinară – o mare binecuvântare pentru mine, pentru familia noastră și pentru întreaga Biserică.

Fiecare dintre aceste binecuvântări a rezultat ca urmare a căutării și punerii în practică a îndemnelor Duhului Sfânt. Președintele Lorenzo Snow a spus: „Acesta este minunatul privilegiu al fiecărui sfânt din zilele din urmă... este dreptul nostru să primim îndemnuri din partea Spiritului în fiecare zi a vieții noastre”⁴.

Unul dintre gândurile pe care Spiritul mi le-a pus, în mod repetat, în minte, odată cu noua mea chemare de președinte al Bisericii, este acela despre cât de dornic este Domnul să reveleze gândurile și voința Sa. Privilegiul de a primi revelație este unul dintre cele mai mari daruri ale lui Dumnezeu pentru copiii Săi.

Prin manifestările Duhului Sfânt, Domnul ne va ajuta în toate acțiunile noastre neprihănite. Îmi aduce aminte cum, la un moment dat, mă aflam într-o sală de operații, stând lângă un pacient

– nesigur în legătură cu modul de a efectua o procedură chirurgicală care nu mai fusese vreodată efectuată – și cum Duhul Sfânt mi-a explicat în minte procedura respectivă.⁵

Pentru a o determina pe Wendy să-mi accepte cererea în căsătorie, i-am spus: „Știi ce este revelația și cum s-o primesc”. Spre meritul ei – și, pe măsură ce am ajuns s-o cunosc, tipic ei – ea căutase și primise deja revelație personală în legătură cu noi, ceea ce i-a dat curajul să spună da.

În calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, m-am rugat zilnic pentru revelație și l-am mulțumit Domnului de fiecare dată când a vorbit inimii și minții mele.

Imaginați-vă miracolul acestui lucru! Indiferent de chemarea pe care o avem în Biserică, ne putem ruga Tatălui nostru Ceresc și putem primi îndrumare și direcție, putem fi avertizați în legătură cu pericolele și ispitele și putem fi ajutați să realizăm lucruri pe care nu le-am putea face singuri. Dacă-L primim cu adevărat pe Duhul Sfânt și învățăm să discernem și să înțelegem îndemnul Sale, vom fi îndrumați în lucruri mari și mici.

Recent, când am avut de-a face cu sarcina dificilă de a-mi alege doi consilieri, m-am întrebat cum aș putea să aleg doar doi dintre cei doisprezece bărbați pe care-i iubesc și-i respect.

Deoarece știu că inspirația bună se bazează pe informații bune, m-am întâlnit, în spiritul rugăciunii, separat, cu fiecare apostol în parte.⁶ Apoi, m-am izolat într-o cameră din templu și am căutat să aflu voia Domnului. Depun mărturie că Domnul m-a instruit să-i aleg pe președintele Dallin H. Oaks și pe președintele Henry B. Eyring să slujească în calitate de consilieri ai mei în cadrul Primei Președinții.

În același mod, depun mărturie că Domnul a inspirat chemarea

vârstnicului Gerrit W. Gong și a vârstnicului Ulisses Soares pentru a fi rânduiți ca apostoli ai Săi. Le urăm bun venit în această frăție unică a slujirii.

Când ne adunăm laolaltă, Consiliul Primei Președinții și Cvorumul celor Doisprezece, încăperile în care ne adunăm devin încăperi ale revelației. Spiritul este atât de prezent, încât pare să fie palpabil. Când ne confruntăm cu chestiuni complexe, un proces entuziasmant se desfășoară pe măsură ce fiecare apostol își exprimă liber gândurile și punctul de vedere. Deși este posibil ca, la început, să avem puncte de vedere diferite, dragostea pe care o simțim unul față de altul există mereu. Unitatea noastră ne ajută să discernem voia Domnului pentru Biserica Sa.

În adunările noastre, majoritatea nu decide niciodată! Ne ascultăm, cu ajutorul rugăciunii, unul pe altul și discutăm până când suntem uniți. Apoi, când ajungem la un acord total, influența unificatoare a Duhului Sfânt este impresionantă! Noi am trăit ceea ce știa profetul Joseph Smith când ne-a învățat: „Prin uniunea în sentimente, noi obținem putere de la Dumnezeu”⁷. Niciun membru al Primei

Președinții sau al Cvorumului celor Doisprezece nu va lua vreodată hotărâri pentru Biserica Domnului bazându-se pe propria judecată!

Dragi frați și surori, cum putem deveni bărbații și femeile – slujitori asemenea lui Hristos – care Domnul are nevoie să devenim? Cum putem găsi răspunsuri la întrebări care ne fac să fim confuzi? Dacă învățăm ceva din experiența extraordinară pe care Joseph Smith a trăit-o în Dumbrava Sacră, această învățătură este că cerurile sunt deschise și că Dumnezeu le vorbește copiilor Săi.

Profetul Joseph Smith ne-a oferit un tipar pe care să-l urmărim pentru a primi răspunsuri la întrebări. Motivat de promisiunea lui Iacov, conform căreia dacă ne lipsește înțelepciunea o putem cere de la Dumnezeu⁸, tânărul Joseph și-a adresat întrebarea direct Tatălui Ceresc. El a căutat revelație personală, iar căutarea lui a inaugurat această ultimă dispensație.

În mod asemănător, ce va deschide pentru dumneavoastră propria căutare? Ce înțelepciune vă lipsește? Ce simțiți că trebuie să știți sau să înțelegeți urgent? Urmați exemplul profetului Joseph. Găsiți un loc liniștit unde vă puteți duce cu regularitate. Umiliți-vă înaintea lui Dumnezeu. Revărsați-vă inima înaintea Tatălui dumneavoastră Ceresc. Îndreptați-vă către El pentru a afla răspunsuri și a primi alinare.

Rugați-vă, în numele lui Isus Hristos, în legătură cu preocupările dumneavoastră, temerile dumneavoastră, slăbiciunile dumneavoastră – da, chiar dorințele inimii dumneavoastră. Și, apoi, ascultați! Scrieți gândurile care vă vin în minte. Consemnați-vă sentimentele și puneți în practică ceea ce sunteți îndemnați să faceți. Când repetați acest proces, zi după zi, lună după lună, an după an, veți „progresa în principiul revelației”⁹.

Chiar *dorește* Dumnezeu să vă vorbească? Da! „Așa cum un om nu poate să-și întindă brațul său slab să oprească râul Missouri din drumul său fixat... tot așa nu-L poate împiedica pe Atotputernicul să reverse cunoașterea din ceruri asupra capetelor sfinților din zilele din urmă”¹⁰.

Nu trebuie să vă întrebați ce este adevărat.¹¹ Nu trebuie să vă întrebați în cine puteți să aveți încredere. Prin revelație personală, puteți primi propria mărturie că volumul Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu, că Joseph Smith este un profet și că aceasta este Biserica Domnului. Indiferent de ceea ce spun sau fac alții, nimeni nu poate să vă ia mărturia transmisă în inima și mintea dumneavoastră în legătură cu ce este adevărat.

Vă îndemn să vă dezvoltați actuala abilitate spirituală de a primi revelație personală, căci Domnul a promis că, „dacă [veți căuta], [veți] primi revelație după revelație, cunoaștere după cunoaștere, pentru ca [dumneavoastră să puteți] cunoaște lucrurile tainice și pașnice – acelea care aduc bucurie, acelea care aduc viață veșnică”¹².

O, sunt atât de multe alte lucruri pe care Tatăl dumneavoastră din Cer dorește să le știți! Vârstnicul Neal A. Maxwell ne-a învățat: „Este clar că celor care au ochi să vadă și urechi să audă, Tatăl și Fiul le fac cunoscute tainele universului!”¹³.

Nimic nu deschide cerurile cum o face combinația de puritate sporită, supunere exactă, căutarea cu sinceritate, ospătarea zilnică din cuvintele lui Hristos din Cartea lui Mormon¹⁴ și timpul constant alocat templului și lucrării de întocmire a istoriei familiei.

Desigur, pot exista momente când simțiți că cerurile sunt închise. Dar, vă promit că, dacă veți continua să fiți supuși, să vă exprimați recunoștința

pentru fiecare binecuvântare pe care v-o oferă Domnul și respectați, cu răbdare, timpul stabilit de Domnul, vi se vor da cunoașterea și înțelegerea pe care le căutați. Toate binecuvântările pe care Domnul le are pentru dumneavoastră – chiar miracole – vor veni de la sine. Aceasta este ceea ce revelația personală va face pentru dumneavoastră.

Sunt optimist în legătură cu viitorul. Va fi plin de ocazii în care fiecare dintre noi să progreseze, să-și aducă aportul și să ducă Evanghelia în toate colțurile pământului. Totodată, nu sunt naiv în legătură cu zilele care vor veni. Trăim într-o lume complexă și din ce în ce mai agitată. Posibilitatea de a accesa continuu rețelele de socializare și știrile oferite 24 de ore din 24 ne bombardează neîncetat cu mesaje. Dacă dorim să avem vreo speranță să discernem dintre nenumăratele glasuri și filosofii ale oamenilor care atacă adevărul, trebuie să învățăm să primim revelație.

Salvatorul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos, va înfăptui unele dintre cele mai mărețe lucrări ale Sale, începând de acum și până când va veni din nou. Vom vedea semne miraculoase că Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos, prezidează asupra acestei Biserici cu măreție și slavă. Dar, în zilele care vor veni, nu va fi posibil să supraviețuim spiritual fără influența îndrumătoare, conducătoare, alinătoare și constantă a Duhului Sfânt.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, vă implor să vă dezvoltați capacitatea spirituală de a primi revelație. Fie ca această duminică de Paște să fie un moment de cotitură în viața dumneavoastră! Alegeți să faceți munca spirituală necesară pentru a vă bucura de darul Duhului Sfânt și pentru a auzi glasul Spiritului mai des și mai clar!

Asemenea lui Moroni, vă îndemn, în acest sabat de Paște, să „veniți la

Hristos și să punei mâna pe fiecare dar bun”¹⁵ începând cu darul Duhului Sfânt, dar care poate și vă va schimba viața.

Suntem ucenici ai lui Isus Hristos. Cel mai important adevăr despre care Duhul Sfânt vă va depune mereu mărturie este acela că Isus *este* Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu. El trăiește! El este Avocatul nostru pe lângă Tatăl, Exemplul nostru și Mântuitorul nostru. În această duminică de Paște, sărbătorim sacrificiul Său ispășitor, învierea Sa în adevăratul sens al cuvântului și natura Sa divină.

Aceasta este Biserica Sa, restaurată prin intermediul profetului Joseph Smith. Depun astfel mărturie, exprimându-mi dragostea față de fiecare dintre

dumneavoastră, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 19:18.
2. Vedeți Luca 23:33.
3. Vedeți Alma 26:16.
4. *Învățăături ale președinților Bisericii: Lorenzo Snow* (2012), p. 79.
5. Vedeți Russell M. Nelson, „Puterea blândă a rugăciunii”, *Liahona*, mai 2003, p. 7-8.
6. Vedeți 3 Nefi 28:1.
7. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 417.
8. Vedeți Iacov 1:5.
9. *Învățăături: Joseph Smith*, p. 138.
10. Doctrină și legăminte 121:33.
11. Vedeți Moroni 10:5.
12. Doctrină și legăminte 42:61.
13. Neal A. Maxwell, „Meek and Lowly” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 21 oct. 1986), p. 9, speeches.byu.edu.
14. Vedeți 2 Nefi 32:3.
15. Moroni 10:30.

Vârstnicul Gerrit W. Gong
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Hristos astăzi a-nviat

Aceasta este duminica Paștelui. Mărturisesc în mod solemn și cu pioșenie despre Hristosul cel Viu - Cel care „a murit, a fost înmormântat și S-a ridicat din nou, în a treia zi”.

Dragi frați și surori, când fiii noștri erau foarte mici, seara, înainte de culcare, le spuneam povești despre cățelușii Beagle și fredonam imnuri, printre care „Hristos astăzi a-nviat”¹. Uneori schimbam cuvintele în joacă: „Acum e timpul să dormim, aleluia”. De regulă, fiii noștri ador-meau repede; sau cel puțin ei știau că, dacă eu credeam că ei dorm, mă opream din cântat.

Cuvintele – cel puțin cuvintele mele – nu pot exprima sentimentele coplesitoare pe care le-am avut când președintele Russell M. Nelson mi-a ținut mâinile cu dragoste, draga mea Susan fiind lângă mine, și mi-a oferit această chemare sacră venită de la Domnul, care mi-a tăiat respirația și m-a făcut să plâng de multe ori în ultimele zile.

În această duminică de Paște, cânt cu bucurie, „Aleluia”. Cântecul iubirii mântuitoare a Salvatorului² proclamă armonia legămintelor (care ne unesc cu Dumnezeu și unii cu alții) și ispășirea lui Isus Hristos (care ne ajută să înlăturăm omul firesc și să ne supunem chemărilor Spiritului Sfânt³).

Împreună, legămintele noastre și ispășirea Salvatorului nostru ne întăresc să facem ceea ce altfel nu am putea face și ne înnobilează. Împreună,

acestea ne ajută să fim credincioși Evangheliei și să nu mai păcătuim. Împreună, ne fac mai buni, ne apără, ne sfințesc și ne mântuiesc.

Profetul Joseph Smith a spus: „S-ar putea ca unora să li se pară că această doctrină despre care vorbim este foarte neobișnuită—o putere care înregistrează sau leagă pe pământ și leagă în cer. Cu toate acestea, în toate epocile din lume, oricând a dat Domnul o dispensație a preoției oricărui bărbat sau unui grup de bărbați printr-o revelație adevărată, această putere a fost totdeauna dată”⁴.

La fel este și în zilele noastre. Legămintele și rânduielile sacre, care

nu sunt disponibile în niciun alt loc, sunt primite în 159 de case sfinte ale Domnului din 43 de țări. Primim bine-cuvântările promise prin intermediul cheilor preoției restaurate, doctrinei și autorității, ceea ce reflectă credința și supunerea noastră și promisiunile Duhului Sfânt făcute generațiilor noastre pentru timp și eternitate.

Dragi frați și surori de orice neam, din orice seminție și de orice limbă, din Biserica noastră din întreaga lume, vă mulțumesc pentru credința, speranța și caritatea dumneavoastră puternice de care dați dovadă la fiecare pas. Vă mulțumesc că ne străduim împreună să dobândim o mărturie a plenitudinii Evangheliei.

Dragi frați și surori, locul nostru este unul lângă celălalt. Putem să avem „inimile legate în unitate și iubire”⁵, în toate lucrurile și în toate locurile⁶. Oriunde ne-am afla, oricare ne-ar fi împrejurările, Domnul Isus Hristos ne invită pe fiecare dintre noi: „Veniți de vedeți”⁷.

Astăzi, cu umilință, fac legământ să dedic toată puterea sufletului meu și toată capacitatea pe care o am⁸ în acest moment sau pe care o voi dobândi, Salvatorului meu, dragei mele Susan și familiei noastre, fraților mei și fiecăruia

dintre dumneavoastră, dragii mei frați și surori.

Tot ceea ce este demn și etern are temelia clădită pe realitatea vie a lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern iubitor și a Fiului Său, Isus Hristos și a ispășirii Sale, despre care Duhul Sfânt depune mărturie⁹. Aceasta este duminica Paștelui. Mărturisesc în mod solemn și cu pioșenie despre Hristosul cel Viu – Cel care „a murit, a fost înmormântat și S-a ridicat din nou, în a treia zi, și S-a înălțat la cer”¹⁰. El este Alfa și Omega¹¹ – a fost cu noi de la început și este cu noi până la sfârșit.

Depun mărturie despre profeții din zilele din urmă, de la profetul Joseph Smith până la președintele nostru drag, Russell M. Nelson, pe care îi susținem cu bucurie. Ascultați îndemnul copiilor noștri de la Societatea Primară, care cântă: „Urmați profetul, cu el, calea o să găsiți”¹². Depun mărturie că, după cum a fost profețit în sfințele scripturi, inclusiv în Cartea lui Mormon – un alt testament al lui Isus Hristos, „împărăția Domnului [este] întemeiată din nou pe pământ, pregătind a Doua Venire a lui Mesia”¹³. În numele sfânt și sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Hristos astăzi a-nviat”, *Immuri*, nr. 124.
2. Vedeți Alma 5:26.
3. Vedeți Mosia 3:19.
4. Doctrină și legăminte 128:9.
5. Mosia 18:21
6. Vedeți Mosia 18:9.
7. Ioan 1:39.
8. Vedeți 1 Nefi 15:25.
9. „Voi ați primit Duhul Sfânt care depune mărturie despre Tatăl și Fiul pentru înfăptuirea făgăduinței pe care El a făcut-o, că, dacă voi intrați pe această cale, voi veți primi” (2 Nefi 31:18).
10. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 51.
11. Vedeți Doctrină și legăminte 19:1.
12. „Urmați profetul”, *Cântece pentru copii*, p. 58-59.
13. Introducere la Cartea lui Mormon.

Vârstnicul Ulisses Soares

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Profeții vorbesc prin puterea Spiritului Sfânt

Faptul de a avea profeți este un semn al dragostei lui Dumnezeu față de copiii Săi. Ei fac cunoscute promisiunile lui Dumnezeu și ale lui Isus Hristos și adevărata Lor natură.

Dragii mei frați și dragile mele surori, oriunde v-ați afla, doresc să îmi exprim mulțumirile sincere și din inimă pentru votul dumneavoastră de susținere de ieri. Deși mă simt neelocvent și lent în exprimare precum Moise, găsesc consolare în cuvintele pe care i le-a spus Domnul:

„Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?”

„Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce vei avea de spus” (Exodul 4:11-12; vedeți de asemenea, versetul 10).

Găsesc mângâiere, de asemenea, în dragostea și sprijinul iubitei mele soții. Ea a fost un exemplu de bunătate, dragoste și devotament total față de Domnul pentru mine și familia mea. O iubesc cu fiecare fibră a inimii mele și sunt recunoscător pentru influența pozitivă pe care a avut-o asupra noastră.

Dragi frați și surori, doresc să vă depun mărturie că președintele Russel M. Nelson este profetul lui Dumnezeu pe pământ. Nu am mai văzut pe nimeni mai bun și mai iubitor decât dânsul. Deși m-am simțit atât de nepotrivit pentru această chemare sacră, cuvintele sale și privirea sa plină de bunătate, atunci când mi-a oferit această responsabilitate, m-au făcut să mă simt ca îmbrățișat de dragostea Salvatorului. Mulțumesc, președinte Nelson! Vă susțin și vă iubesc.

Nu e o binecuvântare să avem profeți, văzători și revelatori pe pământ în aceste zile în care trăim, care caută să cunoască voia Domnului și să o urmeze? Este o alinare să știm că nu suntem singuri în lume, în pofida greutăților de care avem parte în viață. Faptul de a avea profeți este un semn al dragostei lui Dumnezeu față de copiii Săi. Ei fac cunoscute promisiunile lui Dumnezeu și ale lui Isus Hristos și adevărata Lor natură poporului Lor. Am învățat această prin experiențele pe care le-am trăit.

În urmă cu 18 ani, soția mea și cu mine am fost sunați de președintele James E. Faust, atunci al doilea consilier în Prima Președinție. Dânsul ne-a chemat să slujim în Portugalia în calitate de președinte de misiune și soția sa. Ne-a spus că mai aveam numai șase săptămâni până să ne începem misiunea. Deși ne-am simțit nepregătiți și nepotriviți, am acceptat chemarea. Grija noastră cea mai importantă în acel moment era să obținem vizele necesare pentru a sluji în acea țară, deoarece știam din experiențele trecute că procesul dura între șase și opt luni.

Apoi, președintele Faust ne-a întrebat dacă aveam credință că Domnul avea să înfăptuiască un miracol și că noi urma să putem rezolva problema vizelor mai repede. Răspunsul nostru a fost un mare „da” și am început imediat să facem

programările necesare. Am pregătit documentele pentru obținerea vizelor, i-am luat pe cei trei copii mici ai noștri și ne-am dus la consulat cât de repede am putut. Acolo, ne-am întâlnit cu o doamnă foarte amabilă. Uitându-se peste hârtiile noastre și aflând ce urma să facem în Portugalia, ne-a întrebat: „Chiar aveți de gând să-i ajutați pe oamenii din țara mea?”. Am răspuns ferm că „da” și i-am explicat că Îl vom reprezenta pe Isus Hristos și vom depune mărturie despre El și despre misiunea Sa divină în lume. După patru săptămâni, ne-am întors la consulat, am primit vizele și am ajuns în câmpul misiunii în termenul de șase săptămâni, așa cum ne ceruse un profet al Domnului.

Dragi frați și surori, din adâncul inimii, depun mărturie că profeții vorbesc prin puterea Spiritului Sfânt. Ei mărturisesc despre Hristos și misiunea Lui divină pe pământ. Ei transmit voința Domnului și gândul Domnului și sunt chemați să-L reprezinte și să ne învețe

ce trebuie să facem pentru a ne întoarce să trăim în prezența lui Dumnezeu și a Fiului Său, Isus Hristos. Suntem binecuvântați atunci când ne exercităm credința și urmăm învățămintele lor. Urmându-i pe ei, viețile noastre sunt mai fericite și mai puțin complicate, dificultățile și problemele noastre sunt mai ușor de suportat și ne creăm o armură spirituală în jurul nostru, care ne va proteja de atacurile dușmanului din zilele noastre.

În această zi de Paște, depun mărturie în mod solemn că Isus Hristos trăiește și că El îndrumă Biserica Sa pe pământ prin profeți, văzători și revelatori. Depun mărturie că El este Salvatorul și Mântuitorul lumii și că, prin El, noi putem fi salvați și exaltați în prezența dragului nostru Dumnezeu. Îl iubesc, Îl preaslăvesc. Vreau să Îl urmez și să fac voia Lui și să devin mai asemănător Lui. Spun aceste lucruri cu umilință în numele sfânt al Domnului nostru Isus Hristos, amin. ■

Președintele Russell M. Nelson

Slujire

Vom implementa un mod mai nou și mai sfânt de a ne îngriji de ceilalți și de a le sluji.

Vă mulțumim, stimate vârstnic Gong și stimate vârstnic Soares pentru credința dumneavoastră exprimată din inimă. Suntem atât de recunoscători pentru dumneavoastră și soțiile dumneavoastră dragi.

Stimați frați și surori, căutăm constant îndrumare de la Domnul despre cum ne putem ajuta membrii să țină poruncile lui Dumnezeu, mai ales cele două mari porunci, de a-L iubi pe Dumnezeu și de a ne iubi aproapele.¹

Luni de zile, noi am căutat un mod mai bun de a sluji nevoilor spirituale și temporale ale oamenilor noștri în modul Salvatorului.

Am luat hotărârea de a scoate la pensie învățământul de acasă și învățământul prin vizite în forma cunoscută. În schimb, vom implementa un mod mai nou și mai sfânt de a ne îngriji de ceilalți și de a le sluji. Vom numi aceste acțiuni, pur și simplu, „slujire”.

Acțiunile de slujire eficiente sunt înlesnite de darurile înnăscute ale surorilor și de incomparabila putere a preoției. Cu toții avem nevoie de o asemenea protecție împotriva comploturilor înșelătoare ale dușmanului.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, și sora Jean B. Bingham, președinta generală a Societății de Alinare, vor explica modul în care frați desemnați din cadrul preoției și surori desemnate din cadrul Societății de Alinare și al Tinerelor Fete vor conlucra acum pentru a sluji membrilor Bisericii din întreaga lume și a veghea asupra lor.

Membrii Primei Președinții și cei ai Cvorumului celor Doisprezece susțin, la unison, mesajul dâșnilor. Cu recunoștință și cu pioșenie, începem acest nou capitol din istoria Bisericii. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ

1. Vedeți Luca 10:27.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Fiți cu ei și întăriți-i

Rugăciunea noastră de astăzi este ca fiecare bărbat și femeie să plece de la această conferință generală având o dorință mai mare de a se îngriji unul de altul.

Parafrazându-l pe Ralph Waldo Emerson, cele mai memorabile momente din viață sunt cele în care simțim nevoia de a primi revelație¹. Președinte Nelson, nu știu cât de multe revelații putem „primi” în acest weekend. Unii dintre noi au inimi slabe. Însă, când mă gândesc la acest lucru, dumneavoastră va puteți ocupa și de acesta. Ce profet minunat!

Urmând exemplul declarațiilor și mărturiilor minunate a președintelui Nelson de seara trecută și din această dimineață, îmi depun mărturia că aceste modificări sunt exemple de revelație, revelație care a călăuzit această Biserică de la începuturile sale. Acestea sunt o altă dovadă că Domnul grăbește lucrarea Sa la timpul ei².

Pe toți aceia care sunt dornici să afle detalii despre aceste lucruri, vă anunțăm că, imediat după încheierea acestei sesiuni a conferinței, vor fi trimise, nu neapărat în această ordine, scrisori din partea Primei Președinții tuturor membrilor Bisericii ale căror adrese de e-mail sunt în baza noastră de date. Un document de șapte pagini cu întrebări și răspunsuri va fi transmis tuturor conducătorilor preoției și claselor auxiliare. De asemenea, aceste materiale vor fi afișate de îndată pe

pagina ministering.lds.org. „Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide”³.

Acum, în legătură cu minunata însărcinare pe care președintele Nelson ne-a încredințat-o, mie și surorii Jean B. Bingham. Frați și surori, pe măsură ce lucrarea cvorumurilor și a claselor auxiliare se maturizează din punct de vedere instituțional, este firesc să ne

maturizăm și pe plan personal – fiecare dintre noi să evite comportamentul automat și repetitiv și să se concentreze asupra uceniciei sincere descrise de Salvator la încheierea slujirii Sale pe pământ. Când El Se pregătea să-și părăsească micul grup, încă neștiutor și oarecum confuz, de ucenici, El nu le-a enumerat o listă de etape administrative pe care să le îndeplinească și nu le-a înmănat o serie de formulare pe care să le completeze în triplu exemplar. Nu, El le-a rezumat însărcinarea într-o singură poruncă fundamentală, spunându-le: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu... Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”⁴.

În dorința de a ne apropia mai mult de acest ideal al Evangheliei, acest nou concept de slujire cerut din partea preoției și Societății de Alinare va include, printre altele, următoarele elemente, unele dintre care au fost puse deja în aplicare, cu mult succes, de către Societatea de Alinare⁵.

- Nu vom mai folosi termenii de învățământ de acasă și învățământ prin vizite. Aceasta se datorează, parțial, faptului că o mare parte a slujirii noastre se va desfășura în alte locuri decât acasă și, parțial, faptului că acțiunea noastră de contactare nu va consta în predarea unei lecții pregătite, deși poate fi împărtășită o lecție dacă acest lucru este necesar. Scopul principal în ceea ce privește această idee de slujire va fi, după cum este scris că au făcut oamenii din zilele lui Alma, să „[veghe] asupra poporului [nostru] și [să-l hrănim] cu lucruri care țin de dreptate”⁶.
- Vom continua să vizităm membri acasă când este posibil, însă circumstanțele locale, precum numărul mare de membri, distanțele

mari, siguranța personală și alte situații dificile, ne pot împiedica să vizităm fiecare casă în fiecare lună. După cum ne-a sfătuit Prima Președinție cu ani în urmă, faceți tot ceea ce puteți⁷. Pe lângă programul pe care îl stabiliți pentru vizitele propriu-zise, acțiunea de contactare poate fi îmbogățită cu apeluri telefonice, bilețele, mesaje text, e-mailuri, discuții video, conversații la adunările Bisericii, proiecte comune de slujire, activități sociale și o serie de posibilități din lumea rețelelor de socializare. Totuși, trebuie să subliniez faptul că această nouă gamă largă de a interacționa nu include declarația jenantă scrisă pe un afiș lipit pe o mașină, pe care l-am văzut recent. Era scris: „Dacă te claxonez, gândește-te că ai primit o vizită de acasă”. *Vă rog, vă rog, fraților* (surorile nu ar putea niciodată să facă acest lucru – mă adresez fraților din Biserică), noi dorim ca aceste modificări să aducă mai multă grijă și preocupare, nu mai puțină.

- Simt că acest concept de slujire mai nou și care se bazează mai mult pe Evanghelie vă face să vă întrebați ce trebuie inclus în raport. Ei bine, relaxați-vă, pentru că nu există

niciun raport – cel puțin nu un raport întocmit în ultima zi a lunii, de genul „Cu chiu cu vai am reușit să-mi îndeplinesc chemarea”. Și din acest punct de vedere încercăm să ne maturizăm. Singurul raport care va fi întocmit este cu numărul de interviuri pe care conducătorii l-au avut, în trimestrul respectiv, cu echipele care slujesc din episcopie. Dragi prieteni, pe cât de simplu pare, aceste interviuri sunt foarte importante. Fără aceste informații, episcopul nu va avea niciun alt mod de a primi informațiile de care are nevoie cu privire la situația spirituală și temporală a membrilor. Aduceți-vă aminte: frații care slujesc reprezintă episcopatul și președinția cvorumului vârstnicilor; aceștia nu le înlocuiesc. Cheile deținute de un episcop și un președinte al cvorumului depășesc cu mult acest concept de slujire.

- Deoarece acest raport este diferit de cele pe care le-ați transmis în trecut, permiteți-mi să subliniez faptul că *noi* nu trebuie să știm la sediul central al Bisericii *cum, unde sau când* faceți dumneavoastră contactarea membrilor, vrem doar să știm că *o faceți* și că îi binecuvântați în orice fel puteți.

Dragi frați și surori, Dumnezeu a dat această ocazie întregii Biserici de a dovedi că practică o „religie curată și neîntinată, înaintea [Lui]”⁸ – „[de a ne purta] greutatea unul altuia, pentru ca ele să fie ușoare” și „[de a-i mângâia] pe aceia care au nevoie să fie mângâiați”⁹, de a sluji văduvelor și orfanilor, celor căsătoriți și celor singuri, celor puternici și celor îndurerăți, celor bolnavi și celor sănătoși, celor fericiți și celor triști – pe scurt, nouă tuturor, fiecăruia dintre noi, pentru că noi toți trebuie să simțim căldura prieteniei și să ascultăm o declarație fermă de credință. Totuși, vă avertizez, un termen nou, o flexibilitate mai mare și un număr redus de rapoarte nu vor avea nicio importanță în slujirea noastră, dacă nu vom înțelege că aceasta este o invitație de a avea grijă unii de alții într-un mod mai curajos și sacru, după cum președintele Nelson tocmai a spus. Când ne ridicăm ochii spirituali spre a trăi mai universal legea dragostei, aducem omagiu generațiilor care au slujit în acest fel ani de zile. Permiteți-mi să vă vorbesc despre un exemplu recent de astfel de devotament, în speranța că mult mai mulți membri vor înțelege porunca Domnului de a „fi cu... și de a-i întări”¹⁰ pe frații și surorile noastre.

În 14 ianuarie 2018, într-o zi de duminică, puțin după ora 17:00, tinerii mei prieteni, Brett și Kristin Hamblin, stăteau de vorbă în casa lor din Tempe, Arizona, după ce Brett slujise în cadrul episcopatului iar Kristin avusese grijă neconținut de cei cinci copii ai lor.

Dintr-o dată, Kristin, care se părea că trecuse cu bine peste un cancer la sân în anul precedent, a leșinat. Un apel telefonic către serviciile de urgență a adus o echipă de urgență care a încercat cu disperare să o resusciteze. După ce Brett s-a rugat cu lacrimi în ochi, el a sunat imediat alte două persoane:

prima dată a sunat-o pe mama sa, căreia i-a cerut ajutorul să stea cu copiii iar, apoi, pe Edwin Potter, învățătorul său de acasă. Întreaga conversație dintre Brett și învățătorul său de acasă a decurs astfel:

Edwin, văzând numele celui care-l suna, a spus: „Bună, Brett, ce s-a întâmplat?”

Pe un ton ridicat, răspunsul lui Brett a fost: „Am nevoie de tine aici – acum!”

În câteva minute, colegul său de preoție îi era alături, ajutându-l cu copiii și conducând în spatele ambulanței în care se afla soția fratelui Hamblin, ducându-l pe acesta la spital. Acolo, la mai puțin de 40 de minute după ce Kristin leșinase, medicii i-au declarat moartea.

În timp ce Brett plângea în hohote, Edwin l-a ținut în brațe și a plâns alături de el – foarte mult timp. Apoi, lăsându-l pe Brett să jelească alături de alți membri ai familiei care se adunaseră, Edwin s-a dus la casa episcopului său să-i spună ce s-a întâmplat. Episcopul minunat a plecat imediat la spital, în timp ce Edwin s-a dus la casa lui Hamblin. Acolo, el și soția sa, Charlotte, care, de asemenea, venise în fugă, s-au jucat cu cei cinci copii ai familiei Hamblin, care tocmai rămăseseră fără mamă, având vârste cuprinse între 3 și 12 ani. Le-au pregătit cina, au ținut un recital muzical neplanificat și i-au ajutat să se pregătească pentru a merge la culcare.

Brett mi-a spus mai târziu: „Partea uimitoare a acestei povestiri nu este că Edwin a venit când l-am sunat. În caz de urgență, există întotdeauna oameni dispuși să ajute. Nu, partea uimitoare a acestei povestiri este că el este persoana la care eu m-am gândit. Erau și alte persoane în jur. Kristin are un frate și o soră care locuiesc la mai puțin de cinci kilometri distanță. Avem un episcop minunat, extraordinar. Însă, relația

dintre mine și Edwin este de așa natură, încât am simțit în mod instinctiv să-l sun când aveam nevoie de ajutor. Biserica ne oferă un mod structurat de a trăi mai bine a doua poruncă – să iubim, să slujim și să dezvoltăm relații cu frații și surorile noastre, care ne ajută să ne apropiem mai mult de Dumnezeu”¹¹.

Edwin a spus despre această experiență: „Vârșnice Holland, ironia în toate acestea este că Brett a fost învățătorul nostru de acasă mai mult decât am fost eu al lor. În acea perioadă, el ne-a vizitat mai mult ca prieten decât ca învățător. El a fost un mare exemplu, exemplul ideal a ceea ce trebuie să fie un deținător al preoției activ și implicat. Soția mea, băieții noștri – nu-l privim ca pe o persoană obligată să ne aducă un mesaj la sfârșitul fiecărei luni; ne gândim la el ca la un prieten care locuiește chiar după colț, care ar face orice i-ar sta în putință pentru a ne binecuvânta. Mă bucur că i-am putut oferi măcar o parte din ceea ce îi datorez”¹².

Dragi frați și surori, mă alătur dumneavoastră în a onora toți învățătorii de acasă și toate învățătoarele vizitatoare care au iubit și au slujit cu credință de-a lungul istoriei noastre. Rugăciunea noastră de astăzi este ca fiecare bărbat și femeie – și tinerii noștri băieți și tinerele noastre fete mai în vârstă – să plece de la această conferință generală având o dorință mai mare de a se îngriji unul de altul, motivați să facă acest lucru doar de dragostea pură a lui Hristos. În pofida limitărilor și imperfecțiunilor noastre – având cu toții parte de încercări – putem lucra împreună cu Domnul viei¹³, ajutându-L pe Dumnezeu, Tatăl nostru, în însărcinarea Sa foarte mare de a răspunde la rugăciuni, de a oferi alinare, de a mângâia pe cei care plâng și de a întări genunchii care se clatină¹⁴. Dacă vom face acest lucru, vom fi mai asemănători ucenicilor lui Hristos așa cum toți trebuie să fim. În această duminică a Paștelui, fie ca noi să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El¹⁵, mă rog în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Ralph Waldo Emerson, *The Conduct of Life* (1860), p. 268.
2. Vedeți Doctrină și legăminte 88:73.
3. Luca 11:9.
4. Ioan 13:34-35.
5. Vedeți „Țineți legătura cu ea în orice moment, în orice loc, în orice mod”, *Liahona*, ian. 2018, p. 7.
6. Mosia 23:18; vedeți, de asemenea Doctrină și legăminte 20:53.
7. Vedeți „Vegheați asupra membrilor și întăriți-i”, scrisoare din partea Primei Președinții, 10 dec. 2001.
8. Iacov 1:27.
9. Mosia 18:8-9.
10. Doctrină și legăminte 20:53.
11. Brett Hamblin, corespondență personală, feb. 2018.
12. Edwin Potter, corespondență personală, feb. 2018.
13. Vedeți Iacov 5:70-72.
14. Vedeți Doctrină și legăminte 81:5.
15. Vedeți Ioan 15:12.

Jean B. Bingham
președinta generală a Societății de Alinare

Să slujim cum slujește Salvatorul

Fie ca noi să ne arătăm recunoștința și dragostea față de Dumnezeu slujindu-le cu dragoste surorilor și fraților noștri eterni.

Ce binecuvântare minunată să trăim într-o perioadă în care primim revelație continuă de la Dumnezeu! Când așteptăm cu nerăbdare și acceptăm pe deplin „[așezarea] din nou a tuturor lucrurilor”¹, care a venit și va veni prin evenimentele profetite din zilele noastre, noi ne pregătim pentru a Doua Venire a Salvatorului.²

Și care cale este mai bună pentru a ne pregăti să-L întâlnim decât aceea de a ne strădui să devenim *asemănători* Lui slujindu-ne cu dragoste unul pe altul! Isus Hristos i-a învățat pe cei care-L urmau la începutul acestei dispensații: „Dacă Mă iubești, Mă vei sluji”³. Faptul că le slujim altora este o demonstrație a uceniciei și a recunoștinței și dragostei noastre față de Dumnezeu și Fiul Său, Isus Hristos.

Uneori ne gândim că trebuie să facem ceva măreț și eroic pentru a „fi luat în considerare” ca slujire față de aproapele nostru. Totuși, faptele simple de slujire pot avea efecte profunde asupra altora – și asupra noastră. Ce a făcut Salvatorul? Prin darurile Sale divine, ispășirea și învierea – pe care le sărbătorim în această frumoasă duminică de Paște – „nimeni altcineva nu a avut o influență atât de

profundă asupra tuturor celor care au trăit și vor mai trăi pe pământ”⁴. Dar El, de asemenea, le-a zămbit, a vorbit cu ei, a mers cu ei, i-a ascultat, Și-a făcut timp pentru ei, i-a încurajat, i-a învățat, i-a hrănit și i-a iertat. El Și-a slujit familia și prietenii, vecinii și străinii în același mod și a invitat cunoscuții și pe cei dragi să se bucure de binecuvântările minunate ale Evangheliei Sale. Acele fapte „simple” de slujire și dragoste oferă un exemplu pentru slujirea noastră de astăzi.

Când aveți privilegiul de a-L reprezenta pe Salvator în eforturile dumneavoastră de slujire, întrebați-vă: „Cum pot să împărtășesc acestei persoane sau familii lumina Evangheliei? Ce mă inspiră Spiritul să fac?”

Slujirea poate fi înfăptuită într-o mare varietate de moduri individualizate. Așadar, ce exemple de slujire avem?

Exemple de slujire ne oferă președintele cvorumului vârstnicilor și Societății de Alinare care se sfătuiesc, rugându-se, în legătură cu însărcinările pe care să le ofere. Slujire poate fi atunci când conducătorii, în loc să înmâneze bucățele de hârtie, oferă personal sfaturi despre persoane și familii când sunt date însărcinări fraților și surorilor care slujesc. Poate fi atunci când mergem la o plimbare, ne adunăm pentru o seară de jocuri sau chiar slujim împreună. Poate fi atunci când facem o vizită sau vorbim la telefon sau online ori trimitem mesaje. Poate fi atunci când înmănăm o felicitare pentru o zi de naștere și aclamăm la un meci de fotbal. Poate fi atunci când împărtășim un verset din scripturi sau un citat dintr-o cuvântare din cadrul conferinței, care poate fi semnificativ pentru persoana respectivă. Poate fi atunci când avem discuții cu privire la o întrebare despre Evanghelie și ne împărtășim mărturia pentru a aduce claritate și pace. Poate fi atunci când luăm parte la viața cuiva și ne îngrijim de el sau de ea. Poate fi un interviu despre slujire în care nevoile și punctele forte sunt discutate cu sensibilitate și într-un mod corespunzător. Poate fi atunci când consiliul episcopiei se organizează pentru a răspunde unei nevoi mai mari.

Acest fel de slujire a întărit o soră care s-a mutat departe de casă atunci când soțul ei și-a început studiile. Fără să aibă telefon și având un bebeluș de îngrijit, ea s-a simțit dezorientată în

noul loc, complet pierdută și singură. Fără să o anunțe în prealabil, o soră de la Societatea de Alinare a venit la ușă aducând o perche de pantofiori pentru bebeluș, i-a luat pe amândoi în mașina ei și i-a dus să descopere băcănia. Sora recunoscătoare a spus: „A fost ancora mea de salvare!”.

Adevărata slujire a fost demonstrată de o soră mai în vârstă din Africa atunci când a fost desemnată să viziteze o altă soră care nu mai participase la adunările Bisericii de mult timp. Când s-a dus acasă la această soră, ea a aflat că femeia fusese bătută și jefuită, avea foarte puțină mâncare și nu avea haine pe care să le considere potrivite pentru adunările de duminică ale Bisericii. Femeia care a fost desemnată să-i slujească a venit pregătită să asculte, a adus produse din grădina ei, scripturi pentru a citi și i-a oferit prietenie. Sora „absentă” s-a întors curând la Biserică și acum deține o chemare pentru că știe că este iubită și prețuită.

Combinarea acestor tipuri de eforturi ale Societății de Alinare cu cele ale cvorumului vârstnicilor, acum restructurat, va aduce unitate, care poate produce rezultate uimitoare. Slujirea devine un efort coordonat pentru a îndeplini îndatorirea preoției de „a vizita casa fiecărui membru” și de „a veghea, întotdeauna, asupra membrilor Bisericii și de a fi cu ei și de a-i întări”⁵ și, de asemenea, de a realiza scopul Societății de Alinare de a ne ajuta unul pe altul pentru a ne pregăti pentru binecuvântările vieții eterne.⁶ Lucrând împreună sub îndrumarea episcopului, președințiile cvorumului vârstnicilor și Societății de Alinare pot fi inspirate pe măsură ce caută cele mai bune moduri de a veghea asupra fiecărei persoane și familii și de a avea grijă de acestea.

Permiteți-mi să vă dau un exemplu. O mamă a fost diagnosticată cu cancer.

Curând, ea a început tratamentul și, imediat, surorile de la Societatea de Alinare s-au pus pe treabă, planificând cum să ajute mai bine cu mâncarea, transportul la întâlnirile cu medicii și alte moduri de a ajuta. Ele au vizitat-o cu regularitate, oferindu-i companie care s-o înveselască. În același timp, cvorumul Preoției lui Melhisedec a acționat repede. Ei au asigurat munca necesară pentru a adăuga un dormitor și o baie remodelate pentru ca îngrijirea surorii bolnave să fie mai ușoară. Tinerii băieți au depus muncă fizică pentru a participa la acest efort considerabil. Și tinerele fete s-au implicat: ele s-au angajat cu dragă inimă să plimbe cu atenție câinele în fiecare zi. Pe măsură ce timpul a trecut, episcopia a continuat să slujească, adăugând și adaptând unde era necesar. A fost, în mod clar, o muncă depusă cu dragoste, fiecare membru sau membră dăruindu-se, în deplină armonie, demonstrându-și grija în moduri individuale care au binecuvântat-o nu numai pe sora suferindă, ci și pe fiecare membru al familiei ei.

După un efort curajos, în final, sora a murit din cauza cancerului și a fost înmormântată. S-au simțit membrii episcopiei ușurați și au considerat că sarcina lor de a ajuta era acum încheiată? Nu, tinerele fete continuă să plimbe zilnic câinele, cvorumurile preoției continuă să slujească tatălui și familiei sale și surorile de la Societatea de Alinare

continuă să ajute cu dragoste pentru a identifica puncte forte și necesități. Dragi frați și surori, aceasta înseamnă slujire – aceasta înseamnă să iubim așa cum iubește Salvatorul!

O altă binecuvântare a acestor anunțuri inspirate este ocazia pe care o au tinerele fete cu vârste cuprinse între 14 și 18 ani de a participa la slujire în calitate de colege ale surorilor de la Societatea de Alinare, tot așa cum tinerii băieți de aceeași vârstă participă în calitate de colegi în slujire ai fraților care dețin Preoția lui Melhisedec. Tinerii pot împărtăși darurile lor unice și pot progresa spiritual pe măsură ce slujesc împreună cu adulții în cadrul lucrării de salvare. Implicarea tinerilor în însărcinările de slujire poate, de asemenea, să sporească posibilitatea Societății de Alinare și a cvorumurilor vârstnicilor de a se îngriji de alții prin creșterea numărului de membri care participă.

Când mă gândesc la tinerele fete minunate pe care le-am cunoscut, sunt entuziasmată pentru acele surori de la Societatea de Alinare care vor avea privilegiul de a fi binecuvântate prin elanul, talentele și sensibilitatea spirituală a tinerelor fete pe măsură ce slujesc împreună cu ele sau sunt slujite de ele. Și sunt la fel de încântată de ocazia pe care o vor avea tinerele fete să fie sfătuite, învățate și întărite de surorile lor de la Societatea de Alinare. Această ocazie de a participa la clădirea

împărăției lui Dumnezeu va aduce un beneficiu imens tinerelor fete, ajutându-le să se pregătească mai bine pentru a-și îndeplini chemările în calitate de conducătoare în cadrul Bisericii și al comunității și de partenere care își aduc aportul în familiile lor. Așa cum ne-a împărțit ieri sora Bonnie L. Oscarson, tinerele fete „*doresc să slujească*. Ele trebuie să știe că sunt valoroase și esențiale în lucrarea de salvare”⁷.

De fapt, tinerele fete slujesc deja altora, fără desemnare și fără recunoaștere. O familie pe care o cunosc s-a mutat la o depărtare de sute de kilometri, într-un loc nou în care nu cunoșteau pe nimeni. În timpul primei săptămâni, o fată în vârstă de 14 ani din noua lor episcopie a venit la ușa lor cu o farfurie de prăjituri, urându-le bun venit în acea zonă. Mama ei stătea zămbind în spatele ei, ca un șofer binevoitor, sprijinind dorința fiicei ei de a sluji.

O altă mamă era îngrijorată într-o zi pentru că fiica ei în vârstă de 16 ani nu a venit acasă la ora obișnuită. Când fata a ajuns în sfârșit, mama a întrebato, cu oarecare frustrare, unde fusese. Fata de 16 ani a răspuns aproape cu timiditate că dusese o floare unei văduve care locuia în apropiere. Observase că sora mai în vârstă părea singură și s-a simțit îndemnată să o viziteze. Cu aprobarea

deplină a mamei ei, tânăra fată a continuat să o viziteze pe femeia mai în vârstă. Au devenit bune prietene și legătura lor de prietenie a continuat ani de zile.

Fiecare dintre aceste tinere fete și multe altele asemenea lor au observat nevoia cuiva și au lucrat pentru a o îndeplini. Tinerele fete au o dorință naturală de a avea grijă și de a împărțasi, care poate fi bine direcționată prin slujirea în asociere cu o soră adultă.

Indiferent de vârsta pe care o avem, când ne gândim cum să slujim cât mai eficient, întrebăm: „De ce are nevoie ea [sau el]?”. Combinând acea întrebare cu o dorință sinceră de a sluji, suntem apoi conduși de Spirit să facem ceea ce ar înălța și ar întări acea persoană. Am auzit nenumărate relatări despre frați și surori care au fost binecuvântați printr-un simplu gest de integrare și bun venit la Biserică, un e-mail sau un mesaj text prietenos, un contact personal într-o perioadă grea, o invitație de a participa la activitatea unui grup sau o ofertă de a ajuta într-o situație dificilă. Părinți singuri, noii convertiți, membrii mai puțin activi, văduvele sau văduvii sau tinerii care se străduiesc pot avea nevoie de mai multă atenție și ajutor prioritar din partea surorilor și fraților care slujesc. Coordonarea între președinția cvorumului vârstnicilor și cea a

Societății de Alinare permite ducerea la îndeplinire a însărcinărilor necesare.

Cel mai important lucru este că slujirea adevărată este realizată individual având ca motivație dragostea. Valoarea, meritul și miracolul slujirii sincere constau în faptul că aceasta schimbă, cu adevărat, vieți! Când inimile noastre sunt deschise și doritoare să iubească și să includă, să încurajeze și să aline, puterea slujirii noastre va fi irezistibilă. Având dragostea ca motivație, miracole se vor întâmpla și vom găsi moduri de a-i aduce pe surorile și frații noștri „absenți” în îmbrățișarea atotcuprinzătoare a Evangheliei lui Isus Hristos.

Salvatorul este exemplul nostru în toate lucrurile – nu numai în ceea ce ar trebui să facem, ci și *de ce* ar trebui să facem acel lucru.⁸ „Viața Sa pe pământ a fost [o] invitație adresată nouă – să ridicăm privirea puțin mai sus, să uităm propriile probleme și să-i ajutăm pe alții.”⁹ Când acceptăm ocazia de a le sluji surorilor și fraților noștri din toată inima, suntem binecuvântați să fim mai aproape de desăvârșire din punct de vedere spiritual, mai în acord cu voia lui Dumnezeu și mai capabili să înțelegem planul Său de a ne ajuta pe fiecare să ne întoarcem la El. Vom recunoaște mai repede binecuvântările Sale și vom fi mai nerăbdători să transmitem și altora acele binecuvântări. Inimile noastre vor cânta la unison cu glasurile noastre:

*Și, după cum mă iubești Tu,
Pe-al meu frate-l voi iubi.
Îmi ești farul și puterea,
Slujitorul Tău voi fi.
Îl voi iubi pe-al meu frate;
Doamne, Te voi urma*¹⁰.

Fie ca noi să ne arătăm recunoștința și dragostea față de Dumnezeu slujindu-le cu dragoste surorilor și fraților noștri eterni.¹¹ Rezultatul va fi

o unitate în simțire ca aceea de care s-au bucurat oameni de pe străvechile meleaguri americane timp de 100 de ani după apariția Salvatorului pe pământul lor.

„Și s-a întâmplat că nu era niciun conflict... datorită dragostei lui Dumnezeu care trăiește în inimile oamenilor...

Nu erau nici invidie, nici certuri... și cu siguranță nu a putut să fie niciun popor mai fericit printre toate popoarele care au fost făcute de mâna lui Dumnezeu.”¹²

Îmi depun cu bucurie mărturia personală că aceste schimbări revelatoare sunt inspirate de Dumnezeu și că, pe măsură ce le vom primi cu inimi binevoitoare, vom fi mai bine pregătiți să-L întâlnim pe Fiul Său, Isus Hristos, la venirea Sa. Vom fi mai aproape de a deveni un popor al Sionului și vom simți o bucurie fără egal alături de aceia pe care i-am ajutat pe calea uceniciei. Ca noi să facem astfel, mă rog cu tărie și cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Faptele apostolilor 3:19-21.
2. Vedeți Robert D. Hales, „Pregătiri pentru restaurare și a Doua Venire: «Mâna mea va fi asupra voastră», *Liahona*, nov. 2005, p. 88-92.
3. Doctrină și legăminte 42:29.
4. „Hristos cel Viu: mărturia apostolilor”, *Liahona*, mai 2017, interiorul copertei din față.
5. Doctrină și legăminte 20:47, 53.
6. Vedeți *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.1.1.
7. Bonnie L. Oscarson, „Tinerile Fete în lucrare”, *Liahona*, mai 2018, p. 38.
8. Vedeți Efeseni 5:2.
9. Russell T. Osguthorpe, „What If Love Were Our Only Motive?” (adunare de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 8 mart. 2011), p. 7, speeches.byu.edu.
10. „Doamne, Îți voi urma calea”, *Immuri*, nr. 138.
11. Vedeți Mosia 2:17.
12. 4 Nefi 1:15-16.

Vârstnicul Dieter F. Uchtdorf
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Priviți Omul!

Cei care găsesc o modalitate de a privi cu adevărat Omul găsesc poarta către cele mai mari bucurii ale vieții și leacul pentru cele mai solicitante probleme ale vieții.

Dragii mei frați și dragile mele surori, dragi prieteni, mă bucur să fiu alături de dumneavoastră în acest minunat sfârșit de săptămână la conferința generală. Harriet și cu mine ne bucurăm împreună cu dumneavoastră să îi susținem pe vârstnicului Gong și pe vârstnicul Soares, precum și pe numeroșii frați și surori care au primit noi chemări însemnate în timpul acestei conferințe generale.

Deși îmi este dor de prietenul meu drag, președintele Thomas S. Monson, îl iubesc și îl susțin pe profetul și președintele nostru Russell M. Nelson și pe nobilii consilieri ai dânsului.

Sunt recunoscător și mă simt onorat să lucrez din nou mai îndeaproape cu frații mei preaiubiți din cadrul Cvorumului celor Doisprezece.

Dar, înainte de toate, simt o profundă umilință și sunt foarte fericit să fiu membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, în care milioane de bărbați, femei și copii sunt dornici să *ridice din poziția în care se află* – orice rol sau chemare ar avea – și se străduiesc cu toată inima să-I slujească lui Dumnezeu și copiilor Săi, clădind împărăția lui Dumnezeu.

Aceasta este o zi sacră. Este duminica de Paște, în care sărbătorim glorioasa dimineață în care Salvatorul nostru a rupt legăturile morții¹ și S-a ridicat triumfător din mormânt.

Cea mai măreață zi din istorie

Recent, am căutat pe Internet răspunsul la întrebarea: „Ce zi a schimbat cel mai mult cursul istoriei?”

Unele răspunsuri au fost surprinzătoare și ciudate, iar altele pătrunzătoare și m-au pus pe gânduri. Printre ele,

se numără ziua în care un asteroid preistoric a lovit Peninsula Yucatán; sau ziua din anul 1440 în care Johannes Gutenberg a terminat presa de tipar; și, desigur, ziua din anul 1903 în care frații Wright au demonstrat lumii că oamenii pot cu adevărat să zboare.

Dacă vi s-ar adresa aceeași întrebare, ce ați răspunde?

În mintea mea, răspunsul este clar.

Pentru a descoperi cea mai importantă zi din istorie, trebuie să ne întoarcem în timp aproape 2000 de ani, în acea seară, în Grădina Ghetsimani, în momentul în care Isus Hristos a îngenucheat rugându-Se intens și S-a oferit să plătească pentru păcatele noastre. În timpul acestui măreț și infinit sacrificiu, Isus Hristos, chiar Dumnezeu, a suferit atât în trup, cât și în suflet, cum nu a mai suferit nimeni și a sângerat din fiecare por. Din dragoste perfectă, El a dat totul ca noi să putem primi totul. Sacrificiul Său divin, greu de înțeles, care poate fi simțit doar cu întreaga inimă și minte, ne amintește cât de recunoscători trebuie să-I fim, cu toții, lui Hristos pentru darul Său divin.

Mai târziu, în acea noapte, Isus a fost adus înaintea autorităților religioase și politice care L-au batjocorit, bătut și condamnat la o moarte rușinoasă. În agonie fiind, El a stat atârnat pe cruce până când, în cele din urmă, „s-a isprăvit”². Trupul Său fără viață a fost pus într-un mormânt împrumutat. Și, apoi, în dimineața celei de a treia zi,

Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui Atotputernic, S-a ridicat din mormânt fiind o glorioasă ființă înviată plină de splendoare, lumină și măreție.

Totuși, au fost multe evenimente de-a lungul istoriei care au influențat foarte mult destinul națiunilor și al popoarelor. Dar, dacă le combinați pe toate, importanța acestora nu se poate compara cu importanța lucrurilor care au avut loc în dimineața primului Paște.

Ce lucruri fac din sacrificiul infinit și învierea lui Isus Hristos cel mai important eveniment din istorie – mai influent decât războaiele mondiale, cataclismele, dezastrele și descoperirile științifice care ne-au schimbat viața?

Datorită lui Isus Hristos noi putem trăi din nou

Răspunsul constă în două mari provocări de nebiruit cu care ne confruntăm cu toții.

În primul rând, noi toți vom muri. Indiferent de cât de tineri, frumoși, sănătoși sau precauți ați fi, într-o zi, corpul dumneavoastră va rămâne fără viață. Prietenii și membrii familiei dumneavoastră vă vor plânge. Dar ei nu vă vor putea aduce înapoi.

Totuși, datorită lui Isus Hristos, moartea dumneavoastră va fi temporară. Într-o zi, spiritul dumneavoastră se va reuni cu trupul dumneavoastră. Acest trup înviat nu va mai fi supus morții³ și veți trăi în eternități, liberi de durere și suferință fizică.⁴

Acest lucru se va întâmpla datorită lui Isus Hristos, care Și-a dat viața și a luat-o înapoi.

El a făcut aceasta pentru toți cei care cred în El.

El a făcut aceasta pentru toți cei care nu cred în El.

El a făcut aceasta chiar și pentru cei care batjocoresc, insultă și blestemă numele Său.⁵

Datorită lui Isus Hristos putem trăi în prezența lui Dumnezeu

În al doilea rând, noi toți am păcătuit. Păcatele noastre ne-ar fi alungat pentru totdeauna din prezența lui Dumnezeu, deoarece „niciun lucru necurat nu poate intra în împărăția Lui”⁶.

Drept urmare, niciun bărbat, femeie sau copil nu s-a putut întoarce în prezența Sa până când Isus Hristos, Mielul fără pată, nu Și-a dat viața cu scopul de a plăti pentru păcatele noastre. Pentru că Isus nu a datorat nimic dreptății, El a putut plăti datoriile noastre și îndeplini cerințele dreptății pentru fiecare suflet. Inclusiv pentru dumneavoastră și pentru mine.

Isus Hristos a plătit prețul pentru păcatele noastre.

Pentru toate.

În acea zi, cea mai importantă din istorie, Isus Hristos a deschis porțile morții și a doborât obstacolele care ne împiedicau să pășim pe culoarele sfinte ale vieții nepieritoare. Datorită Domnului și Salvatorului nostru, dumneavoastră și mie ne este oferit cel mai prețios și inestimabil dar – indiferent de trecutul nostru, noi ne putem pocăi și putem urma calea care duce la lumina și gloria celestială, înconjurați de copiii credincioși ai Tatălui Ceresc.

De ce ne bucurăm

Asta sărbătorim noi în duminica Paștelui – sărbătorim viața!

Datorită lui Isus Hristos ne vom ridica din disperarea provocată de moarte și îi vom îmbrățișa pe cei dragi, vărsând lacrimi de bucurie copleșitoare și de recunoștință nemăsurabilă. Datorită lui Isus Hristos vom exista ca ființe eterne în veci.

Datorită lui Isus Hristos păcatele noastre pot fi acum șterse; ele pot fi uitate.

Noi putem deveni puri și putem fi exaltați.

Sfinți.

Datorită Salvatorului nostru Preaiubit, putem bea pentru totdeauna din izvorul de apă care țâșnește în viața veșnică.⁷ Putem trăi pentru totdeauna în lăcașurile Regelui nostru veșnic în slavă de neimaginat și fericire perfectă.

Privim noi oare „Omul”?

În pofida tuturor acestor lucruri, sunt mulți în lumea de azi care fie nu cunosc, fie nu cred în darul prețios pe care ni l-a oferit Isus Hristos. Poate că au auzit de Isus Hristos și cunosc câteva lucruri despre El în calitate de personalitate istorică, dar nu Îl văd drept cine este cu adevărat.

Când mă gândesc la acest lucru, îmi amintesc de momentul în care Salvatorul a stat înaintea guvernatorului Iudeii, Ponțiu Pilat, cu doar câteva ore înainte de moartea Salvatorului.

Pilat L-a văzut pe Isus doar dintr-o perspectivă lumească. Pilat avea două

sarcini de îndeplinit: colectarea taxelor pentru Roma și menținerea păcii. Acum, membrii Sinedriului evreilor aduseseră înaintea lui un bărbat despre care pretindeau că era un obstacol în îndeplinirea ambelor sarcini.⁸

După ce și-a interogat prizonierul, Pilat a declarat: „Eu nu găsesc nicio vină în El”⁹. Dar a simțit că trebuie să satisfacă cererea acuzatorilor lui Isus, așa că Pilat a apelat la obiceiul local de a permite ca un prizonier să fie eliberat în perioada Paștelui. Nu ar fi preferat ei să-L elibereze pe Isus în locul renumitului tâlhar și criminal Baraba?¹⁰

Dar mulțimea zgomotoasă a cerut ca Pilat să-L elibereze pe Baraba și să-L răstignească pe Isus.

„De ce?”, a întreat Pilat. „Dar ce rău a făcut?”

Însă ei au strigat mai tare.

„Răstignește-L!”¹¹

Într-o ultimă încercare de a-i mulțumi, Pilat le-a poruncit oamenilor

săi să-L biciuiască.¹² Ei au făcut aceasta și L-au lăsat plin de sânge și vânătăi. L-au batjocorit, au pus o cunună de spini pe capul Său și L-au îmbrăcat cu o haină de purpură.¹³

Poate că Pilat a crezut că aceste lucruri aveau să satisfacă dorința de sânge a mulțimii. Poate că avea să li se facă milă de om. Pilat a spus: „Iată că vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsesc nicio vină în El... Iată omul!”¹⁴

Fiul lui Dumnezeu a stat în persoană înaintea poporului din Ierusalim.

Ei Îl puteau vedea pe Isus, dar nu Îl puteau privi cu adevărat.

Ei nu aveau ochi să vadă.¹⁵

Într-un mod figurat, și noi primim invitația de a-L privi. În lume, opiniile cu privire la El diferă. Profetii din vechime și cei din zilele noastre depun mărturie că El este Fiul lui Dumnezeu. Depun și eu mărturie despre El. Este important ca fiecare dintre noi să știe acest lucru în inima sa. Așadar, atunci când cugetați asupra vieții și slujirii lui Isus Hristos, ce vedeți?

Cei care găsesc o modalitate de a privi cu adevărat Omul, găsesc poarta către cele mai mari bucurii ale vieții și leacul pentru cele mai solicitante probleme ale vieții.

Așadar, atunci când sunteți înconjurați de durere și suferință, priviți Omul.

Când vă simțiți pierduți sau uitați, priviți Omul.

Când sunteți disperați, părăsiți, plini de îndoieli, răniți sau fără speranță, priviți Omul.

El vă va alina.

El vă va vindeca și va da însemnătate călătoriei dumneavoastră. El va revărsa Spiritul Său și vă va umple inima cu o bucurie nespusă.¹⁶

El dă „tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin”¹⁷.

Când privim cu adevărat Omul, învățăm despre El și căutăm să ducem

vom găsi însemnătate, bucurie și pace în această viață pe pământ și viață eternă în lumea care va urma. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vedeți Mosia 15:23.
2. Ioan 19:30.
3. Vedeți Alma 11:45.
4. Vedeți Apocalipsa 21:4.
5. Vedeți 1 Corinteni 15:21-23.
6. 3 Nefi 27:19.
7. Vedeți Ioan 4:14.
8. Vedeți Luca 23:2.
9. Ioan 18:38. Pentru a evita să-L judece pe Isus, Pilat a încercat să-i dea cazul lui Irod Antipa. Dacă Irod, cel care ordonase moartea lui Ioan Botezătorul (vedeți Matei 14:6-11), L-ar fi condamnat pe Isus, Pilat ar fi trebuit să accepte automat decizia lui Irod și să pretindă că acest lucru era o chestiune locală cu care a fost de acord pentru a menține pacea. Dar Isus nu i-a spus niciun cuvânt lui Irod (vedeți Luca 23:6-12) și Irod L-a trimis înapoi la Pilat.
10. Vedeți Marcu 15:6-7; Ioan 18:39-40. Un erudit al Noului Testament a scris: „Se pare că era obiceiul ca, în perioada Paștelui, guvernatorul roman să elibereze poporului iudeu un prizonier renumit care fusese condamnat la moarte” (Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah* [1899], 2:576). Numele *Baraba* înseamnă „fiul tatălui”. Este interesantă ironia faptului de a-i lăsa pe oamenii din Ierusalim să aleagă între acești doi bărbați.
11. Vedeți Marcu 15:11-14.
12. Această biciuire a fost atât de îngrozitoare, încât a fost numită „moartea intermediară” (Edersheim, *Jesus the Messiah*, 2:579).
13. Vedeți Ioan 19:1-3.
14. Ioan 19:4-5.
15. Mai înainte, Isus observase că „inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec”. Apoi, cu blândețe, le-a spus ucenicilor Săi: „Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!” (Matei 13:15-16). Vom permite ca inimile noastre să fie împietrite sau ne vom deschide ochii și inima să putem privi, cu adevărat, Omul?
16. Vedeți Mosia 4:20.
17. Isaia 40:29.
18. Vedeți Dieter F. Uchtdorf, „Aventura vieții muritoare” (adunare de devoțiune pentru tineri adulți din întreaga lume, 14 ian. 2018), broadcasts.lds.org.
19. 2 Nefi 25:26.

o viață ca a Sa. Ne pocăim și ne străduim să ne perfecționăm firea și să progresăm în direcția Lui în fiecare zi. Avem încredere în El. Ne arătăm dragostea față de El ținând poruncile Sale și trăind potrivit legămintelor noastre sacre.

Cu alte cuvinte, devenim ucenicii Săi.

Lumina Sa purificatoare umple pe deplin sufletul nostru. Harul Său ne înalță. Poverile noastre devin mai ușoare și simțim mai multă pace. Când privim cu adevărat Omul, avem promisiunea unui viitor binecuvântat care ne inspiră și ne ajută să trecem prin curbele și obstacolele călătoriei vieții. Privind în urmă, vom recunoaște că există un tipar divin și că lucrurile care ni se întâmplă au legătură între ele.¹⁸

Dacă acceptați sacrificiul Său, deveniți ucenicii Săi și ajungeți, în final, la sfârșitul călătoriei pe pământ, ce se va întâmpla cu suferințele pe care le-ați îndurat în această viață?

Ele vor dispărea.

Ce se va întâmpla cu dezamăgirile, trădările și persecuțiile pe care le-ați simțit?

Vor dispărea.

Ce se va întâmpla cu suferința, necazurile, vina, rușinea și durerea pe care le-ați simțit?

Vor dispărea.

Vor fi uitate.

Nu este minunat că „vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicaăm despre Hristos, profetăm despre Hristos... să știe copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor?”¹⁹

Nu este minunat că ne străduim din toata inima să privim, cu adevărat, Omul?

Dragii mei frați și dragile mele surori, depun mărturie că cea mai importantă zi din istoria lumii a fost cea în care Isus Hristos, Fiul cel Viu al lui Dumnezeu, a câștigat victoria asupra morții și a păcatului pentru toți copiii lui Dumnezeu. Și cea mai importantă zi din viața dumneavoastră și din a mea este cea în care învățăm să privim Omul; cea în care Îl vedem așa cum este El cu adevărat; când ne bucurăm cu toată inima și mințea noastră de puterea Sa ispășitoare; cea în care, cu un entuziasm și o putere reînnoite, ne luăm angajamentul de a-L urma. Fie ca acea zi să se repete deseori de-a lungul vieții noastre.

Vă las mărturia și binecuvântarea mea că, atunci când vom privi Omul,

Episcopul Gérald Caussé
episcopul care prezidează

Biserica este reprezentată de oameni

Biserica este reprezentată de dumneavoastră, ucenicii Domnului – cei care Îl iubesc și Îl urmează și care au luat asupra lor numele Său prin legământ.

În timp ce ne pregăteam pentru construirea minunatului Templu Paris, Franța, am avut o experiență pe care nu o voi uita niciodată. În anul 2010, când locul pentru templu a fost găsit, primarul orașului a cerut să aibă o întâlnire cu noi pentru a afla mai multe despre Biserica noastră. Această adunare era un pas hotărâtor pentru obținerea autorizației de construcție. Am pregătit cu deosebită grijă o prezentare care includea mai multe fotografii impresionante ale templelor sfinților din zilele din urmă. Speram din toată inima că frumusețea lor arhitecturală avea să-l convingă pe primar să sprijine proiectul nostru.

Spre surpriza mea, primarul ne-a spus că, decât să examineze prezentarea noastră, dânsul și echipa dânsului preferau să efectueze propria lor cercetare pentru a afla ce fel de oameni suntem. Luna următoare, am fost invitați înapoi pentru a asculta raportul dat de o consilieră de la primărie care, de asemenea, s-a întâmplat să fie profesoară de istoria religiei. Ea a spus: „Mai presus decât orice, noi am vrut să înțelegem cine sunt membrii Bisericii dumneavoastră. În primul rând, am

participat la una dintre adunările dumneavoastră de împărțășanie. Am stat în spatele capelei și am observat cu atenție oamenii din congregație și ceea ce făceau ei. Apoi, ne-am întâlnit cu vecinii dumneavoastră – cei care locuiesc în apropierea centrului de țarăș – și i-am întrebat ce fel de oameni sunteți dumneavoastră, mormonii”.

„Deci, care sunt concluziile dumneavoastră?” Am întrebat, având un oarecare sentiment de neliniște. Dânsa a răspuns: „Am descoperit că, dintre toate bisericile pe care le cunoaștem, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este cea mai aproape de Biserica originală a lui Isus Hristos”. Era aproape să obiectez și să spun, „Nu este complet adevărat! Nu este biserica cea mai apropiată, ea *este* Biserica lui Isus Hristos – aceeași Biserică, adevărata Biserică!” Dar m-am abținut și, în schimb, am spus, în gând, o rugăciune de recunoștință. Apoi, primarul ne-a anunțat că, bazându-se pe ce au aflat, dânsul și echipa dânsului nu aveau obiecții cu privire la construirea unui templu în comunitatea lor.

Astăzi, când mă gândesc la acea experiență miraculoasă, sunt recunoscător înțelepciunii și spiritului de discernământ de care a dat dovadă primarul. Dânsul știa că unul dintre cei mai importanți factori pentru a înțelege Biserica nu este acela de a o aprecia prin aspectul exterior al clădirilor ei sau prin faptul că este o instituție bine organizată, ci prin milioanele de membri credincioși, care se străduiesc în fiecare zi să urmeze exemplul lui Isus Hristos.

Definiția Bisericii se poate baza pe un fragment din Cartea lui Mormon care spune: „Și ei (adică ucenicii Domnului) care au fost botezați în numele lui Isus au fost numiți Biserica lui Hristos”¹.

Cu alte cuvinte, Biserica este reprezentată de oameni. Este vorba despre dumneavoastră, ucenicii Domnului – cei care Îl iubesc și Îl urmează și care au luat asupra lor numele Său prin legământ.

Președintele Russel M. Nelson, odată, a făcut o comparație între Biserică și un automobil frumos. Nouă, tuturor, ne place când mașina noastră este curată și strălucitoare. Dar, evident, scopul mașinii nu este să fie o mașinărie

atractivă; scopul ei este să-i transporte pe *oamenii* din mașină.² În același mod, noi, ca membri ai Bisericii, apreciem faptul că avem locuri frumoase de preaslăvire curate și bine întreținute și, de asemenea, ne bucurăm să avem programe care funcționează bine. Dar acestea sunt doar sisteme de sprijin. Singurul nostru țel este de a invita pe fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu să vină la Hristos și de a-i îndruma pe cărarea legământului. Nimic nu este mai important. În munca noastră este vorba de oameni și legăminte.

Nu este minunat că numele dat prin revelație Bisericii restaurate unește două elemente care sunt cele mai importante în fiecare legământ al Evangheliei? Primul este numele *Isus Hristos*. El este conducătorul ei și ispășirea și legămintele Sale purificatoare sunt singura cale care duce la salvare și exaltare. Al doilea nume se referă la *noi*: sfinții, sau cu alte cuvinte, martorii și ucenicii Săi.

Am învățat importanța faptului de a ne concentra asupra oamenilor când am slujit ca președinte de țară în Franța. La începutul slujirii mele, m-am gândit la unele țeluri foarte ambițioase pentru țărutul meu: crearea de noi episcopii, clădirea de noi case de întruniri și chiar construirea unui templu în zona noastră. Când am fost eliberat din chemare, șase ani mai târziu, niciunul dintre aceste obiective nu fusese îndeplinit. Acest lucru ar fi putut fi perceput ca un complet eșec, cu excepția faptului că de-a lungul celor șase ani, obiectivele mele deveniseră cu totul diferite.

În timp ce stăteam pe podium, în ziua eliberării mele, am fost copleșit de un sentiment profund de recunoștință și împlinire. Am privit fețele sutelor de membri care erau prezenți. Puteam să-mi amintesc o experiență spirituală pe care am avut-o cu fiecare dintre ei.

Erau frați și surori care intraseră în apele botezului, erau cei pentru care

semnasem prima lor recomandare, astfel încât au putut să primească rânduielele sacre în templu și acei tineri și cupluri pe care i-am pus deoparte ca misionari cu timp deplin sau pe care i-am eliberat din slujire. Erau mulți alții cărora le-am slujit în timp ce-au trecut prin încercări și adversități în viața lor. Simțeam o dragoste frățescă pentru fiecare dintre ei. Am găsit bucurie pură slujindu-le și m-am bucurat de loialitatea și credința lor în Salvator, care au crescut.

Președintele M. Russell Ballard ne-a învățat: „Cel mai important lucru cu privire la responsabilitățile noastre în Biserică nu îl constituie statisticile raportate sau adunările desfășurate, ci faptul dacă fiecare persoană – careia i s-a slujit individual așa cum a făcut Salvatorul – a fost înălțată și încurajată și, în cele din urmă, schimbată”³.

Dragii mei frați și dragile mele surori, încercăm noi în mod susținut să trăim respectând principiile Evangheliei sau suntem ocupați doar de îndeplinirea sarcinilor în Biserică? Cheia este aceea de a urma exemplul Salvatorului în toate lucrurile. Dacă facem așa, ne vom concentra în mod natural pe salvarea oamenilor și nu pe îndeplinirea sarcinilor și implementarea programelor.

V-ați întrebat vreodată cum ar fi dacă Salvatorul ar vizita episcopia sau ramura dumneavoastră duminica următoare? Ce ar face El? Și-ar face El griji pentru a ști dacă mijloacele vizuale sunt destul de bune sau dacă scaunele sunt aranjate în ordine în clasă? Sau ar găsi El pe cineva pe care să-l iubească, să-l învețe și să-l binecuvânteze? Probabil ar căuta un membru nou sau prieten căruia să-i ureze bun venit, un frate bolnav sau o soră care are nevoie de alinare sau o persoană tânără care are îndoieli și are nevoie să fie înălțată și încurajată.

Ce clase ar vizita Isus? Nu aș fi surprins dacă El ar vizita în primul

rând Societatea Primară. Probabil ar îngenunchea și ar vorbi cu ei privindu-i în ochi. El le-ar exprima dragostea Sa, le-ar spune povești, i-ar felicita pentru desenele lor și le-ar mărturisii despre Tatăl Său din Cer. Atitudinea Sa ar fi simplă, sinceră, fără falsitate. Putem să facem și noi la fel?

Vă promit că, în timp ce vă străduiți să faceți ceea ce dorește Domnul să faceți, nimic nu va fi mai important decât să întâlniți acele persoane pe care le puteți ajuta și binecuvânta. La Biserică vă veți concentra să-i învățați pe oameni și să le influențați inima. Preocuparea dumneavoastră va fi de a încuraja o experiență spirituală, și nu de a organiza o zi perfectă, de a le sluji membrilor, și nu de a bifa căsuța pentru numărul de vizite pe care le-ați făcut. Nu va fi vorba de dumneavoastră, ci despre *cei* pe care îi numim frații noștri și surorile noastre.

Uneori, vorbim despre *a merge* la Biserică. Dar Biserica este mai mult decât o clădire sau un loc anume. Ea este la fel de reală și vie în cele mai umile clădiri din cele mai îndepărtate zone ale lumii, cum este aici în sediul central al Bisericii în orașul Salt Lake. Domnul Însuși ne-a spus: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor”⁴.

Putem crea aceeași atmosferă ca în Biserică oriunde mergem: la locul de muncă, la școală, în vacanță și, în special, în căminele noastre. Prezența și influența noastră pot fi suficiente pentru a face din orice loc în care se întâmplă să fim un loc sfânt.

Mi-amintesc o conversație avută cu un prieten care nu este membru al Bisericii noastre. El a fost surprins să audă că orice bărbat demn din Biserica noastră putea primi preoția. A întrebat: „Dar câți deținători ai preoției aveți în episcopia voastră?”

I-am răspuns: „Între 30 și 40”.

Surprins, a continuat: „În congregația mea, noi avem doar un preot. De ce aveți nevoie de atât de mulți preoți duminica dimineată?”

Intrigat de întrebarea lui, m-am simțit inspirat să-i răspund: „Sunt de acord cu tine. Nu cred că avem nevoie de atât de mulți deținători ai preoției, duminica, la Biserică. Dar, *avem* nevoie de un deținător al preoției în fiecare cămin. Și în căminele în care nu există un deținător al preoției, alți deținători ai preoției sunt chemați să protejeze acea familie și să îi slujească”.

Noi nu avem o Biserică la care participăm doar duminica. Preaslăvirea noastră continuă în fiecare zi a săptămânii, oriunde suntem și indiferent ce facem. Căminele noastre sunt, în special, „principalele sanctuare ale credinței noastre”⁵. Căminele noastre sunt, de cele mai multe ori, locul în care ne rugăm, binecuvântăm, studiem, predicăm cuvântul lui Dumnezeu și slujim cu dragoste pură. Din experiența personală, pot depune următoarea mărturie despre căminele noastre:

acestea sunt locuri sfinte în care Spiritul poate fi găsit – tot atât de mult ca în locurile noastre oficiale de preaslăvire și, uneori, chiar mai mult.

Depun mărturie că această Biserică este Biserica lui Isus Hristos. Tăria și vitalitatea ei vin din acțiunile zilnice ale milioanele de ucenici ai Săi care se străduiesc în fiecare zi să-I urmeze exemplul suprem având grijă de alții. Hristos trăiește și El conduce această Biserică. Președintele Russell M. Nelson este profetul ales de El să ne conducă și să ne îndrume în zilele noastre. Depun mărturie despre aceste lucruri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 3 Nefi 26:21
2. Vedeți Russell M. Nelson (general conference leadership meeting, apr. 2012).
3. M. Russell Ballard, „O, fiți înțelepți”, *Liahona*, nov. 2006, p. 20.
4. Matei 18:20.
5. Russell M. Nelson, „The Doctrinal Importance of Marriage and Children (Importanța doctrinală a căsătoriei și a copiilor)” (adunare de instruire a conducătorilor din întreaga lume, feb. 2012), broadcasts.lds.org.

Vârstnicul **Quentin L. Cook**
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Pregătiți-vă să-L întâlniți pe Dumnezeu

Îndeplinirea responsabilităților desemnate de Divinitate dând dovadă de neprihănire, unitate și egalitate ne va pregăti să-L întâlnim pe Dumnezeu.

Eliza R. Snow, vorbind despre dedicarea Templului Kirtland (la care a participat), a spus: „Ceremoniile din timpul acelei dedicări pot fi repetate, dar limbajul niciunui muritor nu poate descrie manifestările cerești ale acelei zile memorabile. Unora li s-au arătat îngeri, în timp ce toți cei prezenți au avut sentimentul unei prezențe divine și fiecare inimă a fost plină de o bucurie negrăită și strălucită”¹.

Manifestările divine care au avut loc în Templul Kirtland au stat la baza scopului Bisericii restaurate a lui Isus Hristos de a realiza salvarea și exaltarea copiilor Tatălui nostru Ceresc.² Pe măsură ce ne pregătim să-L întâlnim pe Dumnezeu, putem să știm care ne sunt responsabilitățile desemnate de Divinitate recapitulând cheile sacre restaurate în Templul Kirtland.

În rugăciunea de dedicare, profetul Joseph Smith L-a rugat, cu umilință, pe Domnul „să [accepte] această casă... pe care ne-ai poruncit să o clădim”³.

După o săptămână, în duminica de Paște, Domnul S-a arătat într-o viziune magnifică și a acceptat templul Său. Aceasta a avut loc în data de 3 aprilie 1836, împlinindu-se în această duminică

de Paște exact 182 de ani. Era, de asemenea, perioada Paștelui evreiesc – una dintre acele ocazii rare când Paștele creștin și cel evreiesc sunt sărbătorite în același timp. După încheierea viziunii, trei profeți din vechime, Moise, Elias și Ilie, s-au arătat și au încredințat cheile care sunt esențiale pentru îndeplinirea

scopului Domnului pentru Biserica Sa restaurată în această dispensație. Acel scop este simplu, dar elocvent, constând în adunarea copiilor lui Israel, pecetluirea lor ca familii și pregătirea lumii pentru a Doua Venire a Domnului.⁴

Căci atât apariția lui Ilie, cât și cea a lui Moise au constituit o „paralelă uimitoare”... [cu] tradiția iudaică potrivit căreia Moise și Ilie vor sosi împreună la «sfârșitul vremurilor»⁵. În doctrina noastră, aceste apariții au realizat restaurarea fundamentală a anumitor chei „[date]... pentru ultimele zile și pentru ultima oară, în dispensația plenitudinii timpurilor”⁶.

Templul Kirtland, atât din punct de vedere al locului, cât și al mărimii, era relativ necunoscut. Dar, din punct de vedere al semnificației sale enorme pentru omenire, avea o *influență eternă*. Profeți din vechime au restaurat cheile ale preoției pentru rânduielile necesare salvării eterne ale Evangheliei lui Isus Hristos. Aceasta a dus la o bucurie foarte mare în rândul membrilor credincioși.

Aceste chei asigură „[puterea] de sus”⁷ pentru responsabilitățile desemnate de Divinitate care constituie scopul principal al Bisericii.⁸ În acea zi minunată de Paște, în Templul Kirtland, au fost restaurate trei chei.

În primul rând, Moise a apărut și a încredințat cheile pentru adunarea lui Israel din cele patru colțuri ale pământului, care înseamnă munca misionară.⁹

În al doilea rând, Elias a apărut și a încredințat cheile dispensației Evangheliei lui Avraam, care include restaurarea legământului avraamic.¹⁰ Președintele Russell M. Nelson ne-a învățat că scopul cheilor legământului este de a pregăti membrii pentru împărăția lui Dumnezeu. Dânsul a spus: „Știm cine suntem și [știm] ce vrea Dumnezeu de la noi”¹¹.

În al treilea rând, Ilie a apărut și a încredințat cheile puterii de a pecetlui în această dispensație, care înseamnă lucrarea de înfăptuire a istoriei familiei și rânduielile din templu, înlesnind salvarea celor vii și celor morți.¹²

Există, sub îndrumarea Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece, trei consilii executive la sediul central al Bisericii care supraveghează aceste responsabilități desemnate de Divinitate bizuindu-se pe cheile care au fost restaurate în Templul Kirtland. Ele sunt Consiliul executiv pentru munca misionară, Consiliul executiv pentru preoție și familie și Consiliul executiv pentru templu și istoria familiei.

Ce facem astăzi pentru a îndeplini aceste responsabilități desemnate de Divinitate?

În primul rând, în legătură cu restaurarea de către Moise a cheilor adunării lui Israel, astăzi, aproape 70.000 de misionari sunt răspândiți în întreaga lume predicând Evanghelia Sa pentru a-i aduna pe aleșii Săi. Aceasta reprezintă începerea îndeplinirii lucrării mari

și minunate pe care Nefi a prezis-o, atât în rândul neamurilor, cât și al casei lui Israel. Nefi a văzut vremurile noastre, când sfinții lui Dumnezeu aveau să fie pe toată fața pământului, însă numărul lor avea să fie mic, din cauza ticăloșiei. Cu toate acestea, el a prezis că ei aveau să fie „înarmați cu dreptate și cu puterea lui Dumnezeu în mare slavă”¹³. Dacă o privim prin prisma scurtei istorii a Bisericii restaurate, munca misionară este remarcabilă. Vedem împlinirea viziunii lui Nefi. Deși suntem relativ puțini, ne vom continua lucrarea și ne vom întinde brațele către cei care vor reacționa la mesajul Salvatorului.

În al doilea rând, Elias a apărut și a încredințat dispensația Evangheliei lui Avraam, spunând că prin noi și prin seminția noastră toate generațiile noastre de după noi vor fi binecuvântate. În cadrul acestei conferințe, ne-au fost oferite îndrumări importante care să ajute la desăvârșirea sfinților și la pregătirea lor pentru împărăția lui Dumnezeu.¹⁴ Anunțul din cadrul sesiunii preoției în legătură cu cvorumul vârstnicilor și cvorumul înalților preoți încurajează manifestarea mai deplină a puterii și autorității preoției. Învățământul prin vizite și învățământul de acasă, numite acum „slujire”, așa cum ni s-a predat atât de elocvent în această sesiune, îi va pregăti pe sfinții din zilele din urmă să-L întâlnească pe Dumnezeu.

În al treilea rând, Ilie a încredințat cheile puterii de a pecetlui în această dispensație. Pentru noi, cei care suntem în viață în aceste zile, progresul privind munca din templu și

de întocmire a istoriei familiei este fenomenal. Acest ritm va continua și va crește până la a Doua Venire a Salvatorului, altfel, întregul pământ „va fi complet devastat la venirea Sa”¹⁵.

Munca de întocmire a istoriei familiei, înlesnită de tehnologia care este o binecuvântare din cer, a progresat foarte mult în ultimii câțiva ani. Am fi neînțelepți dacă am ajunge la auto-mulțumire în legătură cu această responsabilitate desemnată de Divinitate și dacă am aștepta ca mătușa Jane sau vreo altă rudă mai devotată s-o îndeplinească. Permiteți-mi să vă împărtășesc comentariile foarte directe ale președintelui Joseph Fielding Smith: „Nimeni nu este scutit de la această obligație măreață. Este cerută, atât de la apostoli, cât și de la cel mai umil vârstnic [sau de la cea mai umilă soră]. Locul sau rangul, ori slujirea îndelungată în cadrul Bisericii... nu va îndreptăți pe nimeni să nu acorde importanța necesară salvării celor morți ai săi”¹⁶.

În prezent, avem temple în întreaga lume și dispunem de un fond prin care sunt ajutați să efectueze rânduielile din templu cei care sunt nevoiași și care locuiesc departe de un templu.

Ar fi bine ca, fiecare în parte, să ne evaluăm acțiunile în ceea ce privește munca misionară, munca din templu și de întocmire a istoriei familiei și pregătirea de a-L întâlni pe Dumnezeu.

Neprihănirea, unitatea și egalitatea în fața Domnului vin în sprijinul acestor responsabilități sacre

În legătură cu neprihănirea, această viață este pentru noi toți timpul

în care să ne pregătim să-L întâlnim pe Dumnezeu.¹⁷ Cartea lui Mormon oferă nenumărate exemple de consecințe tragice când persoane individuale sau grupuri de oameni nu țin poruncile lui Dumnezeu.¹⁸

De-a lungul vieții mele, chestiuni și aspecte lumești au trecut de la o extremă la alta – de la preocupări fără valoare și neimportante la imoralitate gravă. Este demn de laudă faptul că imoralitatea neconsensuală a fost făcută cunoscută și condamnată.¹⁹ Această imoralitate neconsensuală este în opoziție cu legile lui Dumnezeu și ale societății. Cei care înțeleg planul lui Dumnezeu trebuie, de asemenea, să se opună imoralității consensuale, care este, de asemenea, un păcat. Declarația despre familie adresată lumii avertizează asupra faptului că „acele persoane care încalcă legămintele castității, care abuzează de partener ori de copii [sau de oricine altcineva]... vor da socoteală într-o bună zi în fața lui Dumnezeu”²⁰.

Când privim în jur, vedem pretutindeni distrugerile provocate de ticăloșie și de dependență. Dacă noi, ca persoane individuale, suntem cu adevărat preocupați în legătură cu judecata finală a Salvatorului nostru, atunci ar trebui să ne pocăim. Îmi este teamă că mulți oameni nu se mai simt răspunzători în fața lui Dumnezeu și nu se îndreaptă către scripturi sau profeți pentru îndrumare. Dacă noi, ca societate, ne-am gândi la consecințele păcatului, ar exista o opoziție în masă față de pornografie și tratarea femeilor ca simple obiecte.²¹ Alma i-a spus fiului său Corianton: „Ticăloșia niciodată nu a fost fericire”²².

În legătură cu unitatea, Salvatorul a spus: „Dacă nu sunteți [una], nu sunteți ai Mei”²³. Știm că spiritul de ceartă este al diavolului.²⁴

În zilele noastre, porunca scripturală de a fi uniți este, în mare măsură,

ignorată și, în cazul multor oameni, accentul se pune pe tribalism²⁵, ținându-se adesea cont de statut, gen, rasă și bogăție. În multe țări, dacă nu în cele mai multe, oamenii sunt foarte divizați în ceea ce privește modul de a trăi. În Biserica Domnului, singura cultură pe care o acceptăm și o predăm este cultura Evangheliei lui Isus Hristos. Unitatea pe care o căutăm este aceea de a fi uniți cu Salvatorul și învățăturile Sale.²⁶

Dacă ne gândim la scopurile principale ale Bisericii, toate se bazează pe **egalitatea în fața Domnului**²⁷ și pe faptul de a urma cultura Evangheliei lui Isus Hristos. În legătură cu munca misionară, cele mai importante cerințe pentru botez sunt faptul de a deveni umili în fața lui Dumnezeu și acela de a avea inima frântă și spiritul smerit.²⁸ Educația, bogăția, rasa sau originea nu sunt luate în calcul.

Mai mult, misionarii slujesc cu umilință când sunt chemați. Ei nu încearcă să slujească potrivit standardele lumești privind statutul sau pregătirea pentru viitoare cariere. Ei slujesc cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria lor oriunde sunt desemnați. Ei nu-și aleg colegii și caută cu sârguință să dezvolte atribute asemănătoare celor ale lui Hristos²⁹, care stau la baza culturii lui Isus Hristos.

Scripturile ne oferă îndrumare pentru cele mai importante relații ale noastre. Salvatorul ne-a învățat că prima poruncă este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău”. Și, a doua este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”³⁰.

Salvatorul a mai explicat că toată lumea este aproapele nostru.³¹ Cartea lui Mormon clarifică faptul că nu trebuie să existe niciun fel de -iți, de triburi sau de clase sociale.³² Trebuie să fim uniți și egali în fața lui Dumnezeu.

Rânduielele sacre și responsabilitățile desemnate de Divinitate pornesc de la această premisă. Mă aștept ca experiența dumneavoastră în templu să fie similară cu a mea. Când ieșeam din rutina unei zile obișnuite de muncă în San Francisco și ajungeam în Templul Oakland, aveam parte de un sentiment puternic de dragoste și pace. O mare parte a acestuia se datora faptului că simțeam că eram mai aproape de Dumnezeu și de scopurile Sale. Rânduielele necesare salvării erau prioritatea mea principală, însă o parte considerabilă a acelor sentimente plăcute era reprezentată de egalitatea și unitatea care sunt puternic simțite în templu. Toată lumea este îmbrăcată în alb. Nu există niciun semn al bogăției, rangului sau realizărilor educaționale; suntem toți frați și surori care dau dovadă de umilință în fața lui Dumnezeu.

În camera sacră de pecetluire, rânduiala căsătoriei eterne este la fel pentru toată lumea. Îndrăgesc faptul că, atât cuplul care provine din cele mai umile condiții, cât și cel care provine din cele mai înstărite condiții trăiesc exact aceeași experiență. Ele poartă aceleași robe și fac aceleași legămintele în fața aceluiași altar. Ele primesc, de asemenea, aceleași binecuvântări eterne ale preoției. Acest lucru este realizat într-un templu frumos, construit din zeciuielile sfinților, pentru a fi Casa sacră a Domnului.

Îndeplinirea responsabilităților desemnate de Divinitate, pe baza neprihănirii, unității și egalității în fața Domnului aduce cu sine fericire personală și pace în această lume și ne

pregătește pentru viața eternă în lumea care va veni.³³ Ne pregătește să-L întâlnim pe Dumnezeu.³⁴

Ne rugăm ca dumneavoastră, fiecare în parte, indiferent de circumstanțele în care vă aflați, să discutați cu episcopul dumneavoastră și să fiți demni să dețineți o recomandare pentru templu.³⁵

Suntem recunoscători că din ce în ce mai mulți membri se pregătesc să se ducă la templu. Numărul adulților demni care dețin o recomandare pentru templu a crescut considerabil de-a lungul mai multor ani. Numărul recomandărilor cu utilizare limitată pentru tinerii demni a crescut foarte mult în ultimii doi ani. În mod clar, nucleul de membri credincioși al Bisericii nu a fost niciodată mai puternic.

În concluzie, vă rog să nu aveți îndoieli că acei conducători seniori ai Bisericii care prezidează asupra scopurilor Bisericii desemnate de Divinitate nu primesc îndrumare divină. Această îndrumare vine de la Spirit și, uneori, direct de la Salvator. Sunt oferite ambele tipuri de îndrumare spirituală.

Sunt recunoscător pentru că am primit astfel de îndrumare. Însă, îndrumarea este oferită la timpul Domnului, rând după rând și precept după precept³⁶, când „un Domn atotcunoscător alege, de bunăvoie, să ne școlească”³⁷. Îndrumarea pentru Biserică, ca întreg, este dată doar profetului Său.

Noi toți am avut privilegiul să-l susținem pe președintele Russell M. Nelson în calitate de profet al nostru și de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Noi, Cei Doisprezece, ca grup și ca persoane individuale, am trăit o experiență spirituală importantă când ne-am așezat mâinile pe capul președintelui Nelson, președintele Dallin H. Oaks fiind cel care a rostit cuvintele rânduirii, l-am rânduit și l-am pus deoparte ca președinte al Bisericii. Depun mărturie că dânsul a fost prerânduit și a fost pregătit toată viața pentru a fi profetul Domnului în zilele noastre. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Eliza R. Snow, în Janiece Johnson și Jennifer Reeder, *The Witness of Women: Firsthand Experiences and Testimonies from the Restoration* (2016), p. 124; vedeți, de asemenea, Eliza R. Snow, în Edward Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), p. 65.
2. Vedeți *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 2.2.
3. Doctrină și legăminte 109:4.
4. Vedeți Russell M. Nelson, „Epistles of the Lord” (cuvântare adresată în cadrul seminarului pentru noii președinți de misiune, 25 iunie 2015), p. 1-2.
5. Stephen D. Ricks, „The Appearance of Elijah and Moses in the Kirtland Temple and the Jewish Passover”, *BYU Studies*, vol. 23, nr. 4 (toamna anului 1983), p. 485.
6. Doctrină și legăminte 112:30.
7. Doctrină și legăminte 38:38; vedeți, de asemenea, Doctrină și legăminte 43:16; 84:20-21.
8. Vedeți *Manualul 2*, 2.2. A patra responsabilitate, îngrijirea celor săraci și nevoiași, nu avea nevoie de chei restaurate, însă depinde de organizarea Bisericii inspirată de Divinitate.
9. Consiliul executiv pentru munca misionară supraveghează această responsabilitate desemnată de Divinitate. Vedeți Doctrină și legăminte 110:11.
10. Consiliul executiv pentru preoție și familie supraveghează această responsabilitate desemnată de Divinitate. Vedeți Doctrină și legăminte 110:12.
11. Russell M. Nelson, „Legăminte”, *Liahona*, nov. 2011, p. 88.
12. Consiliul executiv pentru templu și istoria familiei supraveghează această responsabilitate desemnată de Divinitate. Vedeți Doctrină și legăminte 110:13-16.
13. 1 Nefi 14:14; vedeți, de asemenea, 1 Nefi 14:5, 7, 12.
14. Vedeți Mosia 18:9; Alma 6:1; 32:37; vedeți, de asemenea, Jeffrey R. Holland, „Emisari ai Bisericii”, *Liahona*, nov. 2016, p. 61-62, 67.
15. Doctrină și legăminte 2:3.
16. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, compilație realizată de Bruce R. McConkie (1955), 2:148-149.
17. Vedeți Alma 34:32.
18. Un subiect care se repetă în Cartea lui Mormon este acela că, dacă oamenii țin poruncile, vor prospera în țară, dar dacă nu țin poruncile, vor fi alungați din prezența Domnului. Vedeți, printre altele, 2 Nefi 1:9; 4:4; Alma 9:13.
19. Aceasta a apărut în acțiunea #MeToo.
20. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, mai 2017, p. 145.
21. Vedeți Ross Douthat, „Let’s Ban Porn”, *New York Times*, 11 febr. 2018, p. SR11.
22. Alma 41:10.
23. Doctrină și legăminte 38:27.
24. Vedeți 3 Nefi 11:29.
25. Vedeți David Brooks, „The Retreat to Tribalism”, *New York Times*, 2 ian. 2018, p. A15.
26. Vedeți Ioan 17:21-22.
27. Vedeți 2 Nefi 26:33: „Toți sunt egali în fața lui Dumnezeu”, inclusiv „negri și albi, sclavi și liberi, bărbați și femei”.
28. Vedeți Doctrină și legăminte 20:37.
29. Vedeți *Predicații Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), capitolul 6.
30. Vedeți Matei 22:36-39.
31. Vedeți Luca 10:29-37.
32. Vedeți 4 Nefi 1:17.
33. Vedeți Doctrină și legăminte 59:23.
34. Vedeți Alma 34:32.
35. Întrebările interviului pentru recomandarea pentru templu sunt o bună evaluare a modului în care trăim potrivit Evangheliei.
36. Vedeți 2 Nefi 28:30; Doctrină și legăminte 98:12; 128:21.
37. Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (2007), p. 31.

Președintele Russell M. Nelson

Cu toți-n munca Domnului să înaintăm

Dorința dumneavoastră de a fi supuși se va mări pe măsură ce vă aduceți aminte de lucrurile pe care le-ați simțit în aceste ultime două zile și reflectați la acestea.

Dragii mei frați și dragile mele surori, acum, la încheierea acestei conferințe istorice, mă

alătur dumneavoastră în a-i mulțumi Domnului pentru îndrumarea Sa și pentru influența Sa care ne inspiră. Muzica a fost frumoasă și înălțătoare. Mesajele nu doar că au fost edificatoare, ci au avut și puterea de a schimba vieți!

În cadrul unei adunări solemne, am susținut o nouă Primă Președinție. Doi bărbați minunați au fost chemați în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Și opt noi autorități generale-Cei Șaptezeci au fost chemate.

Un imn exemplifică hotărârea noastră înnoită, provocarea noastră și datoria de a merge înainte:

*Cu toți-n munca Domnului
să-naintăm,
Ca-n final, o răsplată cu toți să
câștigăm
În lupta pentru ce e drept să
ne-avântăm
Cu spada adevărului.*

*Fără teamă, nu te speria;
Curaj, Domnul e de partea ta.
La cei răi atenție nu le vom da.
Doar pe Domnul Îl vom asculta.¹*

Vă îndemn să studiați mesajele de la această conferință adesea – chiar de mai multe ori – în următoarele șase luni. Căutați cu conștiinciozitate să folosiți aceste mesaje în seara dumneavoastră în familie, în predarea Evangheliei, în discuțiile cu membrii familiei și prietenii și chiar în discuțiile pe care le aveți cu cei care nu sunt membri ai Bisericii. Mulți oameni buni vor răspunde la adevărurile predate în cadrul acestei conferințe când acestea vor fi oferite cu dragoste. Și dorința dumneavoastră de a vă supune va crește pe măsură ce vă aduceți aminte și reflectați la ceea ce ați simțit pe parcursul acestor ultime două zile.

Această conferință generală marchează începutul unei noi etape în ceea ce privește slujirea. Domnul a făcut modificări importante în legătură cu modul în care ne îngrijim unii de alții. Surori și frați – în vârstă și tineri – vor slujii unii altora într-un mod nou, mai plin de sfințenie. Cvorumurile vârstnicilor vor fi întărite pentru a binecuvânta viața bărbaților, femeilor și copiilor din întreaga lume. Surorile de la Societate de Alinare vor continua să slujească în modul lor unic, plin de dragoste, oferind tinerelor surori prilejul să li se alature după cum au fost desemnate.

Mesajul nostru către lume este simplu și sincer: Îi invităm pe toți copiii lui Dumnezeu aflați de ambele părți ale vălului să vină la Salvatorul lor, să primească binecuvântările templului sfânt, să aibă parte de bucurie de durată și să devină demni pentru viața eternă.²

Obținerea exaltării, în cele din urmă, necesită fidelitatea noastră completă față de legămintele pe care le facem și de rânduielile pe care le primim în casa Domnului. La această dată, avem 159 de temple în funcțiune

și, altele sunt în construcție. Dorim ca templele să fie tot mai aproape de membrii Bisericii, al căror număr este în creștere. Așadar, suntem bucuroși să anunțăm planurile pentru construirea a șapte noi temple. Aceste temple vor fi contruite în următoarele locuri: Salta, Argentina; Bengaluru, India; Managua, Nicaragua; Cagayan de Oro, Filipine; Layton, Utah; Richmod, Virginia și într-un oraș mare din Rusia care încă nu a fost ales.

Dragi frați și surori, construirea acestor temple poate că nu vă va schimba viața, dar timpul pe care-l petreceți în templu o va face cu siguranță. În acest spirit, vă binecuvântează să identificați acele lucruri la care puteți să renunțați pentru a putea petrece mai mult timp în templu. Vă binecuvântează cu mai multă armonie și dragoste în căminele dumneavoastră și cu o dorință mai mare de a vă îngriji de relațiile dumneavoastră de familie eterne. Vă binecuvântează cu mai multă credință în Domnul Isus Hristos și cu o capacitate mai mare de a-L urma în calitate de ucenici adevărați.

Vă binecuvântează să vă ridicați glasul pentru a mărturisi, așa cum mărturisesc eu acum, că suntem implicați în lucrarea Atotputernicului Dumnezeu! Isus este Hristosul. Aceasta este Biserica Sa, pe care o conduce prin slujitorii Săi aleși. Mărturisesc astfel, exprimându-mi dragostea pentru fiecare dintre dumneavoastră, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Immuri*, nr. 156.
2. Descriș în Doctrină și legăminte 14:7 ca „cel mai mare dintre toate darurile lui Dumnezeu”.

și, altele sunt în construcție. Dorim ca templele să fie tot mai aproape de membrii Bisericii, al căror număr este în creștere. Așadar, suntem bucuroși să anunțăm planurile pentru construirea a șapte noi temple. Aceste temple vor fi construite în următoarele locuri: Salta, Argentina; Bengaluru, India; Managua, Nicaragua; Cagayan de Oro, Filipine; Layton, Utah; Richmod, Virginia și într-un oraș mare din Rusia care încă nu a fost ales.

Dragi frați și surori, construirea acestor temple poate că nu vă va schimba viața, dar timpul pe care-l petreceți în templu o va face cu siguranță. În acest spirit, vă binecuvântează să identificați acele lucruri la care puteți să renunțați pentru a putea petrece mai mult timp în templu. Vă binecuvântează cu mai multă armonie și dragoste în căminele dumneavoastră și cu o dorință mai mare de a vă îngriji de relațiile dumneavoastră de familie eterne. Vă binecuvântează cu mai multă credință în Domnul Isus Hristos și cu o capacitate mai mare de a-L urma în calitate de ucenici adevărați.

Vă binecuvântează să vă ridicați glasul pentru a mărturisi, așa cum mărturisesc eu acum, că suntem implicați în lucrarea Atotputernicului Dumnezeu! Isus este Hristosul. Aceasta este Biserica Sa, pe care o conduce prin slujitorii Săi aleși. Mărturisesc astfel, exprimându-mi dragostea pentru fiecare dintre dumneavoastră, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Imnuri*, nr. 156.
2. Descriș în Doctrină și legăminte 14:7 ca „cel mai mare dintre toate darurile lui Dumnezeu”.

Raport statistic, 2017

Pentru informarea membrilor Bisericii, Prima Președinție a întocmit următoarele statistici referitoare la creșterea și situația Bisericii până la data de 31 decembrie 2017.

Unități ale Bisericii

Țăruși	3.341
Misiuni	421
Districte	553
Episcopii și ramuri	30.506

Numărul membrilor Bisericii

Numărul total de membri	16.118.169
Număr de copii înregistrați	106.771
Număr de convertiți botezați	233.729

Misionari

Misionari cu timp deplin	67.049
Misionari care deservesc Biserica	36.172

Temple

Temple dedicate în anul 2017 (Paris, Franța, Tucson, Arizona, Meridian, Idaho, Cedar City, Utah)	4
Temple rededicate în anul 2017 (Idaho Falls, Idaho)	1
Temple în funcțiune la sfârșitul anului	159

Indexul relatărilor din timpul conferinței

Următoarea listă cuprinde relatări selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

Vorbitor	Relatare
Reyna I. Aburto	(78) Sfinții din zilele din urmă din Chile, Peru, Mexic și Statele Unite oferă ajutor în urma dezastrelor.
Neil L. Andersen	(24) Kathy Andersen citește cuvântările președintelui Russell M. Nelson din cadrul conferințelor generale precedente și se roagă pentru a înțelege mai bine rolul profetic al dânsului.
M. Russell Ballard	(9) Când vede dimensiunea unei semințe de muștar în Ierusalim, M. Russell Ballard își aduce aminte de învățăturile Salvatorului despre credință.
David A. Bednar	(30) Russell M. Nelson și Henry B. Eyring urmează invitația președintelui Thomas S. Monson de a studia Cartea lui Mormon și de a pune în practică adevărurile acesteia.
Jean B. Bingham	(104) O soră din cadrul Societății de Alinare slujește unei tinere mame care s-a simțit „pierdută și singură”. O soră africană slujește unei surori care a fost bătută și jefuită. Membrii unei episcopii se îngrijesc de o soră care luptă împotriva cancerului. Tinere fete lucrează pentru a asigura cele necesare semenilor lor.
Gérald Caussé	(111) Înainte de a aproba construirea Templului Paris, Franța, membrii consiliului local participă la o adunare de împărtașanie. În calitate de președinte de țară, Gérald Caussé se bucură că membrii sunt fideli Salvatorului și au credință în El. Gérald Caussé îi spune unui prieten că fiecare familie are nevoie de un deținător al preoției în cadrul căminului.
D. Todd Christofferson	(55) Un cvorum al vârstnicilor culege recolta unui fermier după ce mai mulți membri ai familiei lui au murit de gripă.
Quentin L. Cook	(114) La dedicarea Templului Kirtland, membrii au radiat de bucurie datorită manifestărilor divine. Quentin L. Cook simte dragoste și pace în Templul Oakland, California.
Massimo De Feo	(81) Fiul lui Massimo De Feo le spune colegilor lui de clasă că tatăl său este „șeful universului”. Mama lui Massimo De Feo aflată pe moarte îi arată acestuia că îl iubește mai mult decât pe ea însăși.
Devin G. Durrant	(42) Un joc din cadrul unei seri în familie îi clădește încrederea tânărului Devin G. Durrant. Familia Durrant face fotografii în afara templului.
Larry J. Echo Hawk	(15) Familia Echo Hawk îi alină pe părinții unui șofer beat care i-a ucis pe fratele și cumnata lui Larry J. Echo Hawk.
Henry B. Eyring	(61) Străbunicii lui Henry B. Eyring se îndrăgostesc în timp ce traversează câmpiile. Un tânăr băiat înțelege ce pot realiza deținătorii preoției când îi slujesc Domnului. Un învățător de acasă inspirat slujește unei familii aflate într-o situație disperată. (86) După ce mama lui Henry B. Eyring a decedat, tatăl său a fost alinat de Duhul Sfânt.
Taylor G. Godoy	(34) Moartea fiului unui prieten îl determină pe Taylor G. Godoy să trăiască fiecare zi a vieții sale cu înțelepciune. O soră peruană tratează cu seriozitate legămintele sale după ce a făcut sacrificii să meargă la templu. Taylor G. Godoy își dorește să fie cel mai bun student după ce mama sa face sacrificii pentru ca el să studieze medicina dentară.
Gerrit W. Gong	(97) Seara, înainte de culcare, Gerrit W. Gong le spunea fiilor lui povești și le cânta până adormeau.
Jeffrey R. Holland	(101) Un frate a cărui soție se îmbolnăvește, îl sună din instinct pe învățătorul lui de acasă pentru a-i cere ajutorul.
Douglas D. Holmes	(50) Deținătorii Preoției aaronice își împărtășesc mărturiile colegilor lor. Membrii unui cvorum al preoților află ce înseamnă să fii „împuternicit de Isus Hristos”.
Russell M. Nelson	(68) Deținătorii preoției nu reușesc să dea binecuvântări adevărate membrilor familiei sau surorilor cu chemări noi. Russell M. Nelson ajută un bărbat să se întoarcă la Biserică. (93) Când era copil, lui Russell M. Nelson îi plăcea să învețe despre Evanghelie și își dorea să fie pecetluit cu părinții săi. Tânărul Russell M. Nelson distrugea sticlele cu alcool pentru că-și dorea ca părinții săi să trăiască potrivit Cuvântului de înțelepciune.
Dallin H. Oaks	(65) Un președinte al cvorumului vârstnicilor sfătuiește un membru al cvorumului să nu renunțe la facultate.
Bonnie L. Oscarson	(36) Ca tânără fată, Bonnie L. Oscarson a fost rugată să îndeplinească chemări și însărcinări care în mod normal ar fi fost îndeplinite de persoane adulte.
Dale G. Renlund	(46) Dragostea lui Parley și Orson Pratt pentru strămoșii lor îi ajută să-și îmbunătățească relația. Bindecuvântările templului aduc alinare unei familii care a donat inima fiului lor decedat.
Lynn G. Robbins	(21) Profesorul din facultate al lui Lynn G. Robbins îi încurajează pe studenți să privească eșecul ca pe un mentor și să continue să încerce.
Ulisses Soares	(98) Ulisses Soares și soția dânsului primesc urgent vizele după ce au avut credința că Domnul va face un miracol pentru ei.
Gary E. Stevenson	(17) Gary E. Stevenson dobândește o mărturie despre profeții care au urmat după moartea președintelui David O. McKay. Un fost student laudă stilul de predare al doctorului Russell M. Nelson.
Brian K. Taylor	(12) Brian K. Taylor își aduce aminte de învățătorii săi răbdători de la Societatea Primară. În urma unui accident de mașină pe care l-a provocat, o tânără fată găsește pace în faptul de a ști că este un copil al lui Dumnezeu.
Taniela B. Wakolo	(39) După ce a participat la adunările Bisericii timp de 39 de ani, un bărbat a fost botezat și confirmat și, apoi, a fost pecetluit cu soția sa în templu.
Larry Y. Wilson	(75) Acționând conform îndemnurilor spirituale, un capelan SZU ajută la salvarea unei nave de transport și a echipajului său dintr-un taifun.
Claudio D. Zivic	(83) Președintele Thomas S. Monson le spune lui Claudio D. Zivic și soției dânsului: „Îndurați și veți triumfa”. O fisură în caiacul lui Claudio D. Zivic l-a făcut imposibil de controlat.

Vârstnicul Gerrit W. Gong

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

În această duminică de Paște, cânt cu bucurie «Aleluia» a spus „vârstnicul Gerrit W. Gong în prima sa cuvântare de la conferința generală în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. „Cântecul iubirii mântuitoare a Salvatorului proclamă armonia legămintelor... și ispășirea lui Isus Hristos.”

Vârstnicul Gong și-a petrecut întreaga viață bucurându-se de această armonie. Dânsul știe că puterea legămintelor noastre, împreună cu ispășirea Salvatorului, „ne întăresc... și ne înobilează”. „Împreună, ne fac mai buni, ne apără, ne sfințesc și ne mântuiesc”, a spus dânsul.

Într-o zi, în cadrul unei căsătorii în templu, puterea legămintelor, împreună cu ispășirea Salvatorului s-au reflectat în oglinzile templului. Și-a imaginat generațiile familiei sale de-a lungul eternității, de la cel mai îndepărtat strămoș cunoscut, First Dragon Gong, născut în anul 837 d.H., pe cei care au făcut parte din cele 36 de generații până la nepoții săi și, apoi, mai departe în ambele direcții.

„Am început să o văd pe soția mea și pe mine, în același timp, ca fiind copii ai părinților noștri și părinți ai copiilor noștri, ca nepoți ai bunicilor noștri și bunici ai nepoților noștri”, a spus dânsul. „Marile lecții ale vieții muritoare sunt acceptate treptat de sufletele noastre pe măsură ce învățăm și predăm în roluri eterne, inclusiv în cele de copil și părinte, părinte și copil.”

Vârstnicul Gong a slujit în calitate de autoritate generală-Cei Șaptezeci începând cu luna aprilie a anului 2010 și ca membru în Președinția celor Șaptezeci începând cu luna octombrie a anului 2015. A fost susținut ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli în data de 31 martie 2018, descriind aceasta ca fiind o „chemare sacră venită de la Domnul, care mi-a tăiat respirația”.

Începând cu anul 2011 și până în anul 2015, vârstnicul Gong a slujit în calitate de membru în Președinția Zonei Asia, încheind acea slujire ca președinte de zonă. Dânsul a slujit în calitate de misionar cu timp deplin în Misiunea Taipei, Taiwan, înalt consilier, conducător

al grupului înalților preoți, președinte al Școlii de duminică la nivel de țară, învățător la seminar, episcop, președinte al misiunii din cadrul țării, președinte de țară și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

Vârstnicul Gong a obținut o diplomă de licență în studii asiatice și universitare de la Universitatea Brigham Young în anul 1977. În anul 1979 a primit o diplomă de master în filosofie iar în anul 1981 o diplomă de doctorat în relații internaționale de la Universitatea Oxford, unde a fost un bursier Rhodes. În anul 1985 a slujit în calitate de asistent special al subsecretarului de stat la Departamentul de Stat S.U.A. și, în anul 1987, a lucrat în calitate de asistent special al ambasadorului S.U.A. în Beijing, China. Începând cu anul 1989 a ocupat câteva poziții la Centrul pentru Studii Strategice și Internaționale din Washington, D.C. A fost asistent al președintelui pe probleme de planificare și evaluare la Universitatea Brigham Young până în aprilie 2010.

Bunicii vârstnicului Gong au emigrat din China în Statele Unite. Vârstnicul Gerrit W. Gong s-a născut în anul 1953 în Redwood City, California, S.U.A. S-a căsătorit cu Susan Lindsay în ianuarie 1980 și dânsii sunt părinții a patru copii și au trei nepoți.

„Tot ceea ce este demn și etern are temelie clădită pe realitatea vie a lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern iubitor și a Fiului Său, Isus Hristos și a ispășirii Sale, despre care Duhul Sfânt depune mărturie”, a spus vârstnicul Gong la această conferință.

„Mărturisesc în mod solemn și cu pioșenie despre Hristosul cel Viu – Cel care... a fost cu noi de la început și este cu noi până la sfârșit.” ■

Vârstnicul Ulisses Soares

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Vârstnicul Ulisses Soares a depus mărturie în timpul primei sale cuvântări în cadrul conferinței generale, în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, despre faptul că, profeții în viață, inclusiv președintele Russell M. Nelson, sunt un semn al dragostei lui Dumnezeu față de copiii Săi.

„Nu e o binecuvântare să avem profeți, văzători și revelatori pe pământ în aceste zile în care trăim, care caută să cunoască voia Domnului și să o urmeze? Este o alinare să știm că nu suntem singuri în lume, în pofida greutăților de care avem parte în viață.”

În pofida faptului că s-a simțit nepotrivit pentru chemarea de apostol, vârstnicul Soares a spus: „Cuvintele [președintelui Nelson] și privirea sa plină de bunătate, atunci când mi-a oferit această responsabilitate, m-au făcut să mă simt ca îmbrățișat de dragostea Salvatorului”.

Vârstnicul Soares a fost susținut în data de 31 martie 2018 și a devenit primul apostol din America Latină. Înainte de a primi această chemare, dânsul a slujit în calitate de membru în Președinția celor Șaptezeci din data de 6 ianuarie 2013 și slujea având o însărcinare specială pentru Episcopatul care prezidea-ză, în orașul Salt Lake.

Vârstnicul Soares a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 2 aprilie 2005. În această chemare a slujit în calitate de consilier în Zona Sud-Est, Africa și Zona Sud, Brazilia și în calitate de președinte al Zonei Brazilia.

Vârstnicul Soares a slujit în numeroase alte chemări în cadrul Bisericii. A fost misionar cu timp deplin în Misiunea Rio de Janeiro, Brazilia, președinte al cvorumului vârstnicilor, consilier într-un episcopat, înalt consilier, secretar executiv la nivel de țară, agent regional pe probleme de bunăstare, președinte de țară și președinte al Misiunii Portugalia din anul 2000 până în anul 2003.

Una dintre cele mai importante chemări a primit-o la vârsta de 15 ani, când episcopul său i-a cerut să predea temporar la clasa Școlii de duminică pentru tineri. Ca parte a pregătirii unei lecții despre cum să obții o mărturie, tânărul Ulisses s-a hotărât să se roage pentru a primi o confirmare despre veridicitatea Evangheliei.

Dânsul și-a amintit: „Când am îngenuncheat și L-am întrebat pe Domnul dacă Evanghelia este adevărată, în inima mea am simțit un sentiment foarte plăcut, o voce blândă care mi-a confirmat faptul că trebuia să continui pe această cale. A fost o mărturie atât de puternică încât nu aș putea spune niciodată că nu am știut”.

În anul 1985 a obținut o diplomă de licență în contabilitate și economie de la Școala de Științe Economice din cadrul Universității Catolice Pontificale São Paulo. După ce a obținut o diplomă de master în administrarea afacerilor, a lucrat în calitate de contabil și revizor contabil pentru corporații multinaționale în Brazilia și în calitate de director pentru probleme temporale la biroul zonal al Bisericii din São Paulo.

Ulisses Soares s-a născut în São Paulo, Brazilia, în data de 2 octombrie 1958. S-a căsătorit cu Rosana Fernandes în octombrie 1982. În cuvântarea rostită în cadrul conferinței generale, vârstnicul Soares i-a mulțumit soției sale pentru dragostea și susținerea dânsului.

Dânsul a spus în cuvântarea sa adresată în cadrul conferinței generale că „ea a fost un exemplu de bunătate, dragoste și devotament total față de Domnul pentru mine și familia mea”, inclusiv pentru cei trei copii ai lor și cei trei nepoți. „O iubesc cu fiecare fibră a inimii mele și sunt recunoscător pentru influența pozitivă pe care a avut-o asupra noastră.” ■

Vârstnicul Carl B. Cook

Președinția celor Șaptezeci

Vârstnicul Carl B. Cook crede că privilegiul de a sluji este una dintre marile binecuvântări ale calității de membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Însă, a recunoscut că este nevoie de credință pentru a accepta și îndeplini cu credință și sârguință chemările.

Vârstnicul Cook, care a fost susținut în calitate de membru în Președinția celor Șaptezeci în data de 31 martie 2018, îi aseamănă pe membrii Bisericii – care slujesc împreună în ramuri și episcopii, cvorumuri și organizații auxiliare – cu părți ale unui „mecanism” care generează mai multă putere.

„Să faci pinioanele să conlucreze astfel și să ai o transmisie integrală îți va permite să schimbi viteza, să generezi mai multă putere și să înaintezi”, a spus dânsul la conferința generală din octombrie 2016. „Așa cum pinioanele conlucrează pentru a oferi o putere mai mare, și noi suntem mai puternici atunci când ne unim. Când ne unim pentru a sluji unul altuia, noi realizăm mai multe împreună decât am putea să realizăm singuri. Este palpitant să fim implicați și uniți pe măsură ce slujim și ajutăm în munca Domnului.”

Vârstnicul Cook a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 2 aprilie 2011. Înainte de primirea acestei noi însărcinări, vârstnicul Cook a slujit la sediul central al Bisericii, unde, pe lângă alte responsabilități, a ajutat la supravegherea Zonei Vest, America de Nord. Anterior, dânsul a slujit în calitate de președinte al Zonei Sud-Est, Africa.

Vârstnicul Cook i-a încurajat pe sfinții din zilele din urmă să-și amintească faptul că, în Biserică, chemările vin de la Dumnezeu prin slujitorii Săi desemnați.

„Binecuvântările vin pe măsură ce perseverăm în chemările și responsabilitățile noastre și ne agățăm de toată credința pe care o avem.”

Vârstnicul Cook a obținut o diplomă de licență de la Colegiul de stat Weber din Utah și o diplomă de master în administrarea afacerilor de la Universitatea de stat din Utah. Înainte de a fi chemat în Cei Șaptezeci, dânsul a lucrat în dezvoltarea domeniului imobiliar comercial.

Chemările vârstnicului Cook au inclus: slujirea în misiune cu timp deplin în Hamburg, Germania, slujirea în calitate de episcop, președinte de țară, autoritate a zonei – Cei Șaptezeci și președinte al Misiunii Auckland, Noua Zeelandă.

Dânsul s-a născut în data de 15 octombrie 1957, în Ogden, Utah, S.U.A. În luna decembrie a anului 1979 s-a căsătorit cu Lynette Hansen. Dânsii sunt părinții a cinci copii. ■

Vârstnicul Robert C. Gay

Președinția celor Șaptezeci

Într-o zi, în timp ce slujea în calitate de președinte de misiune în Ghana, vârstnicul Robert C. Gay a simțit îndemnul de a se opri și a ajuta un băiat care plângea. Inițial, a ignorat acel îndemn, însă, după aceea a trimis un membru al Bisericii să-l găsească pe acel băiat și să-l aducă la el.

Vârstnicul Gay, care a fost susținut ca membru în Președinția celor Șaptezeci în data de 31 martie 2018, a aflat că băiatul vindea pește uscat pentru tutorele lui. În acea zi, băiatul pierduse banii câștigați printr-o gaură din buzunarul său.

„Dacă băiatul s-ar fi întors fără bani, ar fi fost socotit un mincinos, probabil ar fi fost bătut și aruncat în stradă”, a spus vârstnicul Gay. „I-am potolit frica, i-am dat suma de bani pe care o pierduse și l-am dus înapoi la tutorele lui.”

Așa cum a explicat la conferința generală din octombrie 2012, acea experiență l-a învățat pe vârstnicul Gay două mari adevăruri: „Primul, am știut mai bine ca niciodată că Dumnezeu se îngrijește de fiecare dintre noi și nu ne va părăsi niciodată și, al doilea, am știut că trebuie să ascultăm întotdeauna vocea Spiritului care este în noi și să mergem «după El» oriunde ne-ar duce, fără să ținem seama de frica sau dificultățile noastre”.

Vârstnicul Gay a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 31 martie 2012. Când a fost chemat în Președinția celor Șaptezeci, dânsul slujea în calitate de președinte al Zonei Nord, Asia. Dânsul a slujit anterior la sediul central al Bisericii în calitate de președinte al Comitetului Servicii pentru sprijinirea bizuirii pe forțele proprii/Comitetul Fondului Permanent pentru Educație, având responsabilități în legătură cu serviciile pentru sprijinirea bizuirii pe forțele proprii din toată lumea.

Înainte de a fi chemat în Cei Șaptezeci, dânsul a fost director general al unei firme de investiții al căreia a fost cofondator. De asemenea, dânsul a fost cofondator și a slujit în calitate de director pentru câteva organizații umanitare globale și a lucrat în domeniul investițiilor bancare pe Wall Street, în calitate de consultant pe probleme de management și în calitate de profesor de economie la Universitatea Harvard.

Vârstnicul Gay a obținut o diplomă de licență în economie cu specialitatea în statistică de la Universitatea Utah și un doctorat în economia afacerilor de la Universitatea Harvard.

Vârstnicul Gay a slujit în misiune cu timp deplin în Spania, în calitate de conducător al grupului înalților preoți, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, înalt consilier, consilier într-un episcopat și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

Dânsul s-a născut în Los Angeles, California, S.U.A, la data de 1 septembrie 1951. În luna aprilie a anului 1974 s-a căsătorit cu Lynette Nielsen. Dânsii sunt părinții a șapte copii. ■

Vârstnicul Terence M. Vinson

Președinția celor Șaptezeci

Vârstnicul Terence M. Vinson crede că Salvatorul nu este niciodată departe. „El este întotdeauna aproape, în special în locuri sacre și în momente de nevoie”, a spus dânsul mărturie la conferința generală din octombrie 2013. „Câteodată, când mă aștept cel mai puțin, simt că El parcă mă bate pe umăr pentru a-mi spune că mă iubește.”

Odată, în timp ce vârstnicul Vinson mergea cu vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, vârstnicul Holland l-a cuprins după umeri pe vârstnicului Vinson și i-a spus că-l iubește. Vârstnicul Vinson a spus: „Cred că, dacă am avea privilegiul de a merge alături de Salvator, am putea simți brațul Său cuprinzându-ne după umeri”.

Vârstnicul Vinson, care a fost susținut în calitate de membru în Președinția celor Șaptezeci în data de 31 martie 2018, spune că dragostea lui Dumnezeu „este cel mai plăcut sentiment”.

Vârstnicul Vinson, care-și va începe slujirea în noua sa chemare în data de 1 august 2018, a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci a Bisericii în data de 6 aprilie 2013. În momentul primirii acestei chemări, dânsul slujea în calitate de membru al Celui de-al Optulea Cvorum al celor Șaptezeci, în Zona Pacific. Slujește în prezent în calitate de președinte al Zonei Vest, Africa.

Vârstnicul Vinson a obținut o diplomă de licență în matematică și statistică, o diplomă în domeniul educației și predării și o diplomă de master în domeniul finanțelor aplicate. În cariera sa a predat, a pregătit și a ținut prelegeri în cadrul universităților. A lucrat în mare parte a timpului în calitate de consultant financiar și manager de fonduri.

În timp ce era tânăr adult simpatizant al Bisericii, vârstnicul Vinson a primit un puternic îndemn spiritual. El a simțit în mod clar că trebuia să se alăture Bisericii pentru a progresa și găsi răspunsuri la întrebările sale. A fost botezat și confirmat în săptămâna următoare.

Începând de atunci „am știut ceea ce aștepta Domnul ca eu să fac și am descoperit că toate întrebările mele aveau răspunsuri”.

De la botezul său, în anul 1974, vârstnicul Vinson a slujit în calitate de consilier într-un episcopat, episcop, înalt consilier, consilier într-o președinție de țară, reprezentant regional, consilier într-o președinție de misiune, lucrător în templu care înfăptuiește rânduieli și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

Dânsul s-a născut în data de 12 martie 1951, în Sydney, Australia. S-a căsătorit cu Kay Anne Carden în luna mai a anului 1974. Dânsii sunt părinții a șase copii. ■

Vârstnicul José A. Teixeira

Președinția celor Șaptezeci

Vârstnicul José A. Teixeira își amintește o lecție pe care a învățat-o ca tânăr băiat în Portugalia. În timpul unei reuniuni a familiei, el s-a strecurat afară pentru a merge la pescuit. A simțit că trebuia să le spună părinților săi unde se ducea, însă a decis să nu facă acest lucru deoarece stăteau de vorbă.

După câteva ore, părinții săi îngrijorați l-au găsit pe malul râului. Din acea experiență, a învățat nu doar să-și asculte părinții dar și să asculte șoaptele Duhului Sfânt.

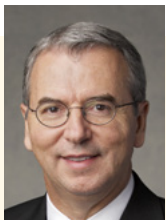
De atunci, vârstnicul Teixeira și-a făcut un obicei din a asculta glasul blând și liniștit. Dânsului și familiei sale le-a fost prezentată Evanghelia în anul 1976, după ce munca misionară a început în Portugalia. A fost botezat la vârsta de 16 ani și a slujit după aceea ca misionar în Misiunea Lisabona, Portugalia.

„Alegerile noastre au puterea de netăgăduit de a ne transforma viețile”, a spus vârstnicul Teixeira, care a fost susținut ca membru al Președinției celor Șaptezeci în data de 31 martie 2018. „Acest dar este un semn extraordinar al încrederii în noi și, în același timp, este o responsabilitate personală prețioasă pe care să o folosim în mod înțelept”, ne-a învățat dânsul la conferința generală din aprilie 2009.

Vârstnicul Teixeira a obținut diplome în contabilitate și administrarea afacerilor și a lucrat în calitate de revizor-contabil internațional al Bisericii. A slujit, de asemenea, în cadrul Forțelor Aeriene Portugheze, ca parte a unei unități NATO. În acea perioadă, a fost chemat ca director național al afacerilor publice al Bisericii. Curând după aceea, a cunoscut-o pe soția sa, Maria Filomena Lopes Teles Grilo. S-au căsătorit în anul 1984, în Templul Berna, Elveția, și au trei copii.

José Augusto Teixeira da Silva s-a născut în Vila Real, Portugalia, în data de 24 februarie 1961. Dânsul a slujit în calitate de consilier într-un episcopat, președinte de district, președinte de țară, autoritate generală-Cei Șaptezeci și președinte al Misiunii Sud, São Paulo, Brazilia. A fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 5 aprilie 2008. În prezent, slujește în calitate de președinte al Zonei Sud, America de Sud, și-și va începe slujirea în Președinția celor Șaptezeci începând cu data de 1 august 2018.

Mai presus de toate, vârstnicul Teixeira ne-a îndrumat, la conferința generală din aprilie 2015 să „ne adâncim înțelegerea despre Salvator... Haideti să nu lăsăm pe mâine ceea ce putem face astăzi. Acum este momentul în care trebuie să venim la Hristos”. ■

Vârstnicul Carlos A. Godoy

Președinția celor Șaptezeci

La sfârșitul anilor 1980, vârstnicul Carlos A. Godoy abia fusese eliberat din chemarea de episcop. De asemenea, el absolvise facultatea, lucra pentru o companie de succes și credea că viața nu putea fi mai bună de atât – până când un vechi prieten a venit să-l viziteze.

Acel prieten l-a felicitat, însă i-a adresat o întrebare care l-a tulburat: „Dacă vei continua să trăiești în felul în care o faci, oare binecuvântările care ți-au fost promise în binecuvântarea patriarhală se vor îndeplini?”

Vârstnicul Godoy a realizat că trebuia să facă schimbări dacă dorea să primească toate binecuvântările ce-i fuseseră promise. În pofida faptului că era mulțumit, a decis să obțină o diplomă de master. A renunțat la slujba sa, a vândut tot ce avea și, împreună cu familia, au părăsit Brazilia cu care erau familiarizați pentru a merge la școală în Statele Unite.

Vârstnicul Godoy, numit în Președinția celor Șaptezeci în data de 31 martie 2018, a spus că această experiență l-a învățat mult despre faptul de a se încrede în planul Domnului și de a fi dispus să părăsească zona sa de confort.

„Știu că Domnul are un plan pentru noi în această viață”, a spus dânsul mărturie la conferința generală din octombrie 2014. „El ne cunoaște. El știe ce este cel mai bine pentru noi. Doar pentru că lucrurile merg bine, nu înseamnă că nu trebuie ca, uneori, să ne gândim la ceva mai bun.”

Vârstnicul Godoy a fost susținut în calitate de autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 5 aprilie 2008. În prezent, slujește ca președinte al Zonei Nord-Vest, America de Sud și-și va începe slujirea în Președinția celor Șaptezeci începând cu data de 1 august 2018.

Anterior chemării sale în Cei Șaptezeci, vârstnicul Godoy a lucrat ca director de resurse umane pentru două corporații mari, înainte de a-și deschide propria companie de consultanță. A obținut o diplomă de licență în economie și științe politice de la Universitatea Catolică Pontificală São Paulo în anul 1987 și o diplomă de master în comportamentul organizat de la Universitatea Brigham Young în anul 1994.

Vârstnicul Godoy a slujit în misiune cu timp deplin în Misiunea Sud, São Paulo, Brazilia, în calitate de episcop, înalt consilier, agent regional pe probleme de bunăstare, autoritate generală-Cei Șaptezeci și președinte al Misiunii Belém, Brazilia.

Dânsul s-a născut în Porto Alegre, Brazilia, în data de 4 februarie 1961. S-a căsătorit cu Mônica Soares Brandao în martie 1984 și sunt părinții a patru copii. ■

Vârstnicul Steven R. Bangerter

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

În copilărie, în timpul unei drumeții, vârstnicul Steven R. Bangerter și familia sa au pedalat pe biciclete pline de noroi până în vârful unui munte. Pe drumul de întoarcere s-a rătăcit de ceilalți.

În timp ce a îngenunchat în acea după amiază și s-a rugat Tatălui său din Cer pentru ajutor, în mintea sa a văzut drumul de la care se abătuse. De cum începuse să meargă pe acel drum, „[a] fost îmbrățișat de fratele [său], care ajunsese până în acel loc cu motocicleta și care [l-a] îndrumat înapoi, prin întuneric, către tabără, care se afla la distanță de câteva ore”.

Acel incident este doar unul dintre multele care l-au făcut să se simtă iubit în timpul copilăriei sale. „Nu a existat niciodată un moment în viața mea în care să mă întreb dacă eram iubit sau îngrijit”, a spus vârstnicul Bangerter.

Vârstnicul Bangerter s-a născut în orașul Salt Lake, Utah, S.U.A., în data de 29 iulie 1961, în familia soților Max E. și Thelma R. Bangerter. A crescut în Granger, Utah.

La câteva luni după ce s-a întors din Misiunea Vancouver, Canada, unde a slujit, vârstnicul Bangerter a întâlnit-o pe Susann Alexis Hughes. La prima lor întâlnire, el a simțit dorința ei umilă de a sluji și acest lucru l-a determinat să-i ceară mâna la a doua lor întâlnire. Au fost pecetluiți în Templul Salt Lake la data de 17 martie 1983. Dânsii au șase fii.

Vârstnicul Bangerter a obținut o diplomă de licență în studii religioase de la Universitatea de stat Arizona și o diplomă de doctorat în drept de la Universitatea de stat Western College of Law. În ultimii 25 de ani, vârstnicul Bangerter a reprezentat biserici și organizații religioase în servicii legale în sudul Californiei și sudul statului Utah. Dânsul a fost asociat la Cooksey, Toolen, Gage, Duffy și Woog din anul 1993 până în anul 2003 și a devenit asociat manager la Bangerter, Frazier și Graff în anul 2004.

Vârstnicul Bangerter a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, președinte de țară, consilier într-o președinție de țară, episcop, președinte al cvorumului vârstnicilor și președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie. ■

Vârstnicul Matthew L. Carpenter

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

Vârstnicul Matthew L. Carpenter își amintește de prima dată când a realizat că a simțit Duhul Sfânt. Era tânăr băiat, în vârstă de cam șapte ani, stând în clasa junior a Societății Primare. O lumină venea în încăperea și el avea un sentiment de căldură pe care nu-l mai simțise înainte.

„Am simțit emoție în inima mea – și nu era deoarece eram înfierbântat”, a spus dânsul. „Am știut că Dumnezeu este real, am simțit acest lucru.”

Când avea 11 ani, a participat alături de tatăl său la o sesiune a conferinței generale în Tabernacolul Salt Lake. A fost prima dată când a fost în aceeași încăperea cu un profet, președintele Joseph Fielding Smith.

„Când l-am văzut”, a spus el, „Spiritul mi-a depus mărturie că dânsul era profetul”.

Aceste confirmări spirituale simple primite când era tânăr l-au ajutat să privească Spiritul ca pe o influență îndrumătoare de-a lungul vieții sale.

„Mărturia mea nu a fost doar o experiență angelică unică”, a spus dânsul, care a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 31 martie 2018, „ci s-a dezvoltat și a crescut de-a lungul timpului”.

Matthew Leslie Carpenter s-a născut în orașul Salt Lake, Utah, S.U.A., în data de 21 octombrie 1959, în familia soților Leone Erekson și Robert Allred Carpenter. Este cel mai tânăr dintre cei opt copii ai părinților săi și a crescut într-un cămin în care avea cinci surori mai mari.

În ultima lună de liceu a întâlnit-o pe Michelle „Shelly” Brown. Ei au început să se întâlnească însă au luat o pauză cât timp el a slujit în Misiunea Geneva, Elveția, din 1979 până în 1981. După ce s-a întors, cuplul s-a căsătorit în Templul Salt Lake în data de 9 iulie 1982. Dâșii sunt părinții a cinci copii.

Vârstnicul Carpenter a obținut diploma de licență în finanțe la Universitatea Brigham Young și o diplomă de master în administrarea afacerilor în cadrul Harvard Business School. Recent, dânsul a fost directorul general al Foundation Specialty Financing Fund.

Vârstnicul Carpenter a slujit în calitate de episcop, consilier într-un episcopat, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de țară, înalt consilier, președinte de țară și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Jack N. Gerard

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

Când era copil, vârstnicul Jack N. Gerard se trezea în fiecare zi la ora 5:00 a.m. pentru a avea grijă de vacile de lapte ale familiei. A crescut într-o mică comunitate de fermieri de lângă Mud Lake, Idaho, S.U.A. și, datorită acestui fapt, a învățat nu doar să muncească din greu și să-și asume responsabilitatea, dar și să recunoască valoarea fiecărei persoane în calitate de copii ai lui Dumnezeu.

„Fiecare aveau o responsabilitate și era aici cu un scop, indiferent de statutul social sau statura sa”, a spus vârstnicul Gerard, care a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 31 martie 2018. Acea lecție a fost un dar de-a lungul vieții sale.

Carierea sa, care a inclus diferite poziții importante de conducere în cadrul câtorva entități – precum National Mining Association, America Chemistry Council și, recent, American Petroleum Institute – i-a oferit ocazia de a lucra alături de oameni din toate mediile de viață.

Vârstnicul Gerard s-a născut în anul 1957 în familia lui James și Cecil Gasser Gerard. După ce a slujit în Misiunea Sydney, Australia, vârstnicul Gerard a mers la Universitatea Idaho, unde a participat la un stagiul de practică și, apoi, a primit un post cu timp deplin în echipa unui congressman din Idaho.

În timp ce lucra în Washington, D.C., a întâlnit-o pe Claudette Neff, care lucra ca asistentă în echipa unui senator din Utah. „Ea radia lumina Evangheliei”, a descris vârstnicul Gerard întâlnirea lor. Cei doi s-au căsătorit în data de 4 aprilie 1984, în Templul Salt Lake. Dâșii au opt copii și patru nepoți.

Vârstnicul Gerard a obținut o diplomă de licență în științe politice și o diplomă de doctorat în drept de la Universitatea George Washington.

Vârstnicul Gerard a slujit în calitate de episcop, președinte de țară, autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, învățător al clasei de doctrină a Evangheliei și președinte al Școlii de duminică.

Vârstnicul Gerard a spus că el și soția sa împărtășesc dorința de a îndeplini voia Domnului. „Fiind muritori slabi, ne-am luat angajamentul să facem orice Domnul ne va cere și ne simțim onorați ca, în mod umil... să ne consacram timpul și munca noastră pentru a face lucrarea Domnului.” ■

Vârstnicul Mathias Held

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

Vârstnicul Mathias Held și soția sa, Irene, pot fi numiți în mod adecvat ca fiind exemple de membri ai unei Biserici globale. Amândoi sunt columbieni cu strămoși germani. Locurile de muncă și studiile i-au purtat din țara lor natală din America de Sud, în Canada, Germania, Guatemala, Brazilia și, în cele din urmă, din nou în Columbia. În fiecare țară, ei s-au adaptat la limbi și culturi noi.

„Însă Biserica era exact la fel oriunde mergeam”, a spus vârstnicul Held, care a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 31 martie 2018.

Acea „asemănare” spirituală a oferit cuplului o temelie sigură în timp ce și-au crescut cei trei copii și au progresat în Evanghelie.

În copilărie, sora și fratele Held au fost colegi de clasă la o școală cu predare în limba germană din orașul lor natal, Bogotá, Columbia. Ei au fost pecetluiți în data de 13 iunie 1989, în Templul Frankfurt, Germania, după ce Mathias a obținut o diplomă în ingineria mecanică în Bogotá și o diplomă de master în administrarea afacerilor în Canada.

Ocazii legate de locul de muncă i-au făcut să călătorească, după aceea, în Hanovra, Germania, unde sora Held a primit o impresie puternică legată de faptul că viața lor urma să se schimbe.

„I-am spus lui Mathias că simțeam că vom primi un mesaj din cer”, a spus dânsa. Acel mesaj ceresc a venit într-o după-amiază ploioasă, în anul 1987, când cineva a ciocănit la ușa de la intrare. Afară erau misionari mormoni care vorbeau limba germană cu accent american.

În următoarele 10 luni, familia Held a studiat cu misionarii și și-au făcut prieteni printre membrii congregației locale SZU. După ce s-au rugat mult, ei au primit confirmarea spirituală despre veridicitatea Evangheliei și au fost botezați în anul 1988.

Vârstnicul Held a lucrat timp de mai bine de 25 de ani pentru producătorul auto Daimler-Benz, iar responsabilitățile sale de conducere l-au făcut să călătorească în jurul lumii. Familia Held s-a bizuit pe Domnul peste tot pe unde au fost.

„Nu contează prin ce încercări treci”, a spus dânsul. „Dacă comunică cu cerul, vei fi bine”.

Născut în data de 5 iunie 1960, în familia lui Michael și Elisabeth Held, vârstnicul Held a slujit în calitate de consilier într-o președinție de țară, consilier într-un episcopat și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci în Zona Nord-Vest, America de Sud. ■

Vârstnicul David P. Homer

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

Vârstnicul Homer a spus că una dintre primele amintiri legate de Evanghelie pe care le are este aceea de a fi primit, la vârsta de 14 ani, însărcinarea de a fi un coleg învățător de acasă al unui membru al episcopiei sale care „avea o viziune neobișnuită cu privire la învățământul de acasă”. „Nu era despre a merge în case și a vizita oamenii, era despre a le sluji potrivit nevoilor lor”.

Ca o echipă, ei se rugau pentru familiile desemnate lor și vorbeau despre acestea, nu cum ar vorbi un adult cu un tânăr ci ca doi camarazi în slujirea preoției. „Am învățat că Spiritul vine atunci când slujim și este asociat slujirii”, a spus vârstnicul Homer.

A păstrat acea lecție de-a lungul vieții și slujirii în cadrul Bisericii care a urmat, fie că a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, conducător al creșei sau specialist la avizier – o chemare pe care a îndeplinit-o în timp ce el și soția sa au locuit în Melbourne, Australia.

David Paul Homer s-a născut în 25 aprilie 1961, în orașul Salt Lake, Utah, S.U.A., în familia lui Frederick și Phyllis LeNila Homer. După ce a slujit în misiune în Hong Kong, din anul 1980 până în anul 1982, a întâlnit-o pe Nancy Dransfield, o absolventă a Universității Brigham Young, la o seară la gura sobei în orașul Salt Lake, unde ea lucra și mergea la cursuri la Universitatea Utah. Ei s-au căsătorit în Templul Salt Lake în data de 31 iulie 1984. Ei au crescut cinci fiice și un fiu.

Vârstnicul Homer a obținut o diplomă de licență în economie de la Universitatea Utah și o diplomă de master în administrarea afacerilor de la Wharton School, din cadrul Universității Pennsylvania.

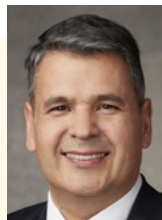
În decursul carierei sale, în care a fost director al General Mills timp de 30 de ani, dânsul și soția sa au locuit în Miami, Florida, S.U.A., Minneapolis, Minnesota, S.U.A., Burlington, Ontario, Canada și Saint-Sulpice, Vaud, Elveția.

Vârstnicul Homer a slujit în calitate de președinte de țară, episcop, președinte al cvorumului vârstnicilor și secretar executiv al episcopiei. În calitate de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, și-a început slujirea în Canada și a continuat în Europa, unde a slujit în ultimii patru ani înainte de a fi susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 31 martie 2018. ■

Vârstnicul Kyle S. McKay

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

Vârstnicul Juan Pablo Villar

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

În afară de familia sa și de Biserică, marea pasiune a vârstnicului Kyle S. McKay este să călărească pe calul său în munți. „Nu este religia mea”, a spus dânsul, „dar nu am niciun dubiu legat de faptul că aceasta mi-a întărit [crediința]. Alternez între munții Domnului și muntele Casei Domnului. El se întâlnește cu mine în ambele locuri”.

Vârstnicul McKay aseamănă munții de deasupra orașului Huntsville, Utah, S.U.A., cu apele și pădurea lui Mormon și importanța acestora pentru poporul lui Alma – aceștia sunt locul în care, în tinerețe, a ajuns la o cunoaștere a Mântuitorului său.

Vârstnicul McKay s-a născut în data de 14 februarie 1960, în Chicago, Illinois, S.U.A., în familia lui Barrie Gunn McKay și Elaine Stirland McKay, cărora le acordă meritul pentru persoana care a devenit.

În anul 1979, și-a întrerupt studiile la Universitatea Brigham Young, pentru a sluji în misiune cu timp deplin în Kobe, Japonia. La scurt timp după ce s-a întors din misiune pentru a-și continua studiile și a obține diploma în engleză, vârstnicul McKay a întâlnit-o pe Jennifer Stone, care se întorsese recent din Misiunea Bristol, Anglia. Ea studia, de asemenea, engleza. Ei s-au căsătorit în Templul Oakland, California în data de 12 iunie 1984.

Având familia în centrul vieții sale, vârstnicul McKay a spus că pentru el și sora McKay cele mai mari bucurii vin de la urmașii lor. În timp ce familia McKay locuia în Kaysville, Utah, S.U.A., ei petreceau timp cu regularitate, alături de cei nouă copii ai lor, în Huntsville, unde strămoșii săi s-au așezat la începutul anilor 1860.

Vârstnicul McKay a absolvit și a obținut o diplomă de doctorat în drept în anul 1987 de la Facultatea de drept J. Reuben Clark din cadrul UBY și a acceptat imediat o slujbă în cadrul unei mari firme locale de avocatură, în Portland, Oregon, S.U.A. Ulterior, s-a întors în Utah pentru a lucra în cadrul unei alte firme de avocatură, înainte de a accepta un post în cadrul Kroger Company. Din anul 2000 până în anul 2017 a lucrat ca vice-președinte atât pentru Smith's, cât și pentru Fry's, două divizii ale companiei Kroger din Utah și Arizona, S.U.A.

Vârstnicul McKay a slujit anterior în calitate de episcop, înalt consilier, președinte de țară și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Juan Pablo Villar a cunoscut Biserică în Santiago, Chile, când fratele său mai mare, Ivan, i-a anunțat pe membrii familiei că s-a botezat fără acordul părinților săi și, după aceea, le-a spus că dorea să slujească în misiune. Când a fost întrebat de ce a făcut acest lucru, Ivan le-a împărtășit mărturia sa și dorința sa de a sluji.

„Nu am înțeles întreaga semnificație a aceluia lucru”, și-a amintit vârstnicul Villar, care avea atunci 17 ani. „Însă în acel moment el a plantat o sămânță în inima mea.”

Acei semințe i s-a oferit ocazia să crească atunci când fratele său i-a făcut cunoștință cu misionarii. În timpul primei lecții, vârstnicul Villar a primit propria mărturie despre veridicitatea Cărții lui Mormon.

„În cazul meu, nu a fost necesar să îngenunchez și să mă rog, deoarece în momentul în care și-au împărtășit mărturia, am știut în inima mea că era adevărată”, a spus el. „Odată ce am știut acest lucru, toate celelalte lucruri trebuiau să fie adevărate.”

Ivan, care slujea într-o misiune învecinată, a primit permisiunea să-l boteze pe vârstnicul Villar în anul 1988. Ulterior, mama lor și celălalt frate al lor, Claudio, s-au alăturat, de asemenea, Bisericii.

După un an de la botezul său, vârstnicul Villar a început să slujească în Misiunea Viña del Mar, Chile, inaugurând astfel o viață de slujire, care a inclus slujirea în calitate de președinte de țară, episcop, consilier într-un episcopat, consilier în Misiunea Est, Santiago, Chile și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci în Zona Sud, America de Sud. El a fost susținut în calitate de autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 31 martie 2018.

Vârstnicul Villar s-a născut în data de 11 septembrie 1969, în Valparaiso, Chile, în familia lui Sergio Villar Vera și Genoveva Saaverdra. S-a căsătorit cu Carola Cristina Barrios, în data de 31 martie 1994, în Templul Santiago, Chile. Dânsii sunt părinții a trei copii.

După ce a obținut o diplomă de licență în comunicații sociale și relații publice și o diplomă de master în marketing, a lucrat în industria farmaceutică și a aparaturii medicale. În anul 2007 a mai obținut o diplomă de master în administrarea afacerilor de la Universitatea Brigham Young. Apoi, s-a întors în Chile pentru a lucra pentru Orica, o companie din domeniul minier, fiind recent directorul executiv al acesteia. ■

Vârstnicul Takashi Wada

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

Într-o zi rece de noiembrie, o întrebare a unui misionar american, care dorea să afle unde este oficiul poștal din zonă, l-a prins pe Takashi Wada nepregătit.

Băiatul în vârstă de 15 ani fusese avertizat de tatăl său să-i evite pe mormoni, care făceau muncă misionară pe străzile orașului Nagano, Japonia, la doar trei minute depărtare de casa lor. Însă Takashi a fost impresionat de japoneza vârstnicului american.

Câteva zile mai târziu, un alt misionar l-a oprit pe Takashi. Acesta nu era în Japonia de mult timp. Vorbind japoneză cu dificultate, el încerca să împărtășească relatarea despre Joseph Smith.

Takashi nu a înțeles totul, „însă am simțit că trebuia să ascult”, și-a amintit dânsul.

Misionarii l-au învățat pașii pentru a se ruga și lecțiile. El a participat la adunările Bisericii și era mișcat de mărturiile membrilor locali. Simțindu-se constrâns de așteptările pe care familia sa budistă le avea, Takashi continua să le spună misionarilor: „Nu pot să mă alătur Bisericii, dar aș dori să învăț mai multe”.

Doi ani mai târziu, la vârsta de 17 ani, înainte ca Takashi să plece în Statele Unite pentru a studia, părinții săi și-au dat acordul și el s-a alăturat Bisericii.

Vârstnicul Wada, care s-a născut la data de 5 februarie 1965, în familia lui Kenzo și Kazuko Wada, a obținut o diplomă de licență în lingvistică în anul 1990 și o diplomă de master în administrarea afacerilor în anul 1996, ambele de la Universitatea Brigham Young.

Dânsul a slujit în misiune, în Misiunea Nord, Salt Lake City, Utah și s-a căsătorit cu Naomi Ueno în data de 18 iunie 1994, în Templul Tokyo, Japonia. Dânșii au doi copii.

În cariera sa, vârstnicul Wada a ocupat mai multe poziții în cadrul unor corporații multinaționale în Statele Unite și Japonia și, de asemenea, a fost director pentru treburi temporale al Bisericii, în Zonele Vest, America de Nord; Nord-Vest, America de Nord și Zona Nord, Asia.

Vârstnicul Wada a slujit în calitate de episcop, înalt consilier și învățător la seminar. A slujit în calitate de președinte al Misiunii Sud, Tokyo, Japonia, din anul 2013 până în anul 2016. Dânsul a fost susținut ca de autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 31 martie 2018. ■

Bonnie H. Cordon

Președinta generală a Tinerelor Fete

Un fragment din scripturi foarte îndrăgit al surorii Bonnie H. Cordon se găsește în Doctrină și legăminte 123:17: „Să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră; și atunci, putem sta neclintiți, cu cea mai mare siguranță, pentru a vedea salvarea lui Dumnezeu și brațul Său dezvăluit”.

Pentru dânsa acest verset înglobează lecțiile pe care le-a învățat de-a lungul vieții sale. „Putem să facem lucruri grele, însă putem, de asemenea, să le facem cu bucurie”, a spus sora Cordon, care a fost susținută, în data de 31 martie 2018, ca Președintă generală a Tinerelor Fete.

A obținut treptat acea cunoaștere de-a lungul unei „copilării de basm”, muncind la o fermă mică din sud-estul statului Idaho și, apoi, din nou, în timp ce se străduia să învețe o limbă nouă, ca misionară, în Portugalia. Acesta a fost, de asemenea, un mesaj pe care l-a transmis adesea misionarilor, în timp ce a slujit alături de soțul său care a prezidat Misiunea Curitiba, Brazilia. Și este un mesaj pe care acum are de gând să-l împărtășească tinerelor fete din toată lumea.

Dânsa a spus că tinerelor din zilele noastre li ce cere să fie active și să ajute la înaintarea lucrării Domnului. „Și o putem face”, a adăugat dânsa.

Bonnie Hillam Cordon s-a născut în data de 11 martie 1964, în familia lui Harold și Carol Rasmussen Hillam, în Idaho Falls, Idaho, S.U.A. După misiunea dânssei, a obținut o diplomă de licență în educație de la Universitatea Brigham Young, unde l-a cunoscut pe Derek Lane Cordon. S-au căsătorit în data de 25 aprilie 1986, în Templul Salt Lake. Dânsii au patru copii și patru nepoți.

Viața dânssei plină de slujire în cadrul Bisericii a inclus și chemări în calitate de conducătoare a creșei și învățătoare la seminar. Înainte să fi fost chemată, cu doi ani în urmă, să slujească în calitate de consilieră în Președinția generală a Societății Primare, surorii Cordon îi făcea plăcere să slujească în calitate de președintă a Tinerelor Fete la nivel de țară. Chiar și după ce a fost eliberată din acea chemare, dânsa a spus: „nu am încetat să mă rog pentru tinerele fete”.

Un mesaj pe care este nerăbdătoare să-l împărtășească tinerelor fete din întreaga lume este acela că le iubește și, mai important, că Dumnezeu le iubește. ■

Michelle D. Craig

Prima consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Când avea 16 ani, sora Michelle D. Craig, a aflat că familia dânzei urma să se mute din Provo, Utah, S.U.A., în Harrisburg, Pennsylvania, S.U.A., pentru ca tatăl dânzei să-și poată începe însărcinarea de a sluji în calitate de președinte de misiune.

Era fericită să fie alături de familia dânzei însă această mutare a făcut ca tânăra Michelle să fie „singură din punct de vedere social” în ultimii doi ani de liceu.

„Acei ani au avut cu adevărat o influență asupra mea”, a spus sora Craig. „În loc să mă bizui pe prieteni, m-am bizuit pe familia și mărturia mea și Biserica mi-a oferit ajutor și susținere.” Dânsa a prețuit mai mult relația dânzei cu Tatăl Ceresc și Salvatorul.

Michelle Daines Craig s-a născut în data de 13 iulie 1963, în Provo, Utah, și este cea mai mare dintre cei șapte copii ai lui Janet Lundgren și Robert Henry Daines III. A locuit în Provo până când familia s-a mutat în Pennsylvania. Doi ani mai târziu, sora Craig s-a întors în Provo pentru a merge la Universitatea Brigham Young, unde a obținut o diplomă de licență în pedagogie. În anul 1984, a acceptat chemarea de a sluji în Misiunea Santo Domingo, Republica Dominicană.

„Am fost întotdeauna credincioasă”, a spus sora Craig, care a fost susținută în calitate de prima consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete în data de 31 martie 2018. „De la o vârstă fragedă, am știut că sunt o fiică a lui Dumnezeu. Însă îmi amintesc că, [în misiunea mea] că de fiecare dată când depuneam mărturie despre profetul Joseph Smith, simțeam Spiritul. Am primit o minunată confirmare care mi-a întărit mărturia.”

La numai câteva zile după ce s-a întors, fratele surorii Craig i-a spus că dânsa trebuia să meargă la o întâlnire cu Boyd Craig, un prieten din misiune al acestuia. Opt luni mai târziu s-au logodit. S-au căsătorit în data de 19 decembrie 1986 în Templul Salt Lake. Dânsii sunt părinții a trei copii și au șase nepoți.

Dânsa a slujit în multe chemări, inclusiv în calitate de lucrător în templu care înfăptuiește rânduieli, în Templul Provo, Utah, și în calitate de învățătoare la clasa de doctrină a Evangheliei. În momentul chemării sale în Președinția generală a Tinerelor Fete, dânsa slujea în cadrul Comitetului general al Societății Primare. ■

Becky Craven

A doua consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

În timpul misiunii sale sora Becky Craven obișnuia să spună adesea: „Când știi cine ești, acționezi în mod diferit.

Și acest lucru este valabil în toate aspectele – felul în care te îmbraci, felul în care vorbești, felul în care te prezinți și activitățile la care ieși”, a spus sora Craven, care a slujit alături de soțul său, Ronald L. Craven, în timp ce dânsul a prezidat Misiunea Charlotte, Carolina de Nord, din anul 2012 până în anul 2015.

Sora Craven a fost susținută în calitate de a doua consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete în data de 31 martie 2018. „Când tineretele vor începe să înțeleagă că fac parte din planul lui Dumnezeu, ele vor putea să aibă o viziune despre propria persoană”, a spus dânsa. „Trebuie să ai o viziune. Dacă nu ai o viziune, nu știi unde mergi și nu știi ce trebuie să faci pentru a ajunge acolo.”

Rebecca Lynn Craven s-a născut în data de 26 octombrie 1959, în Chardon, Ohio, S.U.A., în familia lui Corless Walter Mitchell și Linda Louise Kazsuk Mitchell. Mândră să se numească „o puștoaică crescută în armată”, dânsa a crescut în Texas, S.U.A., loc în care familia ei s-a alăturat Bisericii; în Germania, în acest timp familia ei a fost pecetluită în templu din Elveția; în Anglia; în Utah, S.U.A., loc în care a fost botezată, în timp ce tatăl ei era detașat în Vietnam; și în alte state din Statele Unite precum Maryland, Kentucky, Missouri și Kansas.

S-a căsătorit în data de 5 august 1980, în templul Salt Lake și alături de soțul său sunt părinții a cinci copii.

Înainte de a fi susținută în noua sa chemare, dânsa slujea în calitate de consilieră într-o președinție a Societății de Alinare la nivel de episcopie și în calitate de lucrătoare în templu care înfăptuiește rânduieli, în Templul Bountiful, Utah. Dânsa a slujit, de asemenea, în calitate de președintă a Tinerelor Fete la nivel de episcopie, membră a consiliului Societății de Alinare la nivel de țară, misionară la nivel de țară și conducătoare Webelos.

Sora Craven a obținut o diplomă de licență în design interior de la Universitatea Brigham Young, unde a slujit în comitetul de îndrumare a atleților. De asemenea, dânsa a slujit în consiliul executiv al CHOICE Humanitarian, o organizație caritabilă internațională cu sediul în Utah.

Dânzei îi plac drumețiile, sporturile nautice, să meargă cu rachetele prin zăpadă, călătoriile, pictatul, tighelitul și jocurile și activitățile cu familia sa. ■

Lisa L. Harkness

prima consilieră, Președinția generală a Societății Primare

Lisa L. Harkness a dorit întotdeauna să învețe și a iubit întotdeauna lumea din jurul ei, lucruri pe care le-a învățat de la părinții ei. Dânsa a studiat științe politice și a învățat chiar și cum să se poarte cu reptilele cât timp a lucrat la Muzeul Monte L. Bean Life Science, în timp ce studia la Universitatea Brigham Young – inclusiv cu șerpii.

„Credeți sau nu, aceștia au personalitate”, a spus dânsa. „Unul dintre ei mă recunoștea ori de câte ori îl țineam”. Howard, un șarpe Boa constrictor cu coadă roșie, se cățara pe umărul său, se încolăcea în jurul gâtului și-și odihnea capul pe capul său în timp ce ea le vorbea grupurilor care vizitau muzeul.

Astăzi, dânsa încă poate să țină în mână și să identifice numeroși șerpi – atât timp cât aceștia nu sâsâie la ea.

Sora Harkness s-a născut în Los Angeles, California, S.U.A., în familia lui Ronald și LaRae Long, în data de 13 ianuarie 1965. Fiind cea mai mare dintre cei cinci copii ai familiei, dânsa și membrii familiei dânsi erau „mereu gata pentru aventuri, pentru a petrece timp afară și a explora lumea”. Deoarece putea să le adreseze mereu întrebări părinților ei, dânsa a spus: „Am crezut cu toată inima și am avut încredere că puteam să mă adresez Tatălui Ceresc și să primesc răspunsuri”.

După ce a slujit într-o misiune în care se vorbea limba spaniolă, în Misiunea Baton Rouge, Louisiana, sora Harkness a absolvit UBY și a obținut o diplomă de licență în științe politice și învățământ secundar. S-a căsătorit cu David S. Harkness în data de 22 aprilie 1988, în Templul Salt Lake. Dânsii au cinci copii și doi nepoți.

Sora Harkness – care a fost chemată în calitate de prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare, în data de 31 martie 2018 – a slujit, de asemenea, în calitate de membră în consiliul general al Societății Primare, președintă a Tinerelor Fete la nivel de țară, președintă a Societății de Alinare la nivel de episcopie, consilieră în președinția Tinerelor Fete la nivel de episcopie, îndrumătoare la clasa Trandafir, administrator al taberei Tinerelor Fete, director la nivel de țară al centrului de istorie a familiei, consultant în domeniul istoriei familiei în episcopie și învățător al clasei de doctrină a Evangheliei.

Dânsa a slujit, de asemenea, ca voluntară în asociația locală a părinților și profesorilor, în consiliul comunității, în Utah Symphony, în cadrul Timpanogos Storytelling Festival și în diferite poziții în cadrul conducerii administrative locale. ■

Accentul pe slujire

Președintele Russell M. Nelson a anunțat în timpul sesiunii de duminică după-amiază din cadrul conferinței generale că învățământul de acasă și învățământul prin vizite vor înceta. „Slujirea”, un mod „mai plin de sfințenie” de a avea grijă unii de alții asemenea lui Hristos, va reprezenta un efort coordonat de a ajuta la împlinirea nevoilor spirituale și temporale ale membrilor.

Sora Jean B. Bingham, președinta generală a Societății de Alinare și vârstnicul Jeffrey R. Holland din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au vorbit, de asemenea, despre modul în care această nouă abordare va face ca eforturile depuse de cvorumurile Preoției lui Melhisedec și structurile Societății de Alinare să se concentreze mai mult asupra slujirii în felul celei oferite de Salvator (vedeți paginile 101 și 104).

Tinerele fete din clasele Laur și Trandafir pot sluji acum drept colege care slujesc alături de surori de la Societatea de Alinare. În cadrul unui interviu trimestrial, frații și surorile care slujesc se vor consulta cu conducătorii în legătură cu nevoile și punctele forte ale celor care le-au fost desemnați pentru a-i sluji. Numărul de interviuri pe care conducătorii le vor avea în timpul unui trimestru va fi singurul raport formal dat. Vizitele sunt importante, atunci când pot fi făcute, dar slujirea nu include un model prescris prin care să țineți legătura în fiecare lună.

„Tinerii pot împărtăși darurile lor unice și pot progresa spiritual pe măsură ce slujesc împreună cu adulții în cadrul lucrării de salvare”, a spus sora Bingham. De asemenea, implicarea tinerelor face ca numărul membrilor care se îngrijesc de alții să crească și le ajută pe tinere „să se pregătească mai

bine pentru a-și îndeplini chemările în calitate de conducătoare în cadrul Bisericii și al comunității și de partener care își aduc aportul în familiile lor”.

„Noi nu trebuie să știm la sediul central al Bisericii *cum*, *unde* sau *când* faceți dumneavoastră contactarea membrilor”, a spus vârstnicul Holland, „vrem doar să știm că *o faceți* și că îi binecuvântați în orice fel puteți”.

Potrivit celor transmise într-o scrisoare din partea Primei Președinții, modificările privind slujirea ar putea avea nevoie de ceva timp, însă trebuie implementate în cel mai scurt timp posibil. Ministering .lds.org oferă informații suplimentare, inclusiv răspunsuri la întrebări adresate frecvent. Prezentări video pentru instruire și alte resurse vor fi adăugate la acest site în săptămânile următoare.

Începând cu luna iunie, *Liahona* va include un articol lunar numit „Principii ale slujirii”, pentru a-i ajuta pe membri să înțeleagă cum să fie mai asemănători lui Hristos pe măsură ce-și slujesc unii altora. ■

Cvorumuri restructurate

Grupul înalților preoți din episcopie (sau ramură) și cvorumul vârstnicilor vor fi acum combinate într-un singur cvorum al vârstnicilor, a anunțat președintele Russell M. Nelson în timpul sesiunii preoției din cadrul conferinței generale. Președinția de țară va continua să slujească în calitate de președinție a cvorumului înalților preoți la nivel de țară, însă în acel cvorum vor fi incluși doar înalții preoți care slujesc în prezent în președinția țării, în episcopate, în Înaltul Consiliu și ca patriarhi activi.

Cvorumul vârstnicilor va fi condus de o președinție ce poate fi compusă din vârstnici și înalți preoți. Președintele cvorumului vârstnicilor va raporta președintelui de țară și se va întâlni cu regularitate cu episcopul. Oficiile din cadrul preoției vor rămâne aceleași. Președinția cvorumului vârstnicilor din episcopie (sau ramură) și conducătorii grupului înalților preoți actuali vor fi eliberați și președintele de țară va chema o nouă președinție a cvorumului vârstnicilor. ■

Au fost anunțate șapte temple noi

Președintele Russell M. Nelson a anunțat, la sfârșitul sesiunii de duminică după-amiază a conferinței generale că vor fi construite temple în: Salta, Argentina; Bengaluru, India; Managua, Nicaragua; Cagayan de Oro, Filipine; Layton, Utah, S.U.A.; Richmod, Virginia, S.U.A. și într-un oraș mare din Rusia care încă nu a fost ales.

Chiar înainte de conferință, Prima Președinție a anunțat că Templul Roma, Italia, va fi dedicat de pe data de 10 martie 2019 până pe data de 17 martie 2019. De asemenea, Biserica a publicat o reprezentare grafică a Templului Bangkok, Thailanda.

În octombrie 2017, a avut loc inaugurarea lucrărilor pentru Templul Port-au-Prince, Haiti; Templul Meridian, Idaho a fost dedicat în noiembrie 2017 și Templul Cedar City, Utah (S.U.A.) a fost dedicat în decembrie 2017.

Două temple vor fi rededicate în curând: Templul Houston, Texas, duminică, 22 aprilie 2018, după ce a fost reparat ca urmare a inundațiilor și Templul Jordan River, Utah, duminică, 20 mai 2018, după ce a fost renovat. Și alte două noi temple vor fi dedicate spre sfârșitul acestui an: Templul Concepción, Chile, duminică, 28 octombrie 2018 și Templul Barranquilla, Columbia, duminică, 9 decembrie 2018.

Templul Hamilton, Noua Zeelandă, se va închide în iulie 2018 pentru renovări majore și va fi rededicat în 2021.

În prezent, sunt 159 de temple în funcțiune în întreaga lume și alte 30 de temple au fost anunțate sau sunt în construcție. ■

Templul Roma, Italia

Reprezentare grafică a Templului Bangkok, Thailanda.

Istoria familiei: descoperă, adună, fă legătura

Potrivit celor spuse de vârstnicul Bradley D. Foster, autoritate generală-Cei Șaptezeci și director executiv al Departamentului de Istorie a Familiei, consultanții în domeniul istoriei familiei și templului pot să-i ajute pe membrii Bisericii și pe alții să simtă bucuria care vine ca urmare a faptului de a descoperi, a aduna și a face legături cu strămoșii.

Fiecare are povestiri legate de istoria familiei lor. Și lucruri minunate se pot întâmpla când începem să le căutăm și când le găsim.

„În anul următor, ne vom concentra să ajutăm consultanții să vadă rolul lor în a-i ajuta pe membri să aibă parte de această experiență”, a spus vârstnicul Foster. „Facem acest lucru cu fiecare în parte. Mergem la [oameni] oriunde se află, concentrându-ne în mod deosebit asupra acelor care împlinesc vârsta de 12 ani și a celor care sunt noi convertiți.” Faptul de a vedea cum munca în templu întărește familiile de-a lungul eternității aduce rapid beneficii acestor două grupuri și, adesea, crează entuziasm în rândul prietenilor și membrilor familiei lor.

Chiar și cei care nu sunt membri ai Bisericii pot să aibă parte de experiența de a descoperi, a aduna și a face legături, primind ajutor în mod individual în oricare din cele peste 5000 de centre de istorie a familiei FamilySearch din lumea întreagă. ■

Înlesnirea muncii misionare

Pe parcursul ultimelor șase luni, Biserica a luat câteva decizii pentru a înlesni munca misionară.

Întrebări standard. Prima Președinție a introdus un set de întrebări standard pentru ca episcopii și președinții de țară să le folosească în timpul interviurilor avute cu potențiali misionari cu timp deplin. Îi încurajează pe conducători, părinți și tineri să se familiarizeze cu aceste întrebări.

Standardele care se reflectă în aceste întrebări nu schimbă sau înmulțesc condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a sluji în misiune cu timp deplin, însă, trecerea în revistă a acestor întrebări, cu regularitate, le va permite potențialilor misionari și părinților să învețe principii și să identifice lucrurile care poate ar avea nevoie de îmbunătățiri sau pregătire suplimentară.

Folosirea tehnicii. Numărul misiunilor în care se folosesc dispozitive mobile crește de la 87 la 162 și tabletele sunt înlocuite cu telefoane inteligente. Telefoanele îi vor ajuta pe misionari în studiu, căutare și predare.

Tehnica este, de asemenea, folosită pentru a oferi informații online oamenilor care caută răspunsuri la întrebări de natură religioasă. Biserica a început să folosească centre de predare online în

urmă cu șase ani și, astăzi, sunt în funcțiune 20 de centre de predare online în toată lumea.

Mulțumită tehnicii membrii care recomandă prieteni misionarilor pot să comunice cu misionarii care predau prietenilor lor. Ei pot să discute cu misionarii despre nevoile prietenilor lor și să participe la lecții folosind Internetul. Aflați cum pe [lds.org/referrals](https://www.lds.org/referrals).

Împlinirea nevoilor actuale. Începând cu luna iulie 2018, Biserica va modifica limitele teritoriale a 19 misiuni și 5 noi misiuni vor fi create. Aceasta va face ca numărul total al misiunilor să se schimbe de la 421 la 407. Noile misiuni vor fi: Sud, Rio de Janeiro Brazilia; Yamoussoukro, Coasta de Fildeș; Ibadan, Nigeria; Cabanatuan, Filipine și Bulawayo, Zimbabwe. Detalii cu privire la misiunile care se vor uni vor fi transmise de președinții de misiuni părinților misionarilor care slujesc în respectivele misiuni.

Din anul 2012, când a fost anunțată schimbarea cu privire la vârsta minimă necesară pentru slujirea misionară, Biserica a creat 76 de noi misiuni pentru a face față creșterii bruște a numărului de misionari, de la 58.000 la 88.000. Valul inițial de misionari a scăzut de atunci, după cum a fost anticipat și, în prezent,

slujesc aproximativ 68.000 de misionari. Acest lucru înseamnă că, momentan, sunt necesare mai puține misiuni. Însă, înseamnă, de asemenea, că este nevoie de o atenție deosebită pentru a trimite misionarii în zone din toată lumea în care este nevoie de ei.

Centre de pregătire a misionarilor. Centrul de pregătire a misionarilor din Provo, Utah, S.U.A. și CPM din Filipine au fost extinse și dedicate și noul centru de pregătire a misionarilor din Ghana a fost dedicat. Centrele de pregătire a misionarilor din Spania și Chile se vor închide în ianuarie 2019 și misionarii care ar fi mers la unul dintre aceste centre vor fi pregătiți la unul dintre cele 13 centre de pregătire a misionarilor din întreaga lume, rămase active. ■

Noi reguli, proceduri și produse

Tinerii și munca în templu. Prima Președinție a anunțat schimbări ale regulilor cu privire la temple care oferă tinerilor băieți și tinerelor fete mai multe ocazii pentru a face muncă în templu și-i ajută pe copiii de la Societatea Primară să se pregătească mai bine pentru a sluji în templu.

Prevenirea, identificarea și acționarea împotriva abuzului. Într-un efort continuu de a-i îndruma pe conducători cu privire la modul în care să prevină, identifice și să acționeze împotriva abuzului, în data de 26 martie 2018, Prima Președinție a trimis o scrisoare și o resursă conducătorilor Bisericii din Statele Unite și Canada. Documentul include îndrumări actualizate despre modul în care episcopii și președinții de țară trebuie să consilieze victimele abuzurilor sexuale și despre modul în care să facă interviuri cu membrii Bisericii.

Schimbări cu privire la tabăra Tinerelor Fete. Schimbările cu privire la programul taberei Tinerelor Fete al Bisericii, incluse într-un îndrumar cu privire la tabără, care urmează să fie distribuit în lunile următoare, includ eliminarea certificatelor și pun accentul pe conducătorii tinerilor.

Menit să se „aplice la nivel global”, pentru tinerele fete care trăiesc în toate zonele din lume, noul **Îndrumar privind tabăra Tinerelor Fete** este disponibil în prezent în limba engleză (și, în cele din urmă, va fi în 23 de limbi), ca resursă pentru președințiile Tinerelor Fete, specialiștii cu privire la tabere și conducătorii tinerilor din tabără pe **youngwomen.lds.org**.

Propuneri legate de muzică. Schimbările recente cu privire la procesul prin care se fac propuneri legate de muzică a Bisericii fac să fie mai ușor și mai rapid acum pentru membri să trimită Bisericii muzică sacră originală. Muzica poate fi trimisă pe **apps.lds.org/artcomp**.

Canalul video „How To”. Biserica a lansat un nou canal pe YouTube numit „How To”, care oferă sfaturi simple și practice legate de încercări din viața de zi cu zi. Catalogat drept „canal unde găsești ajutorul de care ai nevoie atunci când ai nevoie”, are în prezent peste 600 de prezentări video împărțite în nouă categorii, fiecare având mai multe liste cu materiale video legate de diferite subiecte care au legătură între ele, în limba engleză, și cu unele materiale în limbile spaniolă și portugheză. Vino și vezi pe **HowTo.lds.org**.

Traduceri ale scripturilor. Biserica a anunțat că a planificat traducerea unor materiale în alte 34 de limbi, plus o nouă procedură care va permite persoanelor să studieze fragmente din traduceri înainte de publicarea traducerilor finale, ceea ce înseamnă că membrii vor avea acces mai devreme la scripturi în limba lor. ■

Puteți citi mai multe despre aceste materiale pe **news.lds.org**.

VINO ȘI URMEAZĂ-MĂ -

pentru cvorumul
vârstnicilor și
Societatea de Alinare

*Puteți găsi aceste resurse și în
aplicația Biblioteca Evangheliei și pe
comefollowme.lds.org.*

De ce avem

adunări ale cvorumului și ale Societății de Alinare?

În aceste zile din urmă, Dumnezeu a restaurat preoția și a organizat cvorumuri ale preoției și Societatea de Alinare pentru a ajuta la îndeplinirea lucrării Sale de salvare. Datorită acestui lucru, în fiecare duminică, atunci când ne întâlnim în adunări ale cvorumului vârstnicilor și ale Societății de Alinare, discutăm și planificăm ce vom face pentru a ajuta la îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu. Pentru a fi eficiente, aceste adunări trebuie să fie mai mult decât clase. Ele reprezintă ocazii de a ne sfătui despre lucrarea de salvare, a studia împreună din învățăturile conducătorilor Bisericii despre acea lucrare și a planifica și a ne organiza pentru a o îndeplini.

Adunările de consiliu din prima duminică

În prima duminică a fiecărei luni, adunările cvorumului vârstnicilor și ale Societății de Alinare *nu vor cuprinde o lecție predată de un învățător*. În schimb, președințiile cvorumului vârstnicilor și Societății de Alinare conduc adunări de consiliu. În aceste adunări de consiliu din prima duminică, membrii fiecărui cvorum al vârstnicilor și membrele fiecărei Societăți de Alinare se sfătuiesc cu privire la responsabilitățile, ocaziile și problemele locale; învață din cunoștințele și experiențele altora; și stabilesc modalități de a acționa în acord cu îndemnul pe care le primesc de la Spirit. Aceste discuții trebuie să se bazeze pe scrip-turi relevante și învățăturile profeților în viață.

Nu toate adunările de consiliu vor fi la fel. Mai jos sunt câteva îndrumări pentru a ajuta membrii președințiilor să conducă un consiliu cu succes.

Subiecte pentru adunările de consiliu din prima duminică

Ideile pentru subiectele discuțiilor din cadrul adunărilor de consiliu pot veni din adunările președinției, cele ale consiliului episcopiei, planul zonei, impresiile pe care le au conducătorii când le slujesc membrilor și îndemnul Duhului Sfânt. Subiectele de mai jos sunt doar sugestii. Conducătorii pot cunoaște alte nevoi pe care se vor simți inspirați să le abordeze.

- Ce putem face pentru a le sluji celor din jurul nostru? (Vedeți Mosia 23:18.)
- Cum putem să așezăm mai bine în ordinea priorităților diferitele noastre responsabilități?
- Cum vom împărtăși prietenilor și vecinilor noștri Evanghelia? (Vedeți Alma 17.)
- Cum ne putem apăra pe noi și pe familiile noastre de materiale media neadecvate și de pornografie?
- Ce putem face pentru a-i îndruma și întări pe copiii noștri și pe tinerii din episcopia noastră?
- Cum ne putem implica mai mult în munca de întocmire a istoriei familiei și de preaslăvire în templu?
- Cum putem avea parte de ajutorul Domnului în timp ce căutăm răspunsuri la întrebările noastre despre Evanghelia și o înțelegere mai profundă despre Evanghelie?
- Cum ne putem întări mărturiile despre Domnul și Evanghelia Sa și ajuta familiile să se bizuie pe forțele proprii din punct de vedere spiritual?

ÎNAINTEA ADUNĂRII DE CONSILIU

CE SĂ FACEȚI

- Identificați nevoile, ocaziile și problemele locale.
- Alegeți, rugându-vă, un subiect despre care să discutați.
- Invitați membrii cvorumului sau surorile de la Societatea de Alinare să fie pregătite să-și împărtășească gândurile și experiențele.

CE SĂ NU FACEȚI

- Să pregătiți o lecție.
- Să veniți, având în minte, o anumită soluție sau un plan de acțiune.

ÎN TIMPUL ADUNĂRII DE CONSILIU

CE SĂ FACEȚI

- Invitați membrii să *împărtășească experiențe* în care au acționat în acord cu ceea ce au simțit și planificat în timpul adunărilor precedente.
- Prezentați subiectul întâlnirii și încurajați membrii să *se sfătuiască împreună* cu privire la acesta, căutând soluții și îndrumare din scripturi, cuvintele profeților și de la Duhul Sfânt.
- *Planificați să acționați* potrivit lucrurilor discutate. Aceasta poate include planuri de grup sau planuri pe care membrii și le fac singuri.

CE SĂ NU FACEȚI

- Să dominați discuția.
- Să încercați să-i convingeți pe alții că ideile dumneavoastră sunt cele care merită atenție.
- Să discutați despre probleme delicate sau confidentiale.
- Să predați o lecție.
- Să faceți presiuni asupra vreunei persoane ca aceasta să participe.

DUPĂ ADUNAREA DE CONSILIU

CE SĂ FACEȚI

- Urmăriți progresul planurilor și desemnărilor din timpul adunării de consiliu.
- Găsiți modalități de a-i include pe cei care nu au putut participa la adunare din cauza chemărilor sau din alte motive. Spuneți-le despre planurile care au fost făcute.
- Oferiți-le membrilor ocazii de a-și împărtăși experiențele în timpul adunărilor viitoare.

„Unul dintre lucrurile frumoase în cadrul acestei adunări de consiliu este că puteți să vă gândiți la un plan de acțiune până la sfârșitul adunării.”

– sora Jean B. Bingham, președinta generală a Societății de Alinare

Adunări din

a doua și a treia duminică

În a doua și a treia duminică din fiecare lună, cvorumurile vârstnicilor și structurile Societății de Alinare vor învăța din mesajele conducătorilor Bisericii de la cea mai recentă conferință generală. *Accentul trebuie să se pună asupra mesajelor membrilor Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.* Totuși, în funcție de nevoile locale și de inspirația primită de la Spirit, poate fi discutat orice mesaj de la cea mai recentă conferință generală.

În cele mai multe cazuri, președinția cvorumului vârstnicilor sau cea a Societății de Alinare va alege un mesaj de la conferință în funcție de nevoile membrilor, deși episcopul sau președintele de țară poate face recomandări. Conducătorii pot alege un mesaj care are legătură cu subiectul discutat într-o adunare de consiliu recentă din prima duminică sau pot alege un mesaj care are legătură cu un alt subiect, după cum sunt inspirați de Spirit.

Conducătorii și învățătorii trebuie să găsească modalități de a-i îndemna pe membri să citească dinainte mesajele alese și să vină pregătiți să împărtășească adevăruri ale Evangheliei și idei despre cum să se acționeze în acord cu acestea. Activitățile de învățare de mai jos, care se bazează pe principiile din manualul *Să predăm în modul Salvatorului*, pot ajuta membrii în procesul de învățare din mesajele de la conferința generală.

„Căutați cu conștiințiozitate să folosiți aceste mesaje [din cadrul conferinței generale] în seara dumneavoastră în familie, în predarea Evangheliei, în discuțiile cu membrii familiei și prietenii.”

Președintele Russell M. Nelson,
„Cu toți-n munca Domnului să înaintăm”, *Liahona*, mai 2018, p. 118.

M. Russell Ballard, *„Daruri prețioase de la Dumnezeu”*, p. 9–11

În mesajul președintelui Ballard sunt abordate diverse subiecte – inclusiv profeții, credința în Hristos, împărtășania și slujirea – iar membrii cvorumului sau Societății de Alinare pot găsi alte subiecte care au o însemnătate specială pentru ei. Invitați membrii să împărtășească ceva din acest mesaj care îi inspiră. Ce invitații sau binecuvântări promise găsim în mesajul președintelui Ballard? Puteți invita membrii să mediteze câteva minute la ce se simt inspirați să facă în urma acestei discuții.

Gary E. Stevenson, *„Inima unui profet”*, p. 17–20

Pentru a ajuta membrii să „[înțelege] importanța” chemării unui nou profet, îi puteți invita să caute în mesajul vârstnicului Stevenson adevăruri și cunoștințe care îi pot ajuta să înțeleagă semnificația și natura

sacră a acestui proces divin. Puteți invita membrii să împărtășească ce au simțit în timpul adunării solemne în care președintele Nelson a fost susținut în calitate de președinte al Bisericii. Puteți, de asemenea, să desenați, pe tablă, o inimă și să rugați membrii să scrie în interiorul ei cuvinte sau expresii care descriu inima și caracterul președintelui Nelson. Ce lucruri propovăduite de dânsul v-au binecuvântat?

Neil L. Andersen, *„Profetul lui Dumnezeu”*, p. 24–27

Credința membrilor în profeții în viață poate fi întărită printr-o discuție despre mesajul vârstnicului Andersen. Îi puteți invita să caute în acest mesaj ceva care îi ajută să înțeleagă de ce are Dumnezeu profeții pe pământ și de ce îi urmărim pe aceștia. În ce mod am fost binecuvântați pentru că avem un profet? Membrii pot împărtăși cum au dobândit o mărturie despre faptul că

președintele Russell M. Nelson este profetul Domnului și președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

David A. Bednar, *„Blând și cu inima smerită”*, p. 30–33

Pentru a inspira o discuție despre mesajul vârstnicului Bednar, puteți scrie, pe tablă, *Blândețea este... și Blândețea nu este...* Apoi, membrii clasei pot căuta în mesajul vârstnicului Bednar expresii care să completeze aceste propoziții. Ce lucru pe care îl învățăm din acest mesaj ne inspiră să fim mai blânzi? La ce exemple de blândețe vă puteți gândi? Cum putem pune în practică sfatul vârstnicului Bednar de a deveni mai blânzi?

Bonnie L. Oscarson, *„Implicarea Tinerelor Fete în lucrare”*, p. 36–38

Întrebările sunt o modalitate prin care puteți invita membrii să mediteze. Puteți scrie, pe tablă, câteva întrebări ale căror răspunsuri

se găesc în mesajul surorii Oscarson, cum ar fi *Cum le putem implica pe tinerele fete în lucrarea Domnului?* Invitați membrii să caute în mesajul dânsi răspunsuri la aceste întrebări și să discute despre ceea ce au învățat. Ce binecuvântări apar atunci când tinerele fete sunt implicate în slujire? Membrii clasei ar putea împărtăși experiențe pe care le-au avut atunci când au slujit alături de tinere fete. Având în vedere discuția noastră, ce vă simțiți inspirați să faceți?

Dale G. Renlund, „*Munca de întocmire a istoriei familiei și munca în templu – pecetluire și vindecare*”, p. 46–49

Vârșnicul Renlund a vorbit despre viziunea lui Ezechiel cu un templu cu o apă care ieșea cu repeziune din el (vedeți Ezechiel 47:8–9). Un membru al cvorumului sau al Societății de Alinare ar putea desena, pe tablă, o imagine a viziunii. Cum se aseamănă binecuvântările muncii în templu și de întocmire a istoriei familiei cu apele din viziunea lui Ezechiel? Puteți invita membrii să împărtășească experiențe personale despre binecuvântările muncii în templu și de întocmire a istoriei familiei. Ce putem face pentru a realiza, cu mai mare regularitate, muncă în templu și de întocmire a istoriei familiei?

D. Todd Christofferson, „*Cvorumul vârșnicilor*”, p. 55–58

În cadrul cvorumului vârșnicilor, puteți invita membrii să citească secțiunea din mesajul vârșnicul Christofferson intitulată „Scopul acestor schimbări”. Ce putem face pentru a ne asigura că îndeplinim aceste scopuri? În cadrul Societății de Alinare, puteți ruga pe cineva să rezume schimbările din cadrul cvorumurilor Preoției lui Melhisedec descrise de vârșnicul Christofferson. Surorile pot apoi să identifice principii pe care le implică aceste modificări și care s-ar putea pune în practică în munca Societății de Alinare. În cadrul cvorumului vârșnicilor sau al Societății de Alinare, membrii pot discuta despre ce învață din povestirea fratelui Goates și cum pot fi puse în practică aceste lucruri în munca lor.

Ronald A. Rasband, „*Priviți! Oastea regală*”, p. 58–61

Poate că faptul de a intona, a asculta sau a citi împreună cuvintele imnului „Priviți! Oastea cerească” (*Imnuri*, nr. 161) poate

inspira membrii să discute despre mesajul vârșnicului Rasband. Cum se aseamănă cvorumurile preoției și structurile Societății de Alinare cu o oaste regală? De asemenea, membrii pot căuta „[multe] binecuvântări” menționate de vârșnicul Rasband, care vor apărea odată cu restructurarea cvorumurilor preoției și pot discuta despre acestea. Ce alte binecuvântări am primit noi – sau sperăm să primim – în urma implementării acestor schimbări? Cum pot primi și structurile Societății de Alinare binecuvântări precum „o diversitate mai mare a darurilor” și „o creștere în îndrumare”?

Henry B. Eyring, „*Slujirea inspirată*”, p. 61–64

Președintele Eyring a vorbit despre două cuvântări despre slujire, din cadrul unor adunări de împărtășanie, care l-au impresionat. Ați putea ruga jumătate dintre membrii cvorumului sau membrele Societății de Alinare să studieze cuvintele băiatului de 14 ani și cealaltă jumătate să studieze povestirea despre învățătorul de acasă. Când citesc, membrii se pot gândi la ce sfaturi i-ar putea oferi unui tânăr băiat sau unei tinere fete care a fost desemnat recent să-i slujească cuiva. Cum putem „să devenim și mai inspirați și mai caritabili în slujirea pe care o oferim”?

Dallin H. Oaks, „*Puterile preoției*”, p. 65–68

Pentru a începe o discuție, puteți scrie, pe tablă, titlurile celor patru secțiuni ale

mesajului președintelui Oaks. Apoi, invitați fiecare membru să citească, în gând, una dintre secțiuni și, apoi, să scrie pe tablă o propoziție care să rezume principalul mesaj al acelei secțiuni. Apoi, membrii pot împărtăși ce se simt inspirați să facă datorită lucrurilor pe care le-au citit. Cum se va îmbunătăți slujirea pe care o oferim în calitate de deținători ai preoției sau surori de la Societatea de Alinare dacă punem în practică învățăturile mesajului președintelui Oaks?

Russell M. Nelson, „*Să slujim cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu*”, p. 68–75

Președintele Nelson îi invită pe deținătorii preoției să se „[ridice]” și să folosească preoția pentru a-i binecuvânta pe copiii Tatălui Ceresc. Invitați membrii cvorumului sau Societății de Alinare să caute exemple pe care le oferă dânsul și să discute despre modul în care ne ajută acestea să înțelegem cum poate fi folosită preoția pentru a ne binecuvânta familiile și pe alții. Ce experiențe putem împărtăși în care am fost binecuvântați prin puterea preoției? Cum îi putem ajuta pe alții sau pe noi înșine să avem credința de a folosi preoția lui Dumnezeu pentru a „[sluji] în numele Său”?

Reyna I. Aburto, „*Într-un cuget*”, p. 78–80

Mesajul surorii Aburto oferă cvorumului dumneavoastră sau Societății de Alinare prilejul să evalueze cât de uniți acționați pentru a face lucrarea Domnului. Pentru a ajuta membrii să facă acest lucru, le puteți arăta

Un model pentru adunările noastre

1. Împărtășim experiențe care au avut loc ca urmare a îndemnu-
rilor și invitațiilor primite în adunările
precedente ale preoției sau Societății
de Alinare (parte condusă de un mem-
bru al președinției).

2. Învățăm împreună (parte con-
dusă de un învățător chemat).
Uneori este util să invităm membrii să:

- caute ceva în mesajul de la conferință (precum răspunsul la o întrebare, un mesaj inspirat sau un exemplu al unui principiu);
- împărtășească și să discute despre ce au găsit;
- se gândească la modul în care poate fi pus în practică mesajul în viața lor și în cadrul experiențelor lor.

3. Planificăm să acționăm ca grup sau individual (parte condusă de un membru al președinției).

fotografii cu fluturi Monarh, vizita Salvatorului printre nefiți (vedeți *Carte cu picturi inspirate din Evanghelie*, p. 82, 83, 84) și ajutorul umanitar oferit de Biserică (vedeți LDS.org). Membrii pot căuta în mesaj și descoperi cum a folosit sora Aburto aceste exemple pentru a ne învăța despre scopurile și binecuvântările muncii realizate în unitate. Ce putem face pentru a lucra „[într-un] cuget”?

Henry B. Eyring, „*Spiritul Său să fie cu dumneavoastră*”, p. 86–89

Pentru a ne mări dorința și capacitatea de a primi Duhul Sfânt, președintele Eyring împărtășește diverse experiențe personale și oferă îndrumări specifice. După ce au parcurs din nou experiențele sale, ce amintiri similare pot împărtăși membrii cvorumului sau Societății de Alinare în care Duhul Sfânt i-a impresionat profund sau a afirmat adevărul? Poate că membrii ar putea scrie, pe tablă, îndrumările împărtășite de președintele Eyring pentru a ne ajuta „să ne deschidem inimile pentru a primi slujirea Spiritului”. Cum ne vor ajuta îndrumările dânsului în viața noastră și în cadrul familiilor noastre, în cvorumul nostru sau în Societatea noastră de Alinare?

Dallin H. Oaks, „*Lucruri mici și simple*”, p. 89–92

Mesajul președintelui Oaks conține metafore care ne învață cum lucrurile mici și simple pot avea un efect puternic spre bine sau rău. Aceste metafore sunt despre rădăcinile unui copac, o echipă de vâslași, o funie formată din mai multe fibre și irigarea solului. Membrii pot citi aceste metafore și pot discuta despre ce ne învață acestea despre puterea faptului de a face, cu consecvență, lucruri mici și simple. Care sunt lucrurile mici și simple care aduc influența Duhului Sfânt în viața noastră? Invitați membrii să împărtășească ce simt că trebuie să facă pentru a urma sfatul președintelui Oaks.

Russell M. Nelson, „*Revelație pentru Biserică, revelație pentru viața noastră*”, p. 93–96

În mesajul dânsului, președintele Nelson ne imploră să ne mărim „capacitatea spirituală de a primi revelație”. Pentru a ajuta membrii să urmeze îndrumarea dânsului, puteți scrie, pe tablă, întrebări precum următoarele: De ce avem nevoie de revelație? Cum ne putem mări capacitatea de a primi

revelație – atât individual, cât și atunci când ne sfătuim împreună? Ce binecuvântări ne-a promis președintele Nelson dacă vom căuta să primim revelații? Împărțiți membrii clasei în grupuri și invitați fiecare grup să găsească și să împărtășească răspunsuri la una dintre aceste întrebări.

Gerrit W. Gong, „*Hristos astăzi a-nviat*”, p. 97–98

Ce pot învăța membrii cvorumului sau Societății de Alinare din mesajul vârstnicului Gong despre legămintele noastre și ispășirea lui Isus Hristos? Puteți invita membrii clasei să caute în acest mesaj binecuvântările pe care ni le oferă ispășirea Salvatorului împreună cu legămintele noastre. Apoi, puteți adresa întrebări precum următoarele despre ce au găsit: Cum lucrează împreună legămintele noastre și ispășirea pentru a „ne [întări]... și [a] ne [înobilă]”? De ce ne ajută să fim credincioși Evangheliei și să nu mai păcătuim?

Ulisses Soares, „*Profeții vorbesc prin puterea Spiritului Sfânt*”, p. 98–99

Mesajul vârstnicului Soares ne poate inspira să acționăm cu credință când nu ne simțim potriviți pentru a face voia Domnului. Cum a primit vârstnicul Soares alinare și asigurare când a primit noua sa chemare de apostol? Ce a învățat din experiența dânsului în care a fost chemat să slujească în calitate de președinte de misiune? Ce putem învăța din experiența dânsului? Oferiți membrilor timp să împărtășească experiențe în care au fost nesiguri cu privire la ceva ce voia Domnul ca ei să facă. Ce au făcut pentru a găsi credința de a merge înainte?

Jeffrey R. Holland, „*Fiți cu ei și întăriți-i*”, p. 101–103

Ce întrebări au avut membrii cvorumului sau Societății de Alinare când au aflat despre schimbările privind „conceptul de slujire cerută din partea preoției și Societății de Alinare”? Mesajul vârstnicului Holland poate oferi răspunsuri. Membrii clasei pot căuta principii ale Evangheliei despre care vârstnicul Holland ne învață că reprezintă baza acestor schimbări. Ce invitații găsim în mesajul dânsului? Ce binecuvântări sunt promise? Cum ne pot ajuta aceste noi modalități de slujire să devenim „[ucenici adevărați ai] lui Hristos”?

Jean B. Bingham, „Să slujim cum slujește Saluatorul”, p. 104–107

În mesajul dănei, sora Bingham ne invită să ne punem întrebări care ne pot îndruma în eforturile noastre de slujire. Membrii pot discuta despre modul în care îi pot îndruma aceste întrebări în eforturile lor și, după aceea, pot căuta răspunsuri la întrebarea surorii Bingham: „Așadar, ce exemple de slujire avem?”. Puteți parcurge din nou câteva dintre exemplele de persoane care slujesc pe care le împărtășește sora Bingham și puteți invita membrii să-și împărtășească propriile exemple. Ce găsim în mesajul surorii Bingham care ne mărește înțelegerea despre motivul pentru care slujim și cum facem aceasta?

Dieter F. Uchtdorf, „Priviți Omul!”, p. 107–110

Cum putem ajuta pe cineva să înțeleagă că sacrificiul ispășitor și învierea lui Isus Hristos sunt cele mai importante evenimente din istoria lumii? Invitați membrii să mediteze asupra acestei întrebări când citesc părți din mesajul vârstnicului Uchtdorf? Ce lucruri pe care le găsec i-ar putea ajuta să explice de ce sunt aceste evenimente importante pentru ei? După această discuție, membrii ar putea vorbi despre ce înseamnă pentru ei să „[privească] Omul”? Cum am învățat noi să „[privim] Omul”?

Quentin L. Cook, „Pregătiți-vă să-L întâlniți pe Dumnezeu”, p. 114–117

Puteți începe discuția despre mesajul vârstnicului Cook invitând un membru să rezume povestirea despre restaurarea cheilor preoției în Templul Kirtland. Potrivit mesajului vârstnicului Cook, ce responsabilități pe care le are Biserica au legătură cu aceste chei? Cum se manifestă aceste responsabilități în Biserică astăzi? Scrieți, pe tablă, cuvintele *neprihănire*, *unitate* și *egalitate* și rugați membrii să împărtășească cunoștințe pe care le-au dobândit despre fiecare dintre aceste principii din mesajul vârstnicului Cook? Cum ne ajută aceste principii să îndeplinim responsabilitățile sacre ale Bisericii?

Adunări din a patra duminică

În a patra duminică din fiecare lună, cvorumurile vârstnicilor și structurile Societății de Alinare discută un subiect ales de Prima Președinție și de Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Acest subiect pentru a patra duminică va fi actualizat după fiecare conferință generală. De acum până la următoarea conferință generală, subiectul va fi „Slujirea altora”. În fiecare lună, conducătorii și învățătorii pot alege să conducă discuții despre oricare dintre următoarele principii legate de slujire.

Pentru resurse suplimentare care să sprijine discuțiile despre slujire, vedeți ministering.lds.org și articolele „Principii ale slujirii” din numerele viitoare ale revistei *Liahona*.

Ce înseamnă să slujim?

Ce înseamnă *slujirea* pentru membrii din episcopia sau ramura dumneavoastră? Pentru a afla, puteți scrie, pe tablă, cuvântul *Slujire* și, apoi, puteți invita membrii să scrie, în jurul acestuia, cuvinte pe care le asociază cu slujirea. Membrii pot găsi cuvinte sau expresii pe care să le adauge listei de scripturi precum următoarele: Matei 25:34–40; Luca 10:25–37; 2 Nefi 25:26; Mosia 18:8–9; 3 Nefi 18:25; și Doctrină și legăminte 81:5. Ce învățăm din aceste versete despre slujire? Puteți să rugați membrii să împărtășească exemple

de slujire la care au fost martori. Cum poate ajuta slujirea noastră la împlinirea nevoilor spirituale și temporale ale oamenilor? Cum îi poate ajuta pe oameni să se apropie mai mult de Hristos?

Salvatorul este exemplul desăvârșit de slujire.

Pentru a învăța cum să le slujim altora în mod eficient, membrii pot împărtăși povestiri din scripturi în care Salvatorul le-a slujit altora – puteți găsi mai multe exemple în Ioan 4–6 și Marcu 2:1–12. Membrii pot împărtăși ce îi impresionează

la aceste povestiri și ce principii învață despre slujire. De exemplu, cum și-a personalizat Salvatorul slujirea oferită altora? Cum a împlinit El atât nevoile spirituale ale oamenilor, cât și pe cele temporale? Membrii pot împărtăși experiențe în care au văzut cum au folosit alți oameni aceste principii în slujirea lor.

Slujirea este motivată de dragostea ca cea a lui Hristos.

Pentru a analiza mai bine puterea slujirii motivate de dragostea ca cea a lui Hristos, puteți scrie, pe tablă, următoarele propoziții și puteți invita membrii să sugereze modalități de a le completa: *Când îi iubesc cu adevărat pe cei cărora le slujesc, eu _____.* *Când slujesc din alte motive, eu _____.* Ce putem face pentru a ne asigura că slujirea oferită altora este motivată de dragostea ca cea a lui Hristos? Cum putem dezvolta o dragoste ca cea a lui Hristos față de cei cărora suntem desemnați să le slujim? (Vedeți Moroni 7:45–48.) Membrii ar putea împărtăși exemple de slujire inspirată de dragostea ca cea a lui Hristos.

Dumnezeu dorește ca toți copiii Săi să fie vegheați și îngrijiți.

Președintele Russell M. Nelson a spus: „O caracteristică a Bisericii adevărate și vii a Domnului va fi mereu efortul organizat și îndrumat de a sluji fiecărui copil în parte al lui Dumnezeu și familiei sale” („Să slujim cu puterea și autoritatea lui Dumnezeu”, *Liahona*, mai 2018, p. 69). Care ne învață președintele Nelson că sunt câteva dintre modalitățile „[organizate] și [îndrumate]” în care Biserica ne ajută să avem grijă mai bine de oameni? De ce sunt aceste eforturi „o caracteristică a Bisericii adevărate și vii a Domnului”? (Vedeți Mosia 18:21–22 și Moroni 6:4–6 pentru câteva idei.) Ce binecuvântări am primit noi sau alții deoarece anumite persoane au slujit în chemările sau desemnările lor din cadrul Bisericii?

Valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu.

Experiența fiilor lui Mosia ilustrează că modul în care îi vedem pe alții afectează modul în care le slujim. Puteți scrie, pe tablă, *Cum îi vedeau neftii pe lamaniți și Cum îi vedeau fiii lui Mosia pe lamaniți.* Apoi, invitați membrii clasei să caute în Mosia 28:1–3 și Alma 26:23–26 cuvinte și expresii pe care să le scrie sub fiecare dintre aceste afirmații. Ce

ne învață această comparație despre cum modul în care îi vedem pe oameni afectează modul în care le slujim? Cum putem să învățăm să-i vedem pe oameni așa cum îi vede Dumnezeu? (Vedeți D&L 18:10–16.)

Adevărații slujitori se concentrează asupra nevoilor altora.

Pentru a ajuta membrii să înțeleagă mai bine importanța faptului de a ne concentra asupra nevoilor altora atunci când slujim, puteți compara slujirea cu primirea și oferirea de daruri. Ați primit vreodată un dar însemnat de la cineva care știa clar ce aveți nevoie sau ce vă doreți? Cum se aseamănă slujirea cu oferirea unui dar la care ne-am gândit cu atenție înainte de a-l oferi? Puteți discuta despre povestirile de la cea mai recentă conferință generală care demonstrează cum au slujit oamenii în acord cu nevoile altora (vedeți, de exemplu, Jean B. Bingham, „Să slujim cum slujește Salvatorul”, *Liahona*, mai 2018). De asemenea, membrii pot împărtăși alte povestiri care demonstrează acest principiu.

Cum putem afla care sunt nevoile altora? Invitați fiecare membru să facă o listă cu câțiva dintre oamenii cărora le slujesc. Lângă fiecare nume ar putea scrie un răspuns la întrebarea: „De ce are nevoie această persoană pentru a se apropia mai mult de Hristos?”. Dacă este cazul, încurajați membrii să includă rânduiele pe care ar trebui să le primească fiecare persoană. Invitați membrii să continue să se gândească la această întrebare și să caute inspirație pentru a-i ajuta să împlinească nevoile altora.

Domnul dorește ca noi să acceptăm slujirea altora.

Vârstnicul Robert D. Hales a spus: „Planul Evangheliei presupune dăruire și primire... Persoanele aflate în dificultate spun deseori: «O voi face singur»... «Pot să am grijă de mine». S-a spus că nicio persoană nu este suficient de bogată, încât să nu aibă nevoie de ajutorul altcuiva și că nicio persoană nu este suficient de săracă, încât să nu fie de folos într-un fel semenilor săi. Această tendință de a cere ajutorul altora cu încredere și a oferi ajutor cu bunățate ar trebui să facă parte din firea noastră” („We Can't Do It Alone”, *Ensign*, nov. 1975, p. 91, 93). De ce ezităm uneori să acceptăm ajutorul altora? În ce mod pot fi binecuvântați cei

care ne slujesc datorită dorinței noastre de a accepta slujirea lor? Oferiți membrilor câteva momente să se gândească la ce pot face pentru a fi mai deschiși la primirea slujirii altora. Ce sugerează 1 Corinteni 12:13–21 despre motivul pentru care avem nevoie unii de alții?

Există multe modalități de a le sluji altora.

Pentru a ajuta membrii să aibă în vedere multe modalități în care ne putem sluji unii altora, îi puteți invita să parcurgă din nou mesajul vârstnicului Jeffrey R. Holland, „Fiți cu ei și întăriți-i” (*Liahona*, mai 2018, p. 101–103; vedeți, de asemenea, articolele „Principii ale slujirii” din numerele viitoare ale revistei *Liahona*). Membrii se pot împărți în grupuri mici și fiecare echipă se poate gândi la diverse scenarii în care o persoană ar putea avea nevoie de ajutor. Apoi, se pot gândi la diverse modalități în care oamenii ar putea sluji pentru a împlini nevoile spirituale și temporale ale persoanelor din scenariu. Rugați membrii grupurilor să-și împărtășească ideile și să se gândească dacă vreuna dintre ideile discutate i-ar putea binecuvânta pe cei cărora le slujesc. ■

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Așezați, din stânga: președintele M. Russell Ballard, vârstnicul Jeffrey R. Holland, vârstnicul Dieter F. Uchtdorf, vârstnicul David A. Bednar, vârstnicul Quentin L. Cook.
În picioare, din stânga: vârstnicul Neil L. Andersen, vârstnicul Ronald A. Rasband, vârstnicul Gary E. Stevenson,
vârstnicul Dale G. Renlund, vârstnicul Gerrit W. Gong, vârstnicul Ulisses Soares.

„Vă binecuvânteț să identificați acele lucruri la care puteți să renunțați pentru a putea petrece mai mult timp în templu”, a spus președintele Russell M. Nelson în timpul ultimei sesiuni din cadrul celei de a 188-a Conferințe Generale Bianuale a Bisericii. „Vă binecuvânteț cu mai multă armonie și dragoste în căminele dumneavoastră și cu o dorință mai mare de a vă îngriji de relațiile dumneavoastră de familie eterne. Vă binecuvânteț cu mai multă credință în Domnul Isus Hristos și cu o capacitate mai mare de a-L urma în calitate de ucenici adevărați.

Vă binecuvânteț să vă ridicați glasul pentru a mărturisi, așa cum mărturisesc eu acum, că suntem implicați în lucrarea Atotputernicului Dumnezeu! Isus este Hristosul. Aceasta este Biserica Sa, pe care o conduce prin slujitorii Săi aleși.”

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ